

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_202033

UNIVERSAL
LIBRARY

ಹದಿನೈದನೆಯ ಪ್ರಕಟನೆ:—

ಸಂವೈವಾದವೇ ಏಕೆ ?

ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣ

ಕೆನ್ನ ಡಿಸಿದವರು :

ಶ್ರೀ. ಮಳಿಯೆ ಗೋವರ್ಧನರಾಯರು

ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ

ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಪ್ರಕಾಶಕರು :
ಶ್ರೀ. ರಂ. ರಾ. ಕರ್ನಾಟಕ
 ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ರಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿ
 ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಮುದ್ರಕರು :
ಶ್ರೀ. ಎಚ್. ಬಿ. ನವರಸರು
 ಹಿಂದಮಾತಾ ಮುದ್ರಣಾಲಯ
 ಧಾರವಾಡ

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೩೬
 ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೪೭

ಬೆಲೆ : ೧—೧೦—೦

೧೯೪೭

ಪರಿವಿಡಿ

೧	ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಬುನಾದಿ				೧ - ೨೬
೨	ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳ ಆದರ್ಶಗಳು				೨೧-೬೨
೩	ಸಮಾನ ವಿಚಾರಗಳು				೬೫-೧೨೩
೪	ರೀತಿ-ವಿಧಾನಗಳು				೧೨೩-೧೫೫

ಮುನ್ನುಡಿ

ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಒಂದಂಚಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಚಿನ ವರೆಗೆ 'ಕೈಚಾಚಿ' ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವನ್ನೆ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕೆಲವು ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಬಂಡವಲುಗಾರಿಕೆ ಬುಡ ಮೇಲಾಗಿ ಕಂಬೀಳುತ್ತಿದೆ. ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನೆ ದುರಿ ಸಲು ಕೈಮೀರಿದ ಕುತಂತ್ರಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದೆ. ಬಂಡವಲುಗಾರಿಕೆ ಹೊಸ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದೆ. ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಕೋಟಿ-ಪೇಟೆ ಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ತನ್ನ ಹಿತಸಂಬಂಧ ಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಪರಿಭಿಸುಟ ಹಾವಿನಂತೆ ನಾಜಿಜಂ, ಫ್ಯಾಸಿಜಂ ಎಂಬ ನೂತನ ನಾಸುಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮುತ್ತಲು ತುತ್ತಲು ಸಾರಿಬರುತ್ತಿದೆ.

ಬಂಡವಲುಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಹುಟ್ಟುಹಗೆ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಅದರ ರಕ್ಷಾಕವಚ. ಬಂಡವಲುಗಾರಿಕೆಯ ಹುಟ್ಟು-ಹಂಬಲುಗಳ ಸರಿಯಾದ ಅರಿವು ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬದಂತೆ ಸಾಮ್ಯವಾದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಗತವು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಬಂಡ ವಲುಗಾರಿಕೆಯ ಖಂಡನವಿಲ್ಲದ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಮಂಡನಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ವರೆಗೆ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಬಗೆಗೆ ಕೆಲವು ಬಿಡಿ ಬರೆಹಗಳು ಬಂದಿವೆಯೇ ಹೊರತು ಇಡಿಯಾದ ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದುದ ರಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಜನರಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ತಕ್ಕ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಬದಲು ವಿಕಲ್ಪ-ವಿಷಯಯುಗಗಳೇ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಸದುದ್ದೇಶದಿಂದ ಶ್ರೀ. ಕಮಲಾದೇವಿಯವರು ನನಗೆ ಶ್ರೀ. ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣರು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದ “Why Soci alism ?” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀ. ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣರು ಬಹುಧಾನಕ ಬುದ್ಧಿಯವರು. ವಿವಿಧ ವಿಷಯವಿಚಕ್ಷಣರು. ಅವರ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ನಿರೀಕ್ಷಣ ಶಕ್ತಿ, ಯುಕ್ತಿವಾದ,

ನಿರೂಪಣಕೌಶಲ, ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುವಂತಹವು. ಬಿಗಿಯಾದ ಪ್ರಮೇಯಗಳು ಹಗುರಾಗಿ ಸೊಗಸಾಗಿ ತಿಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಸರಿಗಟ್ಟುವುದು ತುಂಬ ಈ ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಸಾಮ್ಯವಾದ (ಸಮಾಜವಾದ)ವು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ, ಸಂಶೋಧನಾ ಪರಿಭಾಷಿಕ ಶಬ್ದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕೊರತೆ. ಆದ ರಿಂದ ಮೂಲದ ಬಿಗುವು ಅಳಿಯದಂತೆ ಈ ಅನುವಾದವು ಅಷ್ಟೇ ಗೆಲುವುಗ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದು ನಂಬಲಾರೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದುದು ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಸಾಮ್ಯವಾ ದ ಪಕ್ಷದ ಧೈಯ-ಧೋರಣಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸ್ತತಿಪಾತ್ರನವು ಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾಗಿ ಅಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಅದರೂ ಮೂಲ ಲೇಖಕರು ಮೊದಲಿನ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಮಾರ್ಮಿಕವಾದ ಶೈಲಿಯಿಂದ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ತಿರುಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸ್ಥಾನವನ್ನಾಕ್ರಮಿಸಲು ಸಮರ್ಥವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವ ಗಾಂಧೀವಾದ, ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಮ್ಯವಾದ (ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮ), ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಚರ್ಚೆಯ ತಕ್ಕಡಿಗೆಗೇರಿಸಿ ಅವುಗಳಿಂದಾದ ಮತ್ತು ಆಗಬಹುದಾದ ಅನಾಹುತಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ವಿವೇಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ, ಅವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರಗಳನ್ನೇ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕೊನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ 'ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಐಕ್ಯ'ವೆಂಬ ಶುಭನಾಮದಿಂದ ಬಡವರ ಹಿತದ ಹೋಮವು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ, ಕಾಂಗ್ರೆಸು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಜನತೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನೆದುರಿಸಲು ನೂತನ ರಣವ್ಯೂಹವೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕಾದರೆ ವರ್ಗಸಂಘಟನವು ಹೇಗೆ ಅಗತ್ಯ ವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಗೋವರ್ಧನರಾಯ

ಸಾಂಘಿಕವಾದವೇ ಏಕೆ ?

೧ ಸಾಂಘಿಕವಾದದ ಬುನಾದಿ

ಅಸ್ತಿಯೆಂಬುದು ಅಳಿಯದ ಹೊಂತು ಸರಳಗಳ ಹಂಚುವಿಕೆ ನ್ಯಾಯವಾದುದೂ ಸಮವಾದುದೂ ಆಗಲಾರದು. ಜಗದ ಆಡಳಿತವೂ ಸುಖಶರವಾಗಿ ಜರುಗಲಾರದು.

— ಥೋಮಸ್ ಮೂರ್

ಸಾಂಘಿಕವಾದದ ಪಂಥಗಳು

ಸಾಂಘಿಕವಾದವು ಹಲವು ವಿಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅರಿತವರೂ ಅರಿಯದವರೂ ಸೇರಿಯೇ ಆಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದುವರಿಂದ ಸಾಂಘಿಕವಾದವೆಂದರೆನೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಬಲು ಬಿಗಿ. ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಸಾಂಘಿಕವಾದದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವುಳ್ಳ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪಂಗಡಗಳಿರುವುದು ಸಿಜ. ಆದರೆ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೊದಗಿದ ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದಲೂ ಫ್ಯಾಷಿಜಮ್ (Fascism) ಉದಯದಿಂದಲೂ ಸಾಂಘಿಕವಾದದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದೆಯೆಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗದು. ಅದುವರಿಂದ ಸಾಂಘಿಕವಾದಕ್ಕೆ—ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಸಾಂಘಿಕವಾದಕ್ಕೆ—ಒಂದೇ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯ ಒಂದೇ ರೂಪವಿದೆಯೆಂದು, ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಇಂದು ಹೆಚ್ಚು ನಂಬುಗೆಯಿಂದ ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಣಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಮತ್ತು ಇರುವ ವಿಶೇಷ ಭೇದಗಳಿಗೆ, ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸ್ವಭಾವ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಗಳು ಕಾರಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಸಮಾಜವನ್ನು ಪಲ್ಲಟಿಸಿ, ಸಾಮ್ಯವಾದದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲಿರಿಸುವ ಆದರೆ ನೀತಿ-ರೀತಿಗಳೇ ಆ ಭೇದಗಳ ಮೂಲವಾಗಿದ್ದವು. ಈ ವರೆಗೆ ರಶಿಯಾ ದೇಶದ ಸಂಘವಾದಿಗಳು (Communists) ಮಾತ್ರ ತಾವು ಗಳಿಸಿದ, ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ತಕ್ಕದಾದ ಹಿರಿಗೆಲುಪಿನಿಂದ ತನ್ನ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೇರೆ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಪ್ರಚಾರಕರು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸೋಲಿನ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.

ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಗೆಲುವಿಗೊಯ್ಯುವ ಹಂಚಿಕೆ (Tactics) ಗಳ ಗೊಡವೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೂಲ ತತ್ತ್ವಗಳ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಬಯಕೆ. ಈ ತರದ ಪುಸ್ತಕದ ಚಿಕ್ಕ ಅಧ್ಯಾಯವೊಂದು, ಅವುಗಳ ವಿವೇಚನೆಗೆ ಸಾಲದೆಂಬುದು ನಿಜವೇ. ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಘನಭವನವು ನಿಲ್ಲುವ ತಳಹದಿಯ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ವಾಚಕರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾದರೆ ನನಗೆ ತುಂಬ ತೃಪ್ತಿ.

ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಸಮಾಜಸಂಘಟನೆಯ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ

ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಸಮಾಜದ ಪುನರ್ಘಟನೆಯ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಲು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಚಾರದ ಸೂತ್ರವಲ್ಲ; ನಾನಾಗಲಿ ನೀವಾಗಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ನೆರವೇರಿಸಬಹುದಾದ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ. ಅದಲ್ಲದೆ ಕೂಡಲೆ ಕೈಗೊಡುವ ವಿಷಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ, ದೇಶದ ಸಮಗ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದ ಪುನರ್ಘಟನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೊಲ ಮನೆ ಕಾರಖಾನೆಗಳ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರ ನಾಟ್ಯಗೃಹ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಸಮಾವೇಶವಾಗುವುದು. ಒಂದೇ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದ ಆಡಳಿತವನ್ನಾಗಲಿ ಕಾರಖಾನೆಯ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನಾಗಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಜರುಗಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಿಟ್ಟರೆ

ಹಿಡಿದ ಲೋಕದಿಂದ ಕರ್ಮಕಾಲೆಯ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಅಕ್ಕತಿ ಯೊಂದಕ್ಕೆ ಏಳು ಬಣ್ಣಗಳಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಗಿಲ ಕಾಪುನ ಬಿಲ್ಲು ಎಂಬ ಮೆಸರು ಬಾರದು.

ಸಾಂವ್ಯವಾಹದ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಸರಕಾರದ ಶಕ್ತಿ ಬೇಕು

ಸಾಂವ್ಯವಾಹದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜದ ಪುನರ್ಘಟನೆ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ- ಪ್ರಭಾವಗಳ ಬೆಂಬಲ ಬೇಕು. ಸರಕಾರದ ಶಕ್ತಿಯ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲದ ಯಾವ ಆದರ್ಶವಾದಿಗಳ ಪಂಗಡದಿಂದಲೂ ಸಾಂವ್ಯವಾಹವನ್ನು ಕಾರ್ಯರಂಗ ಕೈಳಿಸಲಾಗದು.

ಶಕ್ತಿಯೆಂದರೇನು? ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಯಾವುದೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾಗಲಿ ಪಕ್ಷವಾಗಲಿ ಪಂಗಡವಾಗಲಿ ತನ್ನ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಯೋಜನೆ ಗಳನ್ನು, ತನ್ನ ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಒಂದು ಜನಾಂಗ (Nation) ದಲ್ಲಿ ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರ (State) ನೆಂಬ ಸಾಧನವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುವುದು. ಅದು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಕೂಲಿಕಾರರ ಪಂಗಡ ದಂತಹ ಶಾಸನಾನುಸಾರವಾದ ಪಕ್ಷವಿರಬಹುದು; ರಶಿಯಾದ ಬೊಲ್ಶೆವಿಕ್ ಪಂಗಡದಂತಹ ಪಕ್ಷವಿರಬಹುದು; ಜರ್ಮನಿಯ ಹಿಟ್ಲರನ ಪಂಗಡದಂತಹ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ ಪಕ್ಷವಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹವಣಿಸುವುದು. ರಾಷ್ಟ್ರವು ತಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಶಾಸನಗಳನ್ನು (Legislation) ಮಾಡಬಹುದು. ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನವು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಆದರಲ್ಲಿಯ ಸಕಲ ಭವ್ಯವಾದ ಪ್ರಚಾರಕ ಸಾಮಗ್ರಿ ಯನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು. ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದು ದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆದು ರಾಗಿ ಏಳುವ ಬಂಡಾಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಪೋಲಿಸ್‌ಪಡೆ ಮತ್ತು ಸೈನ್ಯಬಲ ಎಂಬ ರಾಜದಂಡದಿಂದ ಹಣೆದು ಮಣಿಸಬಹುದು. ಒಂದೊಂದು ಶಾಸನದ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೂ ರಾಷ್ಟ್ರಶಕ್ತಿಯ (State power) ಮನವೊಲಿಸುವ ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಘನೀಕರಿಸುವ ಅನುಕೂಲವಿದೆ.

ಸಾಮ್ಯವಾದವೇ ಏಕೆ ?

ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಡಳಿತದ ಯಂತ್ರವು ಅಧೀನದಲ್ಲಿರದೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಯಾವ ಪಕ್ಷದವರಿಂದಲೂ ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಾಗದು. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರ-ಸೂತ್ರಗಳು ಒಂದು ಪಕ್ಷದವರ ಕೈಗೆ ಪ್ರಜಾಭಿಮತದಿಂದ ಬರುವುದಾಗಲಿ ಒಡನೆಯೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಹಿಂಸಾಶಕ್ತಿಯ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಬರುವುದಾಗಲಿ ನಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದರ ಉಪಸಿದ್ಧಾಂತವೆಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಮರ್ಥರಾದ ಅಂದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಒಂದು ಪಕ್ಷದವರು ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಧನವು ಬೇಕೇಬೇಕು. ಎದುರಾಳಿಗಳನ್ನು ಮಣಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಬಲವಾಗಲಿ ವಿರೋಧವನ್ನು ಕಡಿಗಾಣಿಸುವ ಪ್ರಜಾಮತದ ಬೆಂಬಲವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ನಡೆಯದು. ಕೊನೆಗೆ ಎರಡರ ತಾತ್ಪರ್ಯವೂ ಒಂದೇ. ಸಾಮ್ಯವಾದದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ದಮನಶಕ್ತಿ (Coercive power) ಇರುವುದಾದರೆ ಅದಿಲ್ಲವೂ ಪ್ರಜಾಮತದ ಆಧಾರದಿಂದಲೇ ಬರುವುದು. ಅಸ್ತಿಯುಳ್ಳವರ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ದೊರೆಯುವುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರದ ಒಡೆತನವಿರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಸಿದ್ಧತೆ ಇರಬೇಕು. ಹೀಗಿರುವಪಕ್ಷದವರು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸುಂದರ ಸಾಧನವೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಬಲ್ಲರು. ಇಂತಹ ಪಕ್ಷವು ಇದನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಲು ಮುಂಚೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ? ಸುಲಿಗೆಗಾರರನ್ನೂ ವೃಕೋದರರಾದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರನ್ನೂ ಬಯಲಿಗೆಳೆದು ಗುಂಡುಗಳಿಂದ ಅವರ ರುಂಡಗಳನ್ನು ಚೆಂಡಾಡಬೇಕೋ ? ಪಂಡಿತ ಜವಾಹರಲಾಲ್‌ರು ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಮ್ಯವಾದೀ ಭಾರತದ ಪ್ರಧಾನರು ಅಥವಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದರೆ ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಂತದ ತಾಲೂಕುದಾರರನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಚೂರುಚೂರಾಗಿಸಿ ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಬೇಕೋ ? ಮಹಾಜನರ ಮತ್ತು ರಾಜರ ಕೋಶಗಳನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚಿಬಿಡಬೇಕೋ ? ಟಾಟಾ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಾರಖಾನೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ದುಡಿತ ದಾಳುಗಳ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಅದರಿಂದ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬಿಡುವುದು ಸರಿಯೋ ? ದೇಶದ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಆಳಿದು ಅದನ್ನು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಬಲದಿಂದ ವಿಭಾಗಿಸಿ ಸರಿಪಾಲು ಮಾಡಿ ಒಂದೊಂದು

ತುಂಡನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕೋ ? ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದವೆನ್ನ ಬಹುದೋ ?

ಇಲ್ಲ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದವು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ವಿವೇಕವುಳ್ಳದೂ ವಿಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಮತವಾದುದೂ ಹೆಚ್ಚು ನಾಗರಿಕತೆಯುಳ್ಳದೂ ಆಗಿದೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಪಂಡಿತ ಜನಾಪರಲಾಲರೇನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ?

ನಾವು ವಾಸಿಸುವ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಮಕ್ಕಳು ಮೊರನಾಡುಗಳ ಸಮಾಜ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವು ಸಿಕ್ಕುವುದು.

ಆಸನುತೆಯು ಸಮಾಜದ ಕೇಂದ್ರಸಮಸ್ಯೆ

ಕಣ್ಣೆರೆದೊಡನೆ ನಮಗೆ ಶ್ರೇಣಿ (Rank), ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಂದರ್ಭಗಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಮತ್ತು ದುಃಖದಾಯಕವಾದ ಆಸನುತೆಯು ಕಾಣುವುದು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಜೀವನದ ಸದ್ವಸ್ತುಗಳ ಆಸಮಾಧಾನಕಾರಕವಾದ ಆಸನುತಾದ ಪಾಲುಗಳು. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕರ ಪಾಲಿಗೆ ಜಟ್ಟಿರುವುದು ಬಡತನ, ಹಸಿವು, ಹೊಲಸು, ಹೊಲಬುಗೇಡಿತನ ಮತ್ತು ಬೇನೆಬೇಸರಕ್ಕೆ ಇವುಗಳ ಬಳಗವನ್ನು. ಅತ್ತ ಅರಿಸಿದ ಕೆಲವು ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರ, ಸ್ಥಾನಮಾನ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ, ವಿಲಾಸಗಳ ಪಂಚಾಂಗವು. ಈ ಪಕ್ಷಪಾತವು ಇನ್ನೆಲ್ಲೆಗಿಂತಲೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಬಡತನದ ಬೇಗೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಧನಿಕರ ದೌಲತ್ತು; ಇತ್ತ ನಿರಂಕುರ ಪ್ರಭುತ್ವ, ಅತ್ತ ಅರ್ಥೋಗತಿಯ ಅಂಧಂತನುಸ್ಸು; ಈ ನೋಟವು ಸುಖವರಿಯದ ಭಾರವೆಲ್ಲವೂ ಇನ್ನೆಲ್ಲೆ ಸಿಕ್ಕುವುದು ? ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಕಟಗಳ ಗರ್ಭದಂತಿದ್ದ ಈ ಆಸನು ತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಕೇಂದ್ರ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದ ಕ್ಯಾಗಿಯೆ ಎಂದಿಸಿದಲೂ— ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಂದು— ಮೊಡವ ರೆಂಬವರು ಹಂಗುಮೊರೆದು ಮೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಆಸನುತೆಯ ದುರಿತ ಗಳನ್ನು ದುವ್ವಾಳಿಸಲು ವಾಸಧರ್ಮದ ಕಲ್ಪನೆಯಾದಯಿಸಿತು. ದತ್ತಿಗಳೂ (Endowments) ಭತ್ತಗಳೂ ಹುಟ್ಟಿದುವು. ಬಡವರನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಕರುಣೆಯಿಡಿರೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ಬೇಡಿದುದಾಯಿತು. ಬದುಕುಗಳನ್ನು ಕಡೆಸಿ

ವನಾಡಿದುದಾಯಿತು. ಬಡತನವನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಪುರಸ್ಕರಿಸಿಯೂ ಐಸಿರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅದರ ಅಸಮತೆಯು ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಇದೆ.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಯ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯು ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ತರದ್ದು. ವೈದ್ಯನು ರೋಗಿನಿದಾನವನ್ನು ಮಾಡುವಂತೆ ಆತನು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವನು. ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ರೋಗದ ಮೂಲವನ್ನೇ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕೆನ್ನುವನು. ಅಸಮತೆಯಿರುವುದಂತೂ ನಿಜವೇ ಎಂದು ನಂಬಿ, ನೇರವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಸಿಡಿಸಲು ಆತನು ಹೋಗನು. ಈ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆಯ ಹುಟ್ಟಡಗುವಂತೆ ಅದರ ಬುಡವನ್ನೇ ಕಡಿದೊಗೆಯಬೇಕೆಂದು ಆತನ ಹವಣಿಕೆ.

ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕನುಗುಣವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ

ಈ ಕೆಡಿಸ ಬುಡವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಗೆ ತೀರ ಮೊದಲು ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನು ಎದುರಾಗುವನು. ಮಾನವರೆಲ್ಲ ಸಮತೆಯಿಂದ ಜನ್ಮ ತಾಳುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾದಿಯು ಅಗಿಂದಾಗ ಹೇಳುವಂತೆ ಅವರು ಅಸಮರಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟುವರು ಎಂದು ಆತನಿಗೆ ಹೇಳುವನು. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ರಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಗುಣ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿರದರಿಂದಲೂ ಜನ್ಮತಃ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದೆಂಬಂತೆ. ಇದು ನಿಜವಾದುದು, ನಿರ್ವಿವಾದಾಸ್ಪದವಾದುದು. ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಅಚಾರವಾದಿಯು ಸಹ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪುವನು.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಯ ಸಮಾಜದ ಅಸಮತೆಗಳ ಈ ಶೋಧನ ಪರೀಕ್ಷಣೆಗಳಿಗೆ ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೇರಿಗಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವುಂಟಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವಾ. ಬೇರೆ ಸಂಗತಿಗಳಂತೆ ಮಾನವನ ಶಕ್ತಿಗಳ ವಿಕಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಸಂಭವವಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಆತನು ಬಲ್ಲನು.

ಸಮಾಜದ ಒಂದು ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಧಾನಿಕ ಬುದ್ಧಿಯವರ ಚಿಕ್ಕ ಗುಂಪೊಂದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಗೇಡಿಗಳಾದ ಮೂಢರ ಗೂಡೊಂದಿರುವರು. ನಟ್ಟಿನಡುವೆ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸಮಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕವಾದ ಮಾನವವರ್ಗವೆಲ್ಲ ಇರುವುದು.

ಈ ಜೀವವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಹಲವು ಸಾಮಾಜಿಕ ರೂಪಗಳಾಗಿ ತೋರ್ಪಡುವುವು. ಕಲಾವಿಜ್ಞಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಪಡೆದ ಸಿದ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಕಂಡುಬರುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ದುಡ್ಡು ದರ್ಜೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಧಿಕಾರ ಅವಕಾಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆಗಳಿರುವುದುಂಟು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ರಾಮನ್, ರವೀಂದ್ರನಾಥರಂತಹರು ಇದ್ದಾರೆಂಬ ಬಗೆಗೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಯ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಳೆದು, ಎಂದೆಂದೂ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿಲ್ಲ. ಏನೆಂದರೂ ಅಂತಹವಿರುವುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅನಂದವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸ್ವವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವು ಸಿಕ್ಕದಿರುವುದರಿಂದ ಅಂತಹ ನೂರಾರು ರವೀಂದ್ರರು ಬೇಕಿಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವರಲ್ಲ, ಎಂಬುದೇ ಅವನ ವ್ಯಸನ. ನಿಸರ್ಗದೇವಿಯ ಪ್ರಸಾದದಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವರೇ ಮಹಾಕವಿಗಳೂ ಅಪ್ರತಿಮ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಆಗುವರೆಂಬ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ, ಅಸಮತೆಯ ದುರಿತವು ಅಡಗಿದೆ ಯೆಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಗಳಾಗಲಿ ಇತರರಾಗಲಿ ಎಂದೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಅಂತಸ್ತು, ಹಣ ಮುಂತಾದ ಎರಡನೆಯ ತರದ ಹೆಚ್ಚು-ಕಡಿಮೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಸಮತೆಯ ಕೇಡು ಬೀಡುಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದೆಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಯ ಮತ. ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕ ಜಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಆಸ್ತಿಗೆ ಪ್ರಾರಸ್ಯವಿದ್ದೇ ಇದೆ. ಈ ಆಸ್ತಿಯ ಅಸಮ ವಿಭಾಗವೇ ಸಮಾಜದ ಸಮ ಸ್ಥೆಯ ಒಳದಿರುಳು.

ಸಾಂಪತ್ತಿಕ ಅಸಮತೆ

ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಹಣದ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆಗೆ ಕಾರಣವೇನು ? ಇದಕ್ಕೂ ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜಾಣರಾಗಿದ್ದವರು ತಮ್ಮ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಚಾಳುರ್ಯದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಸೊಗಸಾಗಿ ಸಾಗಿಸುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಬೇರೆಯವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹಣಗಾರರಾಗುವರು. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಾ. ಆದರೆ ವಿಶ್ವಾರ್ಜಿತರಿಂದ ಹಣ ಪಡೆದವರ ನಿಷಯಕ್ಕೆ ಏನು ಹೇಳಬಹುದು ? ವಿಶ್ವಾರ್ಜಿತರಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಹಣದ ಬಗೆಗೆ ಜೀವಿಗಳ ಗುಣಧರ್ಮಗಳ ಭೇದದ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಕೋಟಿ ಲಕ್ಷದ ಮಗ್ಗು ಮೂರ್ಖನಾಗಲಿ ಮಹಾಮತಿಯಾಗಲಿ, ತಂದೆಯು ಗಳಿಸಿಟ್ಟ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ

ಹೂವನ್ನು ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಡೆಯುವನು. ಇಲ್ಲಿ ಆತನ ಹಣದ ಗಳಿಕೆಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ರೂಢಿನಾಗಿರುವ ಒಂದು ಸದ್‌ತಿಯೇ ಕಾರಣವಲ್ಲದೆ ಆತನ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ. ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಈಗ ಹಣದ ಹೆಚ್ಚಳದಿಂದ ಕೊಬ್ಬಿರುವ ಹಲವರು ಕೂಡಲೆ ಬಡವರಾಗುವರು.

ಆದರೆ ಎಮ್ಮೆ ದೇಹವನ್ನು ದಣಿಸಿ, ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಗಳಿಸಿದವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೇನು ತೋರುವುದು ? ಕೇವಲ ಅವರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಂದಲೇ ಅವರು ದುಡ್ಡು ದೊರಕಿಸಿದರೆಂದು ತಿಳಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಅಹುದು. ಗೆಲುವುಗಟ್ಟಿ ಒಂದು ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಒಂದು ತರದ ಒಂದು ಮಟ್ಟದ ಯೋಗ್ಯತೆ ಬೇಕೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಒಂದೇ ತರಗತಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೇ ಧನೋತ್ಪಾದನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ವಾಗಿಸಿ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಮಡ್ಡಿ ಹಾಗಿ ಧನಿಕರ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಗೊಳಗಾಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ ವರಮಾತ್ರನ ನ್ಯಾಯಬುದ್ಧಿ ಬಹು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿರಬೇಕೆ ಲ್ಲವೇ ? ತನ್ನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಮಹಾ ಗಣಿತಿಯೊಬ್ಬನಿರ ಬಹುದು. ಆತನಿಗೆ ಅಸುರರ್ಹಿಯೂ ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ದ್ರವ್ಯಸಂಪಾದನೆಯಾದೀತೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರದ ಕೆಲವೊಂದು ರೂಢವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಹಣ ಗಳಿಸುವ ವರ್ತಕನೊಬ್ಬನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಗಿಂತ ಈ ತೀವ್ರ ಬುದ್ಧಿಯ ಲೆಕ್ಕಗನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಕೇಳದಿದ್ದಾಗಬಹುದೋ ? ವಿಜ್ಞಾನಿಯು, ಆದಂತಹ ಜಾಣನಾದರೂ, ವರ್ತಕನಾಗದ ಹೊರತು ತನ್ನ ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೂವನ್ನು ಗಂಟಲಾರನು. ವರ್ತಕನ ಪ್ರಯೋ ಗಾಲಯವೇ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಧನೋತ್ಪಾದಕವಾದುದು. ಅವನ ಈ ಪ್ರಯೋ ಗಾಲಯವು (ಒಂದನಾಲೆ) ಹೇಗಿದೆ ? ಅಲ್ಲಿ ಹಣವು ಹುಟ್ಟುವುದು ಹೇಗೆ ? ಅದರ ಸಂಗ್ರಹವಾಗುವುದೇನು ? ಈ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಈಗ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಹಣದ ಹುಟ್ಟು ಮತ್ತು ಸಂಗ್ರಹ

ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವ ವರ್ಗ ಒಂದು ಕಡೆಗಾದರೆ, ಭೂಮಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ. ಧನವೆಂಬುದೆಲ್ಲ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿದೆ. ಮಾನವನು

ತನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ದೊರಕಿಸಲು ಅವಳ ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿಯಬೇಕು. ತನ್ನ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆಂದು ಅಲ್ಲಿ ತಾನು ಗಳಿಸಿದುದೆಲ್ಲವೂ ಆತನ ಧನ. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಧನದ ಉಗಮ: ಮಾನವನ ಶ್ರಮವೇ ಅದನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಶಕ್ತಿ. ಇದುವೇ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅಡಿಗಲ್ಲು.

ಹಣವ ಸಂಗ್ರಹವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಮಾನವನು ಭೂಮಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಉಪಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಾಲುನಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ದೊರಕಿಸಿದರೆ ಕೂಡಿಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಜವೇ. ಮಾನವನು ನಿಸರ್ಗದಿಂದ ಗಳಿಸಬಹುದಾದ ಧನದ ಪ್ರಮಾಣವು ಆತನ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನವಲಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಆತನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ರೀತಿ ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಸಾಧನಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಅವನ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಬಹುದು. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಧನದ ಸಂಗ್ರಹವು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಮಾನವನ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯು ಆತನ ಉಪಜೀವಿಕೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಗಳಿಸುವಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳದಾಗಬೇಕು. ಇದು ಧನಸಂಗ್ರಹದ ಮೂಲ ಮಾತು. ತೀರ ಕೆಳಗಿನ ತರಗತಿಯ ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ದೊರಕಿಸುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೋಟಗಾರಿಕೆ, ಜಾಲಗಾರಿಕೆ, ಬೇಟೆ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಪ್ರಗತಿಯಾದಾಗ ಧನದ ಸಂಗ್ರಹವು ಶಕ್ಯವಾಗುವುದು. ಉಪಜೀವಿಕೆಗೆ ಸಾಲುನಷ್ಟಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಕಲೆಗಳುಳ್ಳ ಸಮಾಜದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನೂ ಧನದ ಕೆಲವೊಂದು ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲನು. ಆದರೆ ಆತನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರಬೇಕು. ತನ್ನವೇ ಆದ ಸಾಧನಗಳಿರಬೇಕು. ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಿರಬೇಕು. ಅದಲ್ಲದೆ ತಾನು ಗಳಿಸಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ತನಗಾಗಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಸ್ವತ್ತಿಯ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆಯ ಬಳಿಕೆ ಇವೆರಡರ ಅಂತರವೇ ಆತನ ಸಂಗ್ರಹದ ಪರಮಾವಧಿ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕುಟುಂಬದವರು ತೀರ ಕಡಿಮೆ ಬಳಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಾವು ಗಳಿಸಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವೆಚ್ಚನಾಡಿಬಿಡಬಹುದು. ಇಂತಹ ರಿಂದವನನ್ನೂ ಗಳಿಸಬಹುದಾದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ಕೂಳುಗೇಡಿಗಳಾಗಿಯೂ

ಹೋಗಲಾರರು. ಏಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯು ಉಪಜೀವಿಕೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮೀರಿಯೂ ಬೆಳೆದಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನಂಬಿದ್ದೇವೆ.

ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಿಗಿಲಾದ ಜಾಣ್ಮೆಯುಳ್ಳವರಿಬಹುದು. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅವರು ಇತರರಿಗಿಂತಲೂ ಮಿಕ್ಕಿ ಗಳಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವರು ಮಿತವ್ಯಯದ ಸ್ವಭಾವದವರಿದ್ದರೆ ಬೇರೆಯವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಗ್ರಹ ವನ್ನೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಇತ್ತ ಬುದ್ಧಿ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದವರು, ಬೇರೆಯವರಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಅಥವಾ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಏನನ್ನೂ ಉಳಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನಿಜ- ಇಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಶಕ್ತನಾದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನೂ ಧನಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಬಲ್ಲನು, ಅಥವಾ ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನಾದರೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಕಾರ್ಯಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಕೆಲಸದ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಒಡೆತನ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಭೂಮಿ ಇವುಗಳಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ ತಾನು ಗಳಿಸಿದುದರ ಮೇಲೆ ಆತನ ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಈ ಸಮಾಜವನ್ನು ತೊರೆದು ನಾವಿ ರುವ ವಾಸ್ತವ ಸಮಾಜದತ್ತ ತಿರುಗೋಣ. ಉದ್ಯೋಗ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲುತನ ಇವೆರಡೂ ಈಗ ಬಹಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಮಾನವ ವರ್ಗದ ಮೂಲ ಸಮಾಜದ ಉಪಜೀವಿಕೆಯ ತರಗತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂತಸ್ತಿನ ಉಪಜೀವನವನ್ನು ನಾವು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಬಳಿಕೆಯನ್ನು ಸಹ ನಿಗುವಷ್ಟು ಈಗಿನ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯ ಏಳಿಗೆಯಾಗಿದೆ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಒಕ್ಕಲಿಗನ ಸಾಗುವಳಿಯ ವಿಧಾನವೂ ಕೃಷಿಸಾಧನಗಳೂ ಬೇರೆ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಗಿಂತ ಹಳೆಯವುಗಳಾದರೂ ಆತನು ತನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳುಕಡೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಜನರಿಗೆ ಒಳಿತಾದ ಒಂದು ಊಟವು ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಲ್ಲದೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಂತದ (ತರಗತಿಯ) ಸುಖವನ್ನೂ ಸವಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಳಿನ ಕೊರತೆ; ಇನ್ನೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖಸಂತೋಷಗಳ ನಿರ್ಭರತೆ ! ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು ?

ಮೊದಲು ಬಡವರ ಪಾಡನ್ನು ನೋಡುವಾ. ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಸದ್ಯದ ಬೆಳೆದಿರುವ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತೀಯನು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಧನಸಂಗ್ರಹವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೆಂದು ತೋರುವುದು. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ಏಕೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಧನಸಂಗ್ರಹದ ಮೂಲ ವಿಷಯಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ಬಹುಶಃ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಯವಾಗಿನೆ. ಜನರೆಲ್ಲರೂ ತಮಗಾಗಿ ತಾವು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಒಡತನದಲ್ಲಿರುವ ಭೂಮಿಯಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ತಮಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಈ ಅವಾಂತರವು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತೆಂಬುದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಪುರಾಣವೇ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಂತೂ ಹೀಗಿದೆಯೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳಾದ ಭೂಮಿ, ಕೆಲಸದ ಸಾಮಗ್ರಿ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಬಡತನಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳಿಗಾಗಿ ಜನರು ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಅವರು ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ದೊರಕುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿಯ ಅಂಶವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಬಡತನವೂ ಬೆಳೆಯುವದು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಈ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ದುಡಿಮೆಯನ್ನಷ್ಟು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಮಾರುವುದಲ್ಲದೆ ಅವರಿಂದ ಇನ್ನೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಪುಕ್ಕಟೆಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಡತನ ವಿರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಜನತೆಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಬೆಳೆದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಬಡತನವು ತಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇಷ್ಟು ವಿಪುಲವಾಗಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಧನಿಕರ ಸಮಾಚಾರವೇನು ? ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಬಡವರಿಗಿಂತಲೂ

ಸಾವಿರ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವಿರಲು ಕಾರಣವೇನು ? ಒಬ್ಬನು ಎಷ್ಟು ಜಾಣನಾದರೂ, ಅವೇ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಯಾವ ತರಗತಿಯ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಸಾವಿರ ಮಡಿಯಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರನು. ಒಂದೇ ಸಮಾಜದ ಏಕಕಾಲದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯದೆ ಗಣಕಯೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಒಬ್ಬನು ತಾನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡದೆ ಉಳಿಸಲಾರನೆಂದೂ ಈ ಮುಂಚೆಯೇ ತಿಳಿಸಿರುವೆವು. ಆದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಮೇರೆಯು, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಲೆಗಳು ಪಡೆದ ಮುನ್ನಡೆಯನ್ನು ವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ನಡೆಯುವ, ತೊಡಕುಳ್ಳ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಈ ಮಾತು ಸರಿಹೋಗುವುದು. ಅಲ್ಲಿಯಂತೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳು—ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಾಧನಗಳು—ಬಹಳ ಬೆಳೆದಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯಷ್ಟು ಇಲ್ಲ. ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗೆ ಬಾಧೆಯಿಲ್ಲ. ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗೊಂಡ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪಾಲು ಪಡೆದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಉದಾಹರಣೆಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವೀಯ ಈಗಲೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮಾಜದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸೇರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಡತನವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶೇಷ ಧನಸಂಗ್ರಹವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾದರೆ, ಈಗಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಈ ವಿಪುಲ ಸಂಪತ್ತಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ? ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಾದ ಜನರು ಒಂದೇ ಸವನೆ ಶೇಖರಿಸಿಟ್ಟು ಗಳಿಕೆಯ ಫಲವಿದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಶೀಲತೆ ಮಿತವ್ಯಯಗಳು ಬಹಳ ತಲೆಮಾರುಗಳ ತನಕ ಇಳಿದು ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಉಳಿದರೂ ಅವು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವೇ ವಿಶೇಷವಾದ ದ್ರವ್ಯಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಯಾರ ಸಂಪತ್ತಿಗೂ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಂದ ಅದ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ, ಬಹಳ ಹಿಂದಿನ ಪೂರ್ವಜರ ಸಂಬಂಧ

ವಿಲ್ಲ. ದುಡ್ಡಿನ ಗಳಿಕೆಯ ಗುಟ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತರತ್ತದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ತರದ ಜಾಣ್ಮೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ.

ಸುಲಿಗೆಯೇ ಸಂಪತ್ತಿನ ಸೆಲೆ

ಧನಸಂಗ್ರಹವು ಹೇಗಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದುದರಲ್ಲಿಯೇ ಇದರ ರಹಸ್ಯವಿದೆ. ಉಪಜೀವಿಕೆಯ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ದಾಟಿದ ಉತ್ಪತ್ತಿಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ತನಗಾಗಿ ಬೇರೆ ಎಂಟು ಜನರನ್ನು ದುಡಿತಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿ ಅವರಿಗೆ ಬದುಕಲಿಕೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕುದನ್ನು ತಾನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನೆಂದರೆ, ಆತನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ಬೇರೆ ಯಾವ ಮಾನವನಿಗಿಂತಲೂ ಎಂಟು ಮಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸುವನು. ಅಲ್ಲದೆ ಆತನು ಕೂಡಲೆ ದೊಡ್ಡ ಧನಿಕನಾಗುವನು. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಆತನು ಎಷ್ಟು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುವನೋ ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆತನ ದ್ರವ್ಯನಿಧಿ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಇಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಭೂಮಿಯ ಕೆಲವೊಂದು ಭಾಗವನ್ನೇ ತನ್ನ ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡನೆಂದು ತಿಳಿಯುವಾ. ಆ ಸ್ಥಳದ ಮೇಲಿರುವ ತನ್ನ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರದಿಂದ ಆತನು ಅಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಬೇರೆಯವರ ದುಡಿತವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತನಗೊಂದು ಪಾಲು ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ಇತರರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನೂ ಬೇರೆಯವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹಣಗಾರ ನಾಗುವನು. ಆತನ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊಲದ ಅಳತೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವ ಅಳುಗಳಿಂದ ಆತನು ಸೆಳೆಯುವ ಗೇಡಿಯ (Lease) ಅಂಶ ಇವುಗಳ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಆತನ ಬಂಡವಾಳವು ಬೆಳೆಯುವುದು. ಇದರಂತೆಯೇ ನಿಸರ್ಗದ ಇತರ ಅನುಕೂಲತೆಗಳ ವಿಷಯ. ಇದುವೆ ಹಣದ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿತವು ಮತ್ತು ಸುಲಿಗೆಯ ಯಥಾರ್ಥದ ನಿಜವಾದ ರಹಸ್ಯ. ಒಬ್ಬನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಾಗಿ ಏಕೆ ದುಡಿಯಬೇಕು? ಹೀಗೆ ಮೋಸಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ತನ್ನ ದುಡಿತವನ್ನು ಕೆಲವು ಪಾಲನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ತನ್ನ ದುಡಿತದಿಂದ ಬಂದುದನ್ನೆಲ್ಲ ತಾನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಲೇಸಲ್ಲವೇ, ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಬಹುದು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿವೇಶಿಸಲು ಮಾನವ ಜಾತಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೆಲ್ಲ

ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಂಕ್ಷೇಪದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ, ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಬಲಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ, ಯಾವನೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಹೀಗೆ(ಕೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಸ್ಥಳನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲದಾಗಿನ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಕಾಡನ್ನು ಕಡಿದು ತನ್ನ ಹೊಲವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತಾನೆ ಹರಗಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲದೆ ಯಾರೂ ಬೇರೆಯವರಿಗಾಗಿ ಕೃಷಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರಕ್ಕೋಳಗಾದ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯ ಪ್ರಸಾದವೇ—ಭೂಮಿಯೇ—ಮೊದಲನೆಯದು. ಈ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರವು ಕೇವಲ ನಗ್ನಹಿಂಸೆಯಿಂದಲೇ ಬಂದುದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೇಲೆ—ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ—ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಡೆತನವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಒಂದೊಂದು ಪಂಗಡವುಂಟಾಯಿತು. ಅವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಇತರರು ವಾಸರಾದರು, ಅಥವಾ ಬರೀ ಬಾಡಿಗೆಯನ್ನಾಗಲಿ ಗೇಣಿಯನ್ನಾಗಲಿ ತೆರುವ ಒಕ್ಕಲುಗಳಾದರು.

ಮುಂದೆ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾನವನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ದುಡಿದು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ, ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಅಪಹಾರವೂ ಅದರಿಂದಂಟಾದ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಸಂಪಾದನೆಗಳ ಭೇದಗಳೂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಲೆಯೆತ್ತತೊಡಗಿದುವು. ಆದರೆ ಬರಬರುತ್ತ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯು ಬೆಳೆದು ಪಟ್ಟಣಗಳು ತಲೆದೋರಿದ ಬಳಿಕ ಒಬ್ಬ ಒಡೆಯನ ಸಲುವಾಗಿ ಕೂಡಿ ದುಡಿಯುವ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕೂಲಿಕಾರರೂ ಜೀತದಾಳುಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾದರು. ಇದರಿಂದ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ವರಮಾನಗಳಲ್ಲಿ (Income) ಸಹ ಭೇದಗಳುಂಟಾದುವು. ಆದರೆ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಸಂಪತ್ತು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ವೇಗದಿಂದ ಬೆಳೆಯಲಾರಂಭವಾದುದು ಉಗಿಯ ಬಲವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಬಳಿಕ, ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯಾದ ನಂತರ. ಇದರಿಂದ ದುಡಿತದಾಳುಗಳನ್ನು ಧಾರಾಳವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುವಂತಾಗಿ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳ ಸುಲಿಗೆಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ವುಟ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇತರರನ್ನು ದುಡಿಯಲಿಕ್ಕಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ಇತರರಿಂದ ಬಾಡಿಗೆ ಛಾವಣಿ ಕಪ್ಪ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಇದ್ದರೂ ಒಳ್ಳೇ ಶ್ರೀಮಂತ

ರಾಗಿ, ಉಳಿದ ಎರಡು ವರ್ಗದವರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಣಗಾರರಾಗಿರುವವರಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ತಕರು, ಕುಸಿದ ವೃತ್ತಿ (Bankers) ಯವರು, ಜೂಜುಗಾರರು ಮುಂತಾದವರಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಇವರು ತಾನಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಧನೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದವರ ದುಡ್ಡನ್ನು ಅಪಹರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವರ್ಗದವರ ಹಣಗಾರಿಕೆಗೆ ಸದ್ಯದ ಸಲೆಯು ಯಾವುದೇ ಇರಲಿ, ಅದೆಲ್ಲವೂ ಸಮಾಜದ ಒಟ್ಟು ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟುವುದೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗಳೆಯಲಾಗದು.

ಧನವು ದುಡಿತದಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದು. ಶ್ರಮಪಟ್ಟವರ ಪಾಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದನ್ನಷ್ಟು ಕಳೆದರೆ ಮಿಕ್ಕುದೆಲ್ಲವೂ ಆಳುಗಳನ್ನು ದುಡಿಸಿ ಸುಲಿಯುವವರ ಬಳಗದ ಸೊತ್ತಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಕೂಲಿಗಳ ಕೃಷಿಯಿಂದಾದ ಸರಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಕುಬೇರರು ಬಳಸಲಾರರೆಂಬುದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಅವರು ಬೇರೆ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ವರ್ತಕರೂ ವಸ್ತುಗಳ ವಿಕ್ರಯದ ಜೂಜುಗಾರರೂ ತಲೆದೋರುವರು. ಹೊಸ ಹುಟ್ಟುವಳಿಗಳಿಗಾಗಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ತಮ್ಮ ಸಿದ್ಧ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಮಾರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ, ಇವರು ಕ್ರಯವಿಕ್ರಯಕಾರರಾಗಿ ನೆರವಾಗುವರು. ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬರುವ ಹಣದ ಕೆಲವು ಭಾಗವನ್ನು ವರ್ತಕವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕೊಡುವರು. ಕುಸಿದ ವೃತ್ತಿಯವರ (Bankers) ಸಮಾಚಾರವೂ ಇದೇ ರೀತಿ. ತಾವು ಕೊಡುವ ಹಣಕ್ಕೆ ಅವರು ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವರು. ಸರಕುಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿಯು ಹುಟ್ಟುವುದು. ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಏರ್ಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ವಿಶೇಷ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಆದಾಯ, ಬಡ್ಡಿ, ದಲ್ಲಾಳಿಗಳ ವರಮಾನ ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಪಾಪ್ತವಾಗುವುವು. ಕಾರಮಾನೆದಾರರು ಮತ್ತು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳ ಒಡೆಯರು ಸೇರಿಯುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವೇ (Surplus wealth) ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಿಧಿಯನ್ನಬಹುದು. ಹಣವೇ ಹಣವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲಿಯದು. ಸಂಪತ್ತಿನ ಮುತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯದ ಯಾವ ವಿಧದ ತಂತ್ರದಿಂದಲೂ ಆದಾಗದು. ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ವ್ಯವಹಾರದ ಬಳಗವೆಲ್ಲ ಒಂದೇ. ಈ ಶೇಷಧನದಿಂದ (Surplus wealth) ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ

ಪಾಲನ್ನು ಸೆಳೆಯಬೇಕೆನ್ನುವನು. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಸೊಸಾಟದ ಗುಟ್ಟೆಲ್ಲ ಅಡಗಿದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಕಲಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮತ್ತು ಕುಟಿಲ ವ್ಯವಹಾರವಿಧಾನಗಳ ರಹಸ್ಯವೂ ಇದರಲ್ಲಿದೆ.

ಮೇಲೆ ವಿವೇಚಿಸಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪರರ ಶ್ರಮದ ಲಾಭವನ್ನು ದೋಚಿ ತಮ್ಮ ಉತ್ಪತ್ತಿಸಾಧನಗಳ ಮೂಲಕ ಕೆಲವರು ಕೂಡಿಹಾಕುವ ಹಣವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಧಿಯಾಗುವುದು. ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಯು ನಡೆವುದರ ಫಲವಾಗಿ ಬೇರೆ ಪಂಗಡಗಳೂ ಈ ನಿಧಿಯಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಪಾಲುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುವು. ಈ ನಡುವಿನ ದಲ್ಲಾಳಿಗಳು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಧನೋತ್ಪಾದನವನ್ನು ಮಾಡುವರೆಂಬುದು ನಂಬತಕ್ಕ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ. ಒಟ್ಟು ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಧನದಲ್ಲಿ ಆದಷ್ಟು ಹೊಡೆ ಪಾಲನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಿಯೆಯಿದೆ. ವೈದ್ಯರು ವಕೀಲರು ಮುಂತಾದ ಇತರ ಹಲವು ವೃತ್ತಿಗಳ ಜನರು ಸಹ ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಧಿಯಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಆದರೆ ಒಟ್ಟು ಧನಸಂಗ್ರಹದಿಂದ ಧನೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಲ್ಲುವ ಪಾಲಿನಿಂದಲೂ ಇವರು ಕೆಲವು ಭಾಗವನ್ನು ಪಡೆಯುವರು.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಬಹುದು. ಧನೋತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಜನರು ತಮ್ಮ ಸೊತ್ತಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಆದಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮತೆಯ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಲೇ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಹಾರವು ತಲೆಮೋರುವುದು. ಅಂದರೆ ಧನಿಕರು ತಾವು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ ಒಂದು ಮಾದರಿಯ ಬಾಳನ್ನು ನಡೆಸಲು, ಅಳುಗಳ ದುಡಿತಮೆಯ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಉಳಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವರು. ಕಾರವಾನೆಯ ಒಡೆಯನು ತನಗಾಗಿ ದುಡಿತದಾಳುಗಳನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದಾಗ ಈ ಸುಲಿಗೆಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ಭೂಮಿಯನ್ನಾಗಲಿ ನಿಷರ್ಗದ ಇತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನಾಗಲಿ ತನ್ನ ಉಪಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಡಿಗೆ ಗೇಣಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿಯೂ ನಡೆಯುವುದು.

ಈ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಉಗಮಸಾಧನಗಳು ಕೆಲವು ಜನರ ವಶಕ್ಕೆ ತೀರ ಮೊದಲು ಹೋದುದು ಕೇವಲ ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ. ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೂಲಸಂಗ್ರಹವೆಂದು (Primitive accumulation) ಹೇಳುವರು. ಮುಂಗೈಕಸುವಿನಿಂದ ಕೂಡಿಸಿದ ಶೀಘ್ರವಾದ ಈ ಸಂಗ್ರಹವು ದಾಸರ ಮತ್ತು ಜೀತದಾಳುಗಳ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಬಲದಿಂದ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಹೋಯಿತು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜರ್ಮನ್ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜನರ ನೂತನ ವಿಜ್ಞಾನಶೋಧ ಗಳಾದುವು. ಇತ್ತ ಭಾರತ ದೇಶದಿಂದ ಹೇರಳವಾದ ಸಂಪತ್ತಿನ ಸುಲಿಗೆ ಯಿಂದಲೂ ಯುರೋಪಿನ ಧನಸಂಗ್ರಹವು ನಿಪುಲವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಇವುಗಳ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಸರಳವಾದ ಅಪಹಾರಯುಗವೇ ತಲೆದೋರಿತು. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಂದೇ ಕಾರಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕನಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಕೂಲಿಕಾರರನ್ನು ದುಡಿಸುವುದು ಹಗುರಾಯಿತು.

ಈಗಿನ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಮತೆಗೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿವೆಯೆಂದ ಬಳಿಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವು ಈ ಸಮಸ್ಯಾಪರಿಹಾರವನ್ನು ಯಾವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲು ಕಠಿಣವಾಗದು.

ಅಸಮತೆಯ ನಿರ್ಮೂಲನ

ಈ ಅಸಮತೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಎರಡು ಉಪಾಯಗಳಿವೆ. ಒಂದೊಂದೂ ವ್ಯವಹಾರ್ಯವಾದರೆ ನ್ಯಾಯ, ಸಮತೆ, ಸೌಖ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಮಾಜವೊಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನೂ ತನಗಾಗಿ ತಾನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿ ದುಡಿಯಲು ಬರುವಂತೆ ಸಮಾಜದ ಪುನರ್ಘಟನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ತರಹ. ಅತನು ಯಾರಿಗೂ ಬಾಡಿಗೆ ಕಸ್ತ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕೊಡದೆ ತನ್ನ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತಾನೇ ಸಾಗುವಾಡಬಹುದು ಅಥವಾ ತನ್ನ ಕರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ (Workshop) ತನ್ನ ಕೆಲಸದ ಸಾಮಾನುಗಳಿಂದಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು. ಸ್ವತಃ ತನ್ನ ಕೈಗಳಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸುವಷ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಯಾರ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಯೂ ಕೊಡಲಾಗದು.

ಈಗಿದ್ದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಲ್ಲಟಿಸಿ ಮೇಲೆ ವರ್ಣಿಸಿದ ಸದ್ವರ್ತಿಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಹಲವು ಮೂಲ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ದೊಡ್ಡ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನೂ ಇಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಮಾಜಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣವೂ ಶಿಸ್ತು ಇಲ್ಲದೆ ಮೇಲ್ವಾಣಿಸಿದಂತಹ ಸಮಾಜವು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯಲಾರದು. ಆದರೆ ತೀರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವರ್ಗದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಯುಳ್ಳ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಓರಣವಾಗಲಿ ದಬಾಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಯಾಗಲಿ ಇರುವುದು ವಿರಳ. ಇದಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ಸಮಾಜದಿಂದ ರೈಲು ಟೆಲಿಗ್ರಾಫುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಾಗದು; ಅದೇಕೆ, ತೀರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ನಮೂನೆಯ ವಾಹನಗಳನ್ನೂ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ತರುಕಳುವುವ ಏರ್ಪಾಟನ್ನೂ ಮೀರುವಂತಹದು ಅಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸೈನಿಕತಂತ್ರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಇಂತಹ ಸಮಾಜವು, ವಿಶೇಷ ಔದ್ಯೋಗಿಕೋನ್ನತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ದೇಶಗಳ ಕೈಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುವುದು. ಇನ್ನು ಸ್ವಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಇಂತಹ ಸಮಾಜದ ಜನರು—ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಬಹು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ—ತೀರ ಕೆಳಗಿನ ತರಗತಿಯ ಉಪಜೀವಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನ ಉತ್ಪಾದಕ ಶಕ್ತಿಯೂ ಅಷ್ಟು ಕನಿಷ್ಠವಾಗಿರುವುದು.

ಆದುದರಿಂದ ಸದ್ಯದ ಸಂಕಟಗಳೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಈ ಪ್ರಥಮೋಪಾಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೂ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳ ಮೂಲಕ ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅನುಚಿತವಾದುದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಅದಲ್ಲದೆ ಈ ಉಪಾಯವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಕ್ಕವಿಲ್ಲ. ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ (Dictatorship) ವಿಲ್ಲದೆ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲಾಗದು. ಹಲವರ ಬೇರೂರಿದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿ ಸಮಾಜದ ರೂಪವನ್ನೇ ಪೂರ್ಣ ಪಲ್ಲಟಿಸುವ ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇರೆ ವಿಧದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕನಿಷ್ಠ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ನಡೆಸಲು ಅನುಕೂಲವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಈಗ ಇಲ್ಲ.

ಸಾನ್ಯವಾದಿಗಳ ಪರಿಹಾರ

ಇನ್ನೊಂದು ಉಪಾಯವೆಂದರೆ, ಸಾನ್ಯವಾದ. ಆ ಉಪಾಯದ ಸೂಚನೆಯು, ಧನಸಂಗ್ರಹದ ರೀತಿಯ ವಿನೇಚನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಗಿದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಒಡೆತನವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅಖಿಲ ಸಮಾಜದ ಒಡೆತನವನ್ನಿರಿಸುವುದೇ ಈ ಉಪಾಯದ ಮೊದಲ ಮೆಟ್ಟಿಲು.

ಧನೋತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಒಡೆತನವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಕೈಗಳಿಂದ ಕಸಿದು ಸಮಾಜದ ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸುವುದರಿಂದ ಸಾಂಪತ್ತಿಕ ಸುಲಿಗೆಯ ನಿರ್ಮೂಲನವಾಗುವುದು; ಆರ್ಥಿಕ ಭೇದಗಳು ಅಡಗುವುವು. ಅಂದರೆ ಈಗಿನ ಸಮಾಜದ ಶಾಪವಿನೋಚನೆಯಾಗುವುದು. ಆಳುಗಳ ದುಡಿಮೆಯನ್ನು ದೋಚುವುದರಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಧನಸಂಗ್ರಹವಾಗುವದೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈ ಮೊದಲೇ ಅರಿತಿರುವೆವು. ಸಂಸದತ್ವತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಭುತ್ವವಾದ ಬಳಿಕ ಯಾವನೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಮಗೋಸ್ಕರವೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವರು. ಆದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ದುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಕೂಡಿ ದುಡಿಯುವರು. ಇವರ ಶ್ರಮದ ಫಲವು ಮಾತ್ರ ಕಾರಖಾನೆ ದಾರನ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇವರೆಲ್ಲರ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುವುದು. ಸಮಾಜದ ಒಡೆತನದ ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ. ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲರೂ ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೆಲಸದ ಗುಣಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನೂ ನಂತರ ಆತನ ಉಪಜೀವನದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಪಾಲಾಗುಂಕೆಯು ನಡೆಯುವುದು. ಆದರೆ ಈ ಒಟ್ಟು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗವು ಮಿಸಲಾಗಿರುವುದು. ಅದನ್ನು ದೇಶದ ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಆರ್ಥಿಕ ಸಂವರ್ಧನೆ, ಪ್ರಭುತ್ವ ನಿರ್ವಹಣ, ವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಹಾಗೂ ಔಷಧಾಲಯಗಳ ಸಾಕನೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲಾಗುವುದು. ಧನೋತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಾಧನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಮಾಜದ ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸುವುದೇ ಸಾನ್ಯವಾದದ ಮೂಲಭೂತವಾದ ತತ್ವ.

ಸಾನ್ಯವಾದದ ಮೇರೆಗೆ ದೇಶದ ಪುನರ್ಭವನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆನ್ನುವವರು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ

ಒಡೆತನವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು. ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಅಳಿಕೆಯನ್ನು ಆಗ ಮಾತ್ರ ಕೈಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರವು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಡಲೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ದೇಶದ ಅರ್ಥಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಅಂಕಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಯಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಳಗಳ ನ್ನಲ್ಲ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೆಲ್ಲ ಅದು ತನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರಗತಿ ಪಡೆದ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಆಯುಧಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿನಿಮಯ ವಿತರಣ (Distribution) ಗಳ ಸಾಧನಗಳಾದ ಕುಸೀದಗಳು (Banks), ಎಂಜಿನ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ವಾಹನ ಮುಂತಾದವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಉದಯವಾಗುವವು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಅದನ್ನೇ ಆಧರಿಸುತ್ತವೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿಚಕ್ರವು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಇವುಗಳ ಉದ್ದೇಶ. ಆದುದರಿಂದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಇವುಗಳ ಒಡೆತನವನ್ನೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಬಿಡಬೇಕು.

ಈಗ ಪಂಡಿತ ಜವಾಹರಲಾಲರ ಹಸ್ತದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಸೂತ್ರಗಳು ಬಂದರೆ ಅವರು ಏನು ಮಾಡುವರೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಹೇಳಬಹುದು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಮತಾವಾದಿ ಪಕ್ಷವು ಈ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ತತ್ತ್ವಗಳ ಅನುಸಂಧಾನವನ್ನು ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಅದರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆಗಳಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವೇಚಿಸೋಣ.

೨ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳ ಆದರ್ಶಗಳು

ವಿದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ತಳ್ಳಿ ದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಯ ಭನಿಕರ ಬೇರೂರಿದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು (Vested Interests) ಹಾಗೆಯೇ ಇರಗೊಟ್ಟರೆ ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನೆರಳು ಸಹ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

— ಜವಾಹರಲಾಲ ನೆಹರು

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ಯವಾದ

ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಹೊರಗಾಗಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಮೇರೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರರಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿ ಪಕ್ಷದ ಅಂತಿಮ ಆದರ್ಶವೆಂಬುದು ಅದರ ಘಟನೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

ಇದು ನೇರವಾಗಿಯೂ ಸರಳವಾಗಿಯೂ ಇದೆ. ಈ ಪಕ್ಷದವರ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಎರಡು. ಮೊದಲನೆಯ ಉದ್ದೇಶವು ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನಂತೆಯೇ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗುವ ನಿರ್ಣಯವೂ ಒಳಗೊಂಡಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಭಾರತದ ಪುನರ್ಘಟನೆ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ತತ್ತ್ವಗಳ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದು ಎರಡನೆಯ ಉದ್ದೇಶ.

ಏತಕ್ಕೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ನಿರಿಗುರಿ ನೆಲೆಬೆಲೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದೊಂದೇ ತಡ. ಮಿಕ್ಕುದೆಲ್ಲ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಸು-ಸೂತ್ರವಾಗಿ ನೆರವೇರುವುದು.

ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನೆಲ್ಲ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು, ಅವರ ಅಭ್ಯುದಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು, ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಸುಲಿಗೆಯಿಂದ ಅವರ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವುದು, ಅವರ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು, ಇವುಗಳೇ ಅಂತಿಮ ಉದ್ದೇಶಗಳಾದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರವು ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಧೈಯವನ್ನು ತಲವುವುದು. ಅದೇಕೆ? ದೇಶದ ಅನ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಮತ್ತು

ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವುಳ್ಳ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಂಕಿತದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಿತವಾಗುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ, ಮಾನವನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಗೋಚರವಾಗಿ ಪ್ರಚೋದಿಸುವ ಸನ್ನಾಹವನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವುದೇ ಕೊನೆಯ ಗುರಿಯಾದರೂ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಆದರ್ಶವು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನೂ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡವರು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಂದೆ ಓದುವ ತೊಂದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳಾದರೆ, ಕಳೆದ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಪರಿಚಿತವಾದಂತೆ, ಬೇರೆ ನಾಡುಗಳಂತೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮ್ಯವಾದವೇ ಅನುಕೂಲವಾದುದೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು ಬಹು ಸುಲಭ. ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಡತನವಿದೆ, ಕೂಳುಗೇಡಿತನವಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಈ ಅನಸ್ಥೆಯಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಪದ್ವಿಲಾಸದ ಸಡಗರವಿದೆ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸುಲಿಗೆಯ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಸಾಧನಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸ್ವಂತ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಸಮತೆಯೇ ಆಧುನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮೂಲರೋಗ. ಹಲವರ ಸುಲಿಗೆಯಿಂದ ಕೆಲವರು ಕೊಬ್ಬುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಳಿಕೆಯ ಪ್ರತಿಫಲವಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದು ಇವರ ಆಳಿಕೆಯ ಕೊನೆಗಾದರೂ ಈ ರೋಗವು ಗುಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವದ ನಿರ್ಮೂಲನವಾದರೂ ಅದರ ಸಂಗಡ ಭಾರತದ ಬಡತನದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸರಿಹಾರವಾಗಲಾರದು. ಬಹು ಜನರ ಸುಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿರೂಪಿಸಿದ ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಗಳೂ ನೆರವೇರಲಾರವು.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ವಿರೋಧಿಯಲ್ಲ

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ, ಪರಂಪರೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ; ಇದು ಔದ್ಯೋಗಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶ; ಆದುದರಿಂದ ಸಾಮ್ಯವಾದಕ್ಕೆ ಇದು ಅನುಕೂಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಆಗಾಗ ಹೇಳುವರು.

ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಮೂಲ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೇ ಇಲ್ಲಿ ಅವಕಾರವಿಲ್ಲವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುವುದಾದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೂರ್ಖ ಸಿದ್ಧಾಂತವಿನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ಧನಸಂಗ್ರಹದ ನಿಯಮಗಳು ಬೇರೆ ನಾಡುಗಳಂತೆ ಭಾರತಕ್ಕೂ ಸಮನ್ವಯಿಸುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ತಡೆಯುವ ರೀತಿಯೂ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯು ಇಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ತತ್ತ್ವಗಳ ಅನುಸಂಧಾನದ ಗತಿ-ರೀತಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸಬಾರದು. ಧನೋತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳ ಒಡತನವು, ಮಲಿಗೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಹಣದ ಹಂಚುವಿಕೆಯ ಭೇದವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಜಗದ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಂತೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ.

ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ಮೆಟ್ಟಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು, ಉಪಜೀವನದ ಸಾಧನ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚುವ ಬಗೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲ. ವ್ಯಷ್ಟಿವಾದವೇ ಮುಖ್ಯಾಂಗವಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯ ನಾಗರಿಕತೆಯು ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುವುದೆಂದರೆ ಎರಡೂ ಧ್ಯೇಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯದಿರುವುದು, ಶಬ್ದಜಾಲದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕುವುದು. ವ್ಯಷ್ಟಿವಾದವು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹೇತುವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದರ ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಅದರ ಆದರ್ಶವಾಗಿದೆ. ಅದು ಸಂಪದಾರೂಢವಾದ ಸಮಾಜದ ಸ್ವಾರ್ಥೈಕ ದೃಷ್ಟಿಯ ಕ್ಷುದ್ರಹೇತುವಿನ ವ್ಯಕ್ತಿವಾದವಲ್ಲ. ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಗುರಿಯಾಗಿರುವುದಾದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗೆ ಸಂತೋಷವೇ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆತ್ಯಂತಿಕವಾದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತದ ಸಾಧನೆಯಿಂದಲೇ ಅದು ಕೈಗೊಡುವುದೆಂದು ಆತನ ನೆರೆನಂಬುಗೆ. ಸಾಮ್ಯವಾದಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವ ವರ್ಗವೆಲ್ಲ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಮಾರ್ಕೃತ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಲುಪುವುದೆಂದು ಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಲ್ಲವೇ ?

ಕೊನೆಯ ಮಾತೆಂದರೆ, ಹಿಂದುಸ್ಥಾನವು ಉದ್ಯಮ, ವ್ಯಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಿಮ್ಮೆಳವಿಡಬೇಕೆಂದು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮನ್ನು ಎದೆಗೆಡಿಸಲಾರದು. ಬೆದ್ದೋಗಿಕ ವಿಕಾಸವು ಸಾಕಷ್ಟಿಲ್ಲದಿರುವುದೂ ಒಂದು ಅನುಕೂಲವೇ. ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷವು

ಇಲ್ಲಿ ತೀರ ನಿರ್ಬಲವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಅದರ ಅರ್ಥ. ಉದ್ಯಮೋನ್ನತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು ಯೋಗ್ಯವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಲು ವಾಚಕರು, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ರಶಿಯಾ ದೇಶದವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು. ಮಾಸ್ಕೋದಂತೆ ಉಜ್ಜೈಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಕಾರ್ಯರಂಗಕ್ಕೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಧಿಕಾರಾರೂಢರಾದ ಒಂದು ಪಕ್ಷದವರು, ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದ ನೆರವಿನಿಂದಲೂ ಅಗತ್ಯವುಳ್ಳ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬಹುದು.

ಆದುದರಿಂದಲೇ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದೀ ಪಕ್ಷದವರು, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದೀ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಧ್ಯೇಯವನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ಯವಾದ

ಈಗ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಹಾಸಭೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನಿದೆ ?

ನಾವು ಈ ವರೆಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅದು ಎಂದಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಸಂಪಾದನೆಯನ್ನುಳಿದು ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ತೀರ ತಪ್ಪು. ತನಗೈದುರಿಸುವ ಈ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಗುರುತಿಸಿದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಅಪ್ಪಪ್ಪವಾಗಿ ಮತ್ತು ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದಲೇ ಆಗಲಿ, ನಮ್ಮವರ ಸುಲಿಗೆಯಿಂದಲೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಿಂದಲೂ ಹಿಂದೀ ಜನತೆಯ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಲೇಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಅದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದೆ.

೧೯೨೯ರಲ್ಲಿ ಆಲ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಮಿಟಿಯು ಈಗ ನೆನಪಿಲ್ಲ ದಂತಿರುವ ತನ್ನ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ—

“ ಭಾರತೀಯರ ದಾರುಣನಾದ ದುಃಖದಾರಿದ್ರ್ಯಗಳಿಗೆ ವಿದೇಶೀಯರ ಸುಲಿಗೆಯೊಂದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಮಾಜದ ಆರ್ಥಿಕ ಘಟನೆಯೂ

ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಸುಲಿಗೆಯು ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯಲೆಂದು ವಿದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಈ ಅರ್ಥಿಕ ಘಟನೆಯ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಈ ಸಮಿತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಈ ದುಃಖದಾರಿದ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ ಹಿಂದೀ ಜನತೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಭಾರತೀಯ ಜನಾಂಗದ ಸದ್ಯದ ಅರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಹತ್ತರವಾದ ಆಸಮತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರ್ಮೂಲಿಸಬೇಕು.” ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಾರಿದರು.

ನಮ್ಮ ನವೋದಯ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಈ ಸೂಚನೆಯು ಘೋಷಿಸುವುದು. ಈ ಬೇಡಿಕೆಯ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಹೇಳುವಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲವೇ? ಈ ಬಗೆಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿಗೂ ನಮಗೂ ಎಲ್ಲಿ ಬಿಡುವುದು? ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಾಯಿಂದ ಸಾರಿ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ನು ತೆನ್ನಗೆ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆಯೇ ಕೆದರುವುದು. ಇಂದು ಮುಳಿದು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಳೆಯದ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ನಾನು ಬಂಡಿತವಾದ ಒಂದೆರಡು ವರುಷಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಮರಣ ಕಂದಾಯ (Death Duty), ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ, ಪ್ರಮುಖ ಉತ್ಪಾದನಾ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ (Nationalization), ಶಾಂತಿ (ಗೇಣಿ), ಬಾಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದು, ಅನುತ್ಪಾದಕ ಅಸ್ತಿಗೆ ಕರ ಪೇರದಿರುವುದು,---ಇವುಗಳೇ ಆ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳೋ? ಇವುಗಳೇ ಮೇಲಿನ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನಿರ್ಣಯವು ಬಂಡಿತವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ಸದೆಬಡೆಯುವ ಹುಚ್ಚಿಕೆಗಳೋ? ಕರಾಚಿಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ತೀರ್ಮಾನವು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದ ಮೂಲ ಅರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯಂತೂ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ.

ಎ. ಐ. ಸಿ. ಸಿ. ಯೆಂದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರ ಕೊಡಬಹುದು. ಏನಾದರೂ ಪೇಳಿ ಜಾರಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದು ಅನುಕೂಲವಾದ ಹುಚ್ಚಿಕೆಯಾಗಬಹುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ನಾನೆತ್ತಿದ ಮಾತಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವೆಂದೂ ಆಗಬಾರದು. ಆದರೆ ಕರಾಚಿಯ ಗೊತ್ತುಪಳಿಯನ್ನೇ

ನೋಡಿದರೆ ಏನು ತೋರುವುದು? ನಿಜವಾದ ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಒಳಗೊಂಡಿರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನದ ಪೂರ್ವಭಾಗವಾಗಿದೆ.

ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂದರೇನು? ನಮ್ಮನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ನನ್ನ ಗೆಲೆಯರೂ ಮುಂದಾಳುಗಳೂ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಿರುವರೋ? ಕರಾಚಿಯ ಗೊತ್ತುವಳಿಯು ಅಂಜಿ ಅಳುಕಿ ಹೇಳುವ ಜೊಳ್ಳು ಹಂಚಿಕೆಗಳಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ದೊರೆಯಬಹುದೆಂದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿಯೂ ಅವರು ನಂಬುವರೋ? ಸಾವಿನ ತೆರಿಗೆ, ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಜನಾಂಗದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವುದು, ಇವುಗಳೇ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಅರ್ಥವೆಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಮುಗಿಯಿತು. ಈ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರಿಂದ ಸಿಕ್ಕುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಬಲು ಸೊಗಸಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು! ಬಹುಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪೇಚಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಾವು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಗುರುತನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ!

ಕರಾಚಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದದ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸಹ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಪಟವಿಲ್ಲ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಈಗ ಕನಿಷ್ಠವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೊಂದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವುದರಿಂದ ಜನತೆಯ ಧನಾಸಹಾರವು ನಿಂತು ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಧಿಕಾರವೆಲ್ಲವೂ ಅವರ ಕೈಗೆ ಸೇರಬೇಕು. ನಾವು ಕೇಳುವುದಿಷ್ಟೇ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದೀ ಪಕ್ಷವೂ ಇಂಥಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೇ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಸದ್ಯದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ಈ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದೀಯ ಆವರ್ತಗಳಿಗೆ ಬದಲಾದಲ್ಲಿವೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅದು ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಸುಧಾರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಅವರು ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಹಾರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನಾಗಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನಾಗಲಿ ಪಡೆಯರು. ಎ. ಎ. ಸಿ. ಸಿ. ಯವರು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಹಂಬಲಿಸಿದಂತೆ ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಾವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳುಂಟಾಗುವಂತೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಘಟನೆಯು ಮಾತ್ರ ಅಚ್ಚುಕೆ

ಯದೆ ಉಂಟುವುದು. ಅದು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು, ಜಾಗೀರದಾರರು, ರಾಜರು ಇವರುಗಳನ್ನೂ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಬಾಡಿಗೆಗಾರರು, ಕೆಲಸಗಾರರು, ಆಳುಗಳು ಇವರನ್ನೂ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಇರಗೊಡುವುದು. ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನೇ ಮಿಕ್ಕ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಡುವುದು. ಬಡವರ ಮತ್ತು ನಡುವಿನ ವರ್ಗದವರ ಸುಲಿಗೆಯ ಬಲದಿಂದ ಬಾಳುವ ಸದೃಶ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಯು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಇದು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಲ್ಲ. ಕರಾಚಿಯ ನಿರ್ಣಯದ ಸೀತಿಕೆಗೂ ಅದರ ಸಾರಕ್ಕೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದಿಕೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಸಂಗತತೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಅವುಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನ. ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ತನ್ನ ಧೈಯವೆಂದು ಸಾರುವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನಿಚ್ಚಳವಾದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಿ.

ನಾವು ಹೇಳುವ ಇಂತಹ ಕನಿಷ್ಠ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಒಂದು ವೇಳೆ ಒಪ್ಪಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದ ನಿಲುವಿಗೆರಲು ಅದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಬೇಕಾದೀತು. ತಮ್ಮ ಧೈಯದ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲು ತಾವು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲೆಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ಮಾರ್ಗ. ಇದೂ ಸಮಂಜಸವಲ್ಲೆಂದು ವಾದಿಸುವವರಿವಾರೆ. ಆದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಒಂದು ಭ್ರಾಂತಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಹಗಲಿರುಳು ಬೇಸರ ಬರುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತ ಹೋಗುವುದು, ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅದು ಸಲ್ಲದೆನ್ನುವುದು, ಭಾರತೀಯ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಕೇವಲ ತತ್ತ್ವಪ್ರಸಂಚದ ಸಾಹಸಿಗಳೆನ್ನುವುದು, ಬರೀ ಕಾರ್ಲೊಪ್ಪಿನ್ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನೊಬ್ಬ ಜರ್ಮನ್ ಯಹೂದಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪಾಠಮಾಡಿ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಮುಂತಾದ ಇಂತಹ ಮನಬಂದಂತಹ ಮರುಳು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೊಚ್ಚುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಗ.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಈ ಬಗೆಯ ತಿಳಿಗೇಡಿತನದಿಂದ ತಣಿಯಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಅದು ಜನತೆಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂದರೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕು. 'ಜನತೆಯ ದುಃಖದಾರಿದ್ರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ಕಾರಣಗಳಾದ'

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ದೇಶೀಯ ಪದ್ಧತಿಯ ಸುಲಿಗೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳ ಬಿಡುಗಡೆ ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದ ಯಥಾರ್ಥ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು.

ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸಿದ್ಧಿಯೆಂದರ್ಥ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಮತ್ತು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ಮತ್ತು ಸಂಘವಾದೀಯ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಇದೇ ವಿಚಾರದವರು. ಸಾಮ್ಯವಾದಿತ್ವವಿಲ್ಲದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದು ಬರೀ ಭ್ರಮೆ, ಹುಚ್ಚು ಹಂಬಲು.

ಹಾಗಾದರೆ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿ ಪಕ್ಷವು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದೆ? ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಸರಕಾರವು ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಜನಾಂಗದ ಅಡಳಿತಕ್ಕೊಳಪಡಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು? ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಅಪಹಾರ, ಅನ್ಯಾಯ, ಅಜ್ಞಾನ, ದುಃಖ, ದಾರಿದ್ರ್ಯಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವೇನು?

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೈಗೂಡಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿ ಪಕ್ಷವು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತೋರುವ 'ಉದ್ದೇಶಗಳು' ಎಂಬ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುವೆನು.

೧. ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವೂ ಧನೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಜನತೆಯ ಕೈಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.
೨. ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನದ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರದ ನಿಯಂತ್ರಣ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಒಳಪಡಬೇಕು.
೩. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಿನಿಮಯ ವಿತರಣಗಳ ಸಾಧನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಜನಾಂಗದ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶ ದಿಂದ ಉಕ್ಕು, ಹತ್ತಿ, ನಾರು, ರೇಷ್ಮೆ, ಹಡಗು, ಖನಿಗಳು ಮುಂತಾದ ಪ್ರಮುಖ ಮತ್ತು ಜೀವಾಳದ (Key) ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನೂ ಕುಸೀದಗಳು, ವಿಮಾಸಂಘಗಳು, ಸಾರ್ವಜನಿಕ

ಪ್ರಯೋಜನದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನೂ ಜನಾಂಗದ ಒಡತನಕ್ಕೊಪ್ಪಿಸುವುದು.

೪. ವಿದೇಶ ಪ್ಯಾಪಾರವು ರಾಷ್ಟ್ರದ ನಿಶಿಷ್ಟ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದು.
೫. ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಳಪಡದ ದೇಶದ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಭಾಗದ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ವಿತರಣ ಮತ್ತು ಸಾಲ ಇವುಗಳನ್ನು ಸಹಕಾರದ ಸಂಘಟನೆಯಿಂದ ನಡೆಸುವುದು.
೬. ರಾಜರು, ಜಾಗೀರದಾರರು ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲ ತರಹದ ಸುಲಿಗೆಗಾರರು ಮುಂತಾದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿಫಲ ಕೊಡದೆ ಅವರ ಗದ್ದೆಗಳಿಂದ ತಳ್ಳಿಹಾಕುವುದು.
೭. ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರಲ್ಲಿ ಹಂಚುವುದು.
೮. ಸಹಕಾರದ ಮತ್ತು ಸಾಂಘಿಕವಾದ ಒಕ್ಕಲುತನಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಹಾಯ ಮತ್ತು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ.
೯. ದುಡಿತದೊಳುಗಳ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಸಾಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಲ್ಲಿಸುವುದು.
೧೦. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ದುಡಿತವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಅಥವಾ ಉಪಜೀವಿಕೆಯನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ರಾಷ್ಟ್ರವು ಒಪ್ಪುವುದು.
೧೧. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯಂತೆ ದುಡಿತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರವರ ಅಗತ್ಯಗಳಂತೆ ಜೀವನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವುದೇ ಅರ್ಥಿಕ ಸರಕುಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಿತರಣಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ಕ್ರಮದ ಮೂಲಾಧಾರವಾಗಬೇಕು.

೧೨. ದುಡಿತದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಸ್ತ್ರಾಯಪ್ರಬುದ್ಧರಾದವರಿಗೆಲ್ಲ ಮತಾಧಿಕಾರ.
೧೩. ರಾಷ್ಟ್ರವು ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತಮತಗಳಲ್ಲಿ ಸಕ್ಷಸಾತವನ್ನು ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ಮತಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಲಿ ಸಲ್ಲದು. ಜಾತಿ ವರ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಕೀಳು ಮೇಲೆಂಬ ಭೇದವನ್ನೂ ಮಾಡಕೂಡದು.
೧೪. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಲಿಂಗಭೇದವಿರಲಾಗದು.
೧೫. ಭಾರತದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ (ಸರಕಾರದ) ಸಾಲನೆಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದು.

ಹೀಗೆ ಮೇಲ್ಕಂಡ ೧೫ ಯೋಜನೆಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳು ಬೇಡವೆಂದು ತೋರುವಂಥವು, ಈಗಿನ ಸಮಾಜವನ್ನು ಬುಡಮೇಲು ಮಾಡುವಂಥವು, ಬಹಳ ಉಗ್ರವಾದವು, ನಮಗೆ ಪರಕೀಯವೆಂದು ಕಾಣುವಂಥವು. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇವು ಆದಷ್ಟು ಸರಳವಾಗಿ ವಿವೇಕಯುಕ್ತವಾಗಿ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ವ್ಯವಹಾರ್ಯವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಘಟನಾಸಮಿತಿ (Constituent Assembly), ನ್ಯಾಯಮಂಡಲ, ಸುಂಕದ ಸಮಿತಿ, ಹತ್ತಿಯ ಗಿರಣಿಗಳ ಕೂಗು ಇವುಗಳಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ವಿದೇಶೀಯತೆಯು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮೊದಲನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ, ಉತ್ಪಾದಕ ಆಸ್ತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಒಡೆತನವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವ, ಸರಲವಾದ ತತ್ತ್ವದ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿಯೇ ಇವೆಲ್ಲ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಒಡೆತನವೇ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಅಥವಾ ಹಲವು ಕಷ್ಟಗಳ ದುಷ್ಟ ಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡು ಕೊಂಡಿರುವೆವು. ಸಮಾಜ ಜೀವನದ ಅತ್ಯಂತ ವಿವೇಕಯುಕ್ತವಾದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲೊಂದಾದ ಸಮಾಜದ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದೂ ಇವುಗಳ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ.

ಈ ೧೫ರಲ್ಲಿ ೧, ೨, ೩, ೪, ೫, ೬, ೭, ೧೦, ೧೧ ಮತ್ತು ೧೨ನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ವಿವೇಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮಿಕ್ಕವುಗಳೆಲ್ಲ ತಮ್ಮಿಂದ ತಾನೇ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತವೆ.

೧. ಅಧಿಕಾರವೆಲ್ಲ ಧನೋತ್ಪತ್ತಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯುವವರಿಗೆ

ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಅಧಿಕಾರವೆಂಬುದೆಲ್ಲ ಧನಾರ್ಜನೆಗಾಗಿ ದುಡಿಯುವವರಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ಯೋಜನೆಯ ಸಂಕಲ್ಪ. ಸರಕುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವವರೂ ಕೈ ಮೆದುಳುಗಳ ಶ್ರಮದಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವವರೂ ಇವರಲ್ಲಿ ಸಮಾವಿಷ್ಟರಾಗುವರು. ದುಡಿಯುವವರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರವು ಹೋಗುವುದೆಂದ ಬಳಿಕ, ದುಡಿಯದಿದ್ದವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಎಲ್ಲವೆಂಬುದು ತಾನೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು.

ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತವಾದ ತತ್ತ್ವವೊಂದು ಅಡಗಿದೆ. ಈವರೆಗೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಸಮಾಜ ಸಂಘಟನೆಗಳೆಲ್ಲ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿರುವ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದವರ ಕೈಯಲ್ಲಿರದೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಬಳಗದಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾವಾದದ ಉಪಯುಕ್ತತೆ ಮುಂಚಿನ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಾಂಗ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಳುವ ವರ್ಗದ ವಶದಲ್ಲಿದ್ದು, ಅದು ವರ್ಗ ವರ್ಗಗಳ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ಅನುಕೂಲ ಆಯುಧವಾಗಿತ್ತು. ಗ್ರೀಸ್ ದೇಶದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಹಿಡಿ ಪಟ್ಟಣಿಗರು ತಮಗಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ಅನೇಕ ದಾಸರನ್ನು ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಯಿಂದ ಆಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ್ಧತಿ ಮತದಾನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯು ಹುಟ್ಟಿ ಪಕ್ಷಪ್ರಧಾನ ವಾದ ಸರಕಾರದ ರೀತಿಯು ತಲೆದೋರಿದಂವೇ ಉದಯವಾಯಿತು. ಇವೆರಡ ರಿಂದ ಉಚ್ಚ ನೀಚ ಭೇದಗಳಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಸಮಾನಾಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತೆಂದು ನಂಬಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ದೇಶಗಳ ಸಮಾಜದ ಅರ್ಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸೊತ್ತುಳ್ಳವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳ ಅಧಿಕಾರವೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅಪಹಾಸ್ಯಕ್ಕೀಡಾಯಿತು. ಧನಿಕರಿಗೆ ವಿಪುಲ ವಾದ ವರಮಾನವಿದೆ, ಆಯ್ಕೆಗಾಗಿ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ ದೊಡ್ಡ ನಿಧಿಯಿದೆ. ಅವರ ತಂತ್ರಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿವೆ, ಶಾಲೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಬಡವರ

ಪಾಡೇನು ? ಬಿಕ್ಕಿಬೇಡಿ ಬಂದ ಹಿಡಿ ಹಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅರೆಹೊಟ್ಟೆಯುಂಡು ಬಾಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ ಕೂಳುಗೇಡಿಗಳಾಗಿ ಚಡಪಡಿಸಬೇಕು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮತಾಧಿಕಾರದ ಮಹತ್ತ್ವವು ತಿಳಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ತೀರ ತೊಂದರೆಗಳಿದ್ದರೂ ಬಡ ಕೆಲಸಗಾರರು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ನಸುವಾದರೂ ಮಣಿಸುವ ರೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದರೆ, ಈ ನಗೆಗೀಡಾದ ಹುರುಳಿಲ್ಲದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ್ಧತಿಯೆಂಬುದು ಸಹ ಅವರ ವಿರುದ್ಧ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಆಗ “ಕ್ರಾಂತಿ, ಕ್ರಾಂತಿ” ಎಂಬ ಗುಲ್ಲು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೇಳಿಬಂದು ಈ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ್ಧತಿಯು ಮಂಜಿನಂತೆ ಮಾಯವಾಗುವುದು. ಕೆಲಸಗಾರರ ಕೈಗಳಿಂದ ಮತದಾನದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಪಕ್ಷಪ್ರಧಾನವಾದ ಸರಕಾರವು ತಿಪ್ಪೆಗೆ ತೂರಲ್ಪಡುವುದು. ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ ಪಟ್ಟಿ ಭದ್ರವಾಗುವುದು. ಆರ್ಥಿಕ ಘಟನೆಯನ್ನು ಮರಳಿ ಸಿರಿವಂತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಸರಿಪಡಿಸಲಾಗುವುದು.

ಇಂತಹ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವವನ್ನುಂಡು ಇಂದು ನಾವು “ಅಧಿಕಾರವೆಲ್ಲ ದುಡಿಯುವವರಿಗೆ” ಎಂದು ಸಾರುತ್ತಲಿದ್ದೇವೆ.

ನಾವು ಬರಿಯ ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೀಯಾಳಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲ. ಅದೆಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಇದು ನಿಜವೆಂದು ನಾವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಬಲವೇ ಅಧಿಕಾರದ ಮೂಲವೆಂಬುದು ನಮಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ನಾವು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಅರ್ಥೋತ್ಪತ್ತಿಗಾಗಿ ಮೈಮುರಿದು ದುಡಿಯುವವರೇ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಒಡೆಯರಾಗುವರೆಂದ ಬಳಿಕ ನಾವು ಬಯಸಿದುದೆಲ್ಲವೂ ಸಹಜವಾಗಿಯೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರುವುದು. ನಾವು ಇದೊಂದೇ ವಿಷಯದಿಂದ ಸಂತೃಪ್ತರಾಗಿ ಮಿಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬರಿಯ ಜಂಬವ, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮೋಸದ ತಪ್ಪಿಗೂ ಗುರಿಯಾಗುವವು.

೨. ರಾಷ್ಟ್ರವು ಆರ್ಥಿಕಜೀವನದ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದಲೇ ಸಾಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು

ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದಲೇ ಆದ ಮಾನವನಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಮೇಲ್ವಿಚಾರದಿಂದಲೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು. ಈವರೆಗೆ ಸಮಾಜದ ಮುನ್ನಡೆ ಸ್ವಾರ್ಥ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿವಾದ ಇವುಗಳ ಅಪ್ಪುಗೆಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಕುರುಡುಕುರುಡಾಗಿರಲೇ ಸಾಗಿದೆ. ಧೈಯಗಳ ಮತ್ತು ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳ ವಿರೋಧದ ಫರ್ಷಣವೇ ಆದರೆ ಉದಾಹರಣೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಗಡಗಡೆ. ನಾವು ಯಾವುದೊಂದು ಯೋಜನೆಗಾಗಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಲಿ ಈವರೆಗೆ ತಿಳಿದು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ. “ ತನಗಾಗಿ ತಾನು ” ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಡವಳಿಕೆಯ ಬಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಸಮಾನ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಸಾಂಘಿಕ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಪ್ರಪಂಚದ ಉನ್ನತವಾದ ಭಾವೀ ಕಲ್ಯಾಣವಿದೆಯೆಂದು ಸಾಮ್ಯವಾದವು ನಂಬುತ್ತದೆ. ಭಾವೀ ಸಮಾಜದ ಸಾಮೂಹಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆ ಈಗಿನ ಆವೃಷ್ಟಿತವಾದ ಸಮಾಜದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಿಂತ ನಿರ್ವಹಿಸುವಾಗ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗುವುದು. ಮಾನವನ ಸ್ವತಂತ್ರ ಕಾರ್ಯಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನಿರ್ಮಾಣಶಕ್ತಿಗಳ ಗುಪ್ತ ಸೆಲೆಗಳನ್ನು ಅದು ತೆರೆಯುವುದು. ಮಾನವಲೋಕಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ರೂಪುಗೊಳಿಸಲು ನೆರವಾಗುವುದು. ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಬಾಳಿಗೆ ಹೊಸ ಬೆಳಕನ್ನೇ ನೀಡಿದೆ. ಅದು ಭೌತಿಕ ಪ್ರಗತಿಯ ವೃದ್ಧಿಯಿಂದಲೂ ಹೊಸದು; ಬುದ್ಧಿ ನೀತಿಗಳ ಉನ್ನತಿಯ ವೃದ್ಧಿಯಿಂದಲೂ ಹೊಸದು. ಇಂತು ‘ ತನಗಾಗಿ ’ ಎಂಬುವರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ‘ ಎಲ್ಲರಿಗಾಗಿ ’-ಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಿ-ಎಂಬುದು ನೆಲೆಯಾಗಿದೆ.

ಇತರಿಂದ ಜನಜಂಗುಳಿಗಾಗುವ ಹಿತವೇನು. ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ರಶಿಯಾದೇಶದ ಧೈರ್ಯವೇ ಉತ್ತರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ, ಒಂದು ನಿಷ್ಠೆ ಇವುಗಳು ಜಾಗೃತವಾಗಿವೆ. ಅವಕ್ಕೆ ಸೋಲಿಬುದಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿ ನಾಯು

ನದಿ ನಭಗಳಾವುವೂ ಅವುಗಳೆಗಿದ್ದಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆಮೊನ್ನೆಯ ವರೆಗೆ ಪೌರ್ವಾಪ್ಯ ಅಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಆಸೆಯಿಲ್ಲದ ಅಂಧಂತಮಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ ರಶ್ಮಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದರೆ ನಂಬಲಿಕ್ಕಾಗದಲ್ಲವೇ ?

ಸಮಾಜವಿಕಾಸದ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಚಾರವೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಒಂದು ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಯೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಸಮಗ್ರ ಜೀವನದ ಜೀವಾತ್ಮ. ಅದುದರಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ಅಂಕಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಜನತೆಯ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮನವರಿಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದೇ ತೀರ ಅಗತ್ಯವಾದುದು.

ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯೆಂದೇನು? ಧರಣಿ ನಿವಾಸಿಗಳು ಉತ್ಪಾದಕರಾಗಿ ನಾವು ಮುಂಚೆ ರಶ್ಮಿಯಾ ದೇಶದ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಯ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭ್ಯಸಿಸಬೇಕು. ಇಂದು ಅರರ ಬಗೆಗೆ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ತರದ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳು ಬಿತ್ತಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅದು ನಿರಂಕುಶವಾದುದು, ದುಷ್ಟವಾದುದು, ಅದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದೆ ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಕೂಗುವುದಲ್ಲದೆ, ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸೋಲು ಬಂದಿದೆ ಯೆಂದೂ ಸಾರಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಲು ದೂರ ಪೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಮುಗ್ಧಗಟ್ಟಿನಿಂದ ವಾರಾಗಲು ಮಾಡಿದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ಪೂರ್ಣ ಸಮಾಜಯ ಹೊಂದಿರಲು, ರಶ್ಮಿಯಾ ಒಂದೇ ಕತ್ತನತ್ತಿ ನಿಂತಿದೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ, ಉಪಜೀವನದ ತರಗತಿಯನ್ನು ಉನ್ನತವಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ನಾಲ್ಕು ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಕೂಗು ಕೇಳುತ್ತಿರಲು ರಶ್ಮಿಯಾದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸದ ಕೈಗಳು ಸಾಲವು ಎಂಬುವಾಗಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ.

ಹುಟ್ಟುವಳಿ, ಹಂಚುನಿಕೆ ಮತ್ತು ಉಳಿಕೆ (Savings) ಗಳನ್ನು ಒಂದು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರಿಸುವುದೇ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರ. ರಾಷ್ಟ್ರವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಗಿಸಿದ ಹಣವೇ ಉಳಿಕೆಯೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಈ ಮೂರನ್ನೂ ದೇಶದ ಆವರ್ತಕತೆ, ಸಿದ್ಧತೆ, ಸಮರ್ಥ

ಸಂಸತ್ತುಗಳಿಗನುಸರಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ತೀರ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಳಿದ, ವ್ಯಕ್ತಿಗತವಾದ ವಿಶೇಷ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳಿರಕೂಡದು. ಇವರೇ ಇನ್ನೆರಡು ರಲ್ಲಿಯೂ ತಿಕ್ಕಾಟವಾಗಬಹುದು. ರಶಿಯಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ "ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಪ್ರಯೋಗ"ವನ್ನು ಕುರಿತು ಗ್ರಂಥೋ ಎಂಬಾತನು ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣ ಗ್ರಂಥವನ್ನು (Authoritative) ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅಂಕೆಅಂಶಗಳ ಕೆಲವು ನಿಸ್ತರರು ಒಂದು ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸಮಗ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದಿಂದ ತಮ್ಮ ಆಪ್ತನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ತೀರ ತಪ್ಪು. ನಿಜವಾದ ಯೋಜನೆಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಘಟಕ— ಅಂದರೆ ಕಾರಖಾನೆ ಮತ್ತು ಸಾಮೂಹಿಕ ಭೂಕ್ಷೇತ್ರ— ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚುವ ಪ್ರತಿ ಯೊಂದು ಘಟಕ—ಅಂದರೆ ಸಹಕಾರದ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉಗ್ರಾಣ—ಇವುಗಳು ಧಾಗ ವಹಿಸಬೇಕು. ಇದಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅಣೆಮಾಡಿ ಹೊಂದಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಿ ಮೇಲ್ವಿಚಾರ ಮಾಡುವವರೂ ಇರುವರು. ಆರ್ಥಿಕ ಆಡಳಿತದ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣವನ್ನು ತಪ್ಪಿ ಸರ್ವೇಕೆಂದು ರಶಿಯಾಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಆತುರವಿದೆ. ಅವರು ಈಗಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಸ್ವಾಯತ್ತ ವಾದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಆಡಳಿತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ತಮಗೆ ಸಮ್ಯತವಾದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಮೊಗಸೆಸಿಸಿದ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸುವ ಪೂರ್ಣ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಮೇಲಿನವರ ಆಪ್ತನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಅವರು ಕೊಡುವ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಣ್ಣಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಅವರ ವೇಳೆಕೆಯಂತೆ ಜೀವನಕ್ರಮವನ್ನು ಇಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಈ ತರದವ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಪೂರ್ವ ಗ್ರಹವೆಂಟು. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇದು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಅಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ವಿಷಯವೆ ಹೊರತು ಸಾಮ್ಯವಾದಿಯ ಅರಿ ಕಮೋಜನೆಯಲ್ಲಲ್ಲ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಅಂಶದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂವಿಧಾನದ ನಿಯಮಗಳೇ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣ. ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಈ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ

ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಗೊತ್ತುಗುರಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವರು. ಅದಲ್ಲದೆ ಕಾರಖಾನೆ, ಹೊಲ, ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದುದೇನು, ಅವನ ಅಗತ್ಯಗಳೇನು ಎಂಬ ಬಗೆಗೆ ಅವನ ಸ್ವಂತ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೇಳುವರು.

ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲತತ್ವವಿಷ್ಟೇ. ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ. ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳಿರಕೂಡದು. ಆಮೇಲಿಕೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು, ಜರ್ಮನಿ, ಇಟಲಿಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಬಹುದು.

ನಿಜ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವುಳ್ಳ ದೇಶಗಳು ಸಹ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿವೆ. ಈಗ ಐದಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಧತೆ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಹಲವು ಪ್ರಯತ್ನಗಳಾಗುವು. ಅಸಿರುದವಾದ ಅನ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಪುರಾತನ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಪದ್ಧತಿಯೇ ದೋಷಯುಕ್ತವಾದುದು ಎಂದು ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೂ ಈಗ ಮನದಟ್ಟಾಗಿದೆ. ಈ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕುಂದುಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿವ್ಯಾಪಾರಮುಂತಾದವುಗಳ ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಸೊನ್ನೆಗಳಿಂದ ತಡೆದು ಹಲವು ಹಿಡಿತಗಳಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ರಥವನ್ನು ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ರೂಸೋವ್‌ನ ಕಟ್ಟಳೆಗಳು ಕಷ್ಟಸುಖವು. ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್‌ನ ಸಂಘಗಳು ದುಡಿದವು.

ಅದರೂ ನಾಯಿಯ ಬಾಲದ ಡೊಂಕು ಸರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಯೋಜನೆಗಳೆಲ್ಲ ಮಣ್ಣುಮುಕ್ಕಿದವು. ಇವುಗಳ ಫಲಪರಿಣಾಮ, ಇಟಲಿಯ ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್‌ನಂತೆ ಸಾಕಷ್ಟು ದೀರ್ಘಕಾಲವೂ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅದರೂ ಅದೆಲ್ಲ ಒಂದೇ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯವು ಮತ್ತಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳ ಹುಟ್ಟಡಗದ ಹೊರತು ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ರೂಸೋವ್‌ನು N. R. A. ಮತ್ತು A. A. A. ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅರಂಭಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಸಾಹದ ಉಬ್ಬು ಇತ್ತು. ಈ ಹುರುಪೆಲ್ಲ

ಹಾಳಾಗಿ ಈಗ ನಿರಾಶೆಯ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಹಬ್ಬುವೆ. ಅಮೇರಿಕೆಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ರೂಸಾವೆಲ್ಡ್‌ನು ತಮ್ಮ ಕೈವಾರಿಯೆಂದು ಮೊದಲು ಕೂಗಿದರು. ಈಗ ಅವರೇ ವಿರುದ್ಧ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡ ಕಡುಹಗ್ಗಗಳಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ಕಟುತಮ ನಿಂದಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. N. R. A. ದ ಬಗೆಗಿರುವ ಆಸೆಯ ಕಿಡಿಗಳೆಲ್ಲ ನೊಂದಿ ತಣ್ಣಗಾಗಿವೆ.

ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಹಂಚಿಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಬದ್ಧ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಅವೆರಡರಲ್ಲಿರುವ ಮಹಾವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೇ ಕಾರಣ. ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಹಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸರಿಗೊಳಿಸುವುದು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಯೋಜನೆಗಳ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಲಾಭದ ಮೊತ್ತವೆಲ್ಲ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವುಗಳ ಹಂಬಲ. ಆದರೆ ಲಾಭವು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಜೀವವಿದ್ದಂತೆ ಅದರ ಮಹಾರೋಗವೂ ಆಗಿದೆ. ಲಾಭಲಾಲಸೆಯಿರುವವರಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮೋಕ್ಷವಿಲ್ಲ. ರೋಗದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ತೋರಿಬರುವವು. ಲಾಭವೃತ್ತಿಯು ಹೊರಟು ಹೋದದ್ದೇ-ಹಣಗಾರಿಕೆ ನೆಲಕ್ಕುರುಳುವುದು. ಅಂತೂ ಇದೊಂದು ವಿಷವರ್ತುಲ. ಸಾಮ್ಯವಾದನೇ ಇದರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬಲ್ಲದು.

೩. ಜೀವಾಳದ ಮತ್ತು ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ಯಮಗಳ ಸಮಾಜೀಕರಣ

ಇದುವೆ ಸಮಗ್ರ ಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಗಲ್ಲು. ಆರ್ಥಿಕ ಭಾಗದ ಮೇಲಿನ ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರ ಒಡೆತನವಳಿಯಬೇಕು. ಆಗ ತಾನೇ ಜನತೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದು. ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಸೊತ್ತುಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಒಡೆತನವೇ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಲಿಗೆಯ ಮೂಲ. ಅನರ ಅಳಿಗಾಲದಿಂದಲೇ ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಮೊದಲು. ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳ ಆರ್ಥಿಕೋಪಾಯಗಳು ಮುಂಚೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬೇರೊಂದಿರದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು (Vested interests) ಕೀಳಬೇಕು. ಉತ್ಪತ್ತಿಸಾಧನ, ವಿತರಣೆ, ವಿನಿಮಯಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅಡಳಿತದಲ್ಲಿರಿಸುವುದೇ—ಸಾಮಾಜೀಕರಣವೇ—ಆತ್ಯಂತಿಕ ಅದರ್ಶ, ಇದರ ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ. ಕೊನೆಗೆ

ಕಾರಖಾನೆಗಳು, ಕರ್ಮಶಾಲೆಗಳು, ಹಸಿ ಸರಕುಗಳು, ವ್ಯಾಪಾರ, ಕುಸೀದ-
ವೃತ್ತಿ, ಮಡ್ಡಿನ ವ್ಯವಹಾರ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಧಿಕಾರಕ್ಕೆ
ಒಳಪಡುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಒಡೆತನವೇ
ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಎಂದರೆ ಮುಂದೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಸೊತ್ತೆಂಬುದಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಕೇವಲ
ತನ್ನ ಬಳಕೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸೊತ್ತಿನ ಆಧಿಕಾರವಿದೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಹೊಸ
ಹುಟ್ಟನ್ನುಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲ ಸೊತ್ತುಗಳು ಮಾತ್ರ ಕೈಬಿಡುವುವು.

ರಶಿಯಾ ದೇಶದ ಸಂಘವಾದಿಗಳು ಇನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ಘಟ್ಟಿಯ
ವನ್ನು ಮೊರಕಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಇವರ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಕುರಿತು ಹಾಕ್ಸರ್
ರೌವುಡ್ ಎಡಿಯು “ ಎಲ್ಲ ಆಸಂಪಾದಿತ ಧನವನ್ನು ಉತ್ಪಾದಕ ಸೊತ್ತು
ಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಂಘವಾದಿಗಳ ಒಲವು. ಒಬ್ಬನಿಗೆ
ಸ್ವಂತ ಸೊತ್ತೆಂದು ಮನೆಯಿರಬಹುದು. ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಾರರಬಹುದು. ಕಲಾವಸ್ತು
ಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಜೈಸಿಕಲ್ ಮೋಟರ್ ಮುಂತಾದ ವಾದನ
ಗಳಿರಬಹುದು. ರೇಡಿಯೊ ಇರಬಹುದು. ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಲೆಕ್ಕವನ್ನೂ ಗರ್ವ
ಮೆಂಟ್ ಬಾಂಡುಗಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಹಣವನ್ನು
ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ಪೂರ್ತಿಯಾಗಲಿ ಸಂದರ್ಭ
ವಾಗಲಿ ತೀರ ವಿರಳ. ಮುಂಚೆ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸೌಕರ್ಯ
ಸುರಕ್ಷಿತತೆಗಳಿಗಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಹೂಡುತ್ತಿದ್ದನು, ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.
ಈಗ ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ದುಡಿಯುವವರಿಗೆ ಹೂಡಬಹುದಲ್ಲೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿರುವುವು ”
ಎಂಬದಾಗಿ ಹೇಳಿರುವನು.

ಸಮಗ್ರ ಜೀವನವೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಆಡಳಿತದಿಂದ ಸಾಗಬೇಕೆಂಬುದು
ಇವರ ಅಂತಿಮ ಆದರ್ಶ. ಆದರೆ ಮೊದಮೊದಲು ಕೆಲವು ಅಗತ್ಯವಾದ
ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಾಮ್ಯವಾದಿ ಪಕ್ಷದ ನಿರ್ಧಾರ.
ಜೀವಾಳದ ಮತ್ತು ಪ್ರಮುಖವಾದ ಉದ್ಯಮಗಳು (ಹತ್ತಿ, ನಾರುಗಳು
ಜೀವಾಳವಲ್ಲವಾದರೂ ಪ್ರಮುಖವಾದವುಗಳು), ಕುಸೀದಗಳು, ಖನಿಗಳು,
ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರಯೋಜನದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ವಿವಾಸಂಘಗಳು, ಚಹಾ ಕಾಫಿಯ

ತೋಟಗಳು, ಹಾದಸವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ನಡೆಸುವ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳು ಸಹ ಸಮಾಜಸತ್ತೆ ಗೋಳಗಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರ ಗುರಿ.

ಹತ್ತಿಯ ಉದ್ಯೋಗದಂತದ ಒಂದೇ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾ. ಮುಂಬಯಿಯ ಮನಾರು ೮೦ ಗಿರಣಿಗಳ ಒಡೆತನವು ಛಾತೀಯ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದೆಂದು ಸರಕಾರದ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗ ಜೇಳು. ಸರಕಾರದ ಆದಳಿತದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಯ ಉದ್ಯೋಗದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಶಾಖೆ ಯೊಂದನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಈ ಶಾಖೆಯವರು ಗಿರಣಿಗಳ ಕೆಲಸಗಾರರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೊಂದಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಇದ ಅನುಕೂಲತೆಯಿಂದ ದೇಶದ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಶಾಖೆಯವರು, ತಾವು ಎಷ್ಟು ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವರು.

ಬಟ್ಟೆಯು ಸಾಕಾಗದಿದ್ದರೆ, ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಇಂತಿಷ್ಟೇ ಗಜ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮಂಚದೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಲಾಗುವುದು. ಅಥವಾ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆಯಿದ್ದರೆ ಕ್ರಯಕ್ಕೆ ನೇಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕಿಡಲಾಗುವುದು.

ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮಿಕ್ಕವಾಗಿ ಕೊಡುವ ನಿಯಮವು, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವ ಅನುಕೂಲವಿದ್ದವರಿಗೆ ಸಂಬರಲಕ್ಷಲ್ಲ. ಅವರೆ ಮಾರ್ಕೆದೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ಸುತ್ತುವಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆಗೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ ಬಡವರು ಇದರಿಂದ ಅನಂದಮಂದಿರಾಗುವರು. ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಆರೇಳು ಹೆಂಗುಸರಿಗೆ ಒಂದೇ ಸೀರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಅದನ್ನುಟ್ಟು ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಮಿಕ್ಕವರು ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅರೆಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸೀರೆಯುಳ್ಳ ಸಾವಿರಾರು ಕುಟುಂಬಗಳು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿವೆ. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಬಟ್ಟೆ ಸಿಕ್ಕರೂ ಸಂತೋಷದ ಸುಗ್ಗಿಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ?

ಇನ್ನು ಸಮಗ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಒಡೆತನಕ್ಕೊಳಗಟ್ಟು ಗಿರಣಿಗಳ ಕೆಲಸಗಾರರ ಗತಿಯೇನು ? ಕೂಲಿಯ ಗುಲಾಮರಾಗಿದ್ದ ಅವರು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾಡಿನ ಇತರ ಜನರಂತೆ ತಾವು ಬೆಸದು ಸುರಿಸಿ ಮೈಮುರಿದು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅ ಗಿರಣಿಗಳ ಒಡೆಯರಾಗುವರು. ಅವರ ಸಂಘಗಳ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ

ಮತಪ್ರಾಬಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಗಿರಣಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗುವುದು. ಅವರ ಸಂಬಳವು ಬೆಳೆಯುವುದು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಜೆನ್ನಾದ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಗುವುದು. ದುಡಿತದ ಕಾಲವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು. ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆ, ಸೂತಿಕಾಗೃಹ, ಮುಂತಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಅವರಿಗೆ ದೊರಕುವುವು. ಅವರು ಒಂದು ಸವಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಯಾಗುವರು. ಸ್ವಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಸಂದರ್ಭ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಶಕ್ತಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅವಕಾಶ ಇವುಗಳಿರುವ ಒಂದು ಹೊಸ ಜಗದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ಜೀವಿಸುವರು.

ಗಿರಣಿಗಳ ಒಡೆಯರ ಪಾಡೇನು ? ಕೆಲಸಗಾರರ ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಕೆಲಸಗಾರರಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದರೆ ಗಿರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ತಜ್ಞರಾಗಿಯೂ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರಾಗಿಯೂ ಉಳಿದು ದುಡಿದು ಸಮಾಜಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಅವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ.

ಗಿರಣಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗದು. ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕಾರಣಗಳುಂಟು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಿತಿಯ ಆದರ್ಶವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಸಮಾಜವು ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಮಿತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಡಲಾರದು. ಉತ್ಪಾದಕ ಆಸ್ತಿಯ ಒಡೆತನವು ಸುಲಿಗೆಯ ಕಾರಣ, ಲಾಭವೆಂದರೆ ಶ್ರಮಶಕ್ತಿಯ ಸುಲಿಗೆ ಎಂಬ ಖಂಡಿತವಾದ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಸಂಘವು ಇಂತಹ ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಯುಳ್ಳವರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯಾಯವಾದುದೆಂಬ ಅಂಶಗಳನ್ನು, ಪ್ರತಿಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಉಳಿಯಲು ಬಿಡುವುದು ಸಲ್ಲದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ಒಡೆಯರೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ದಿನದ ಬಳಕೆಗೆಂದು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಸ್ವಂತ ಸೊತ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೊರತೆಯೂ ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಂತೆ ದುಡಿಯುವ ಇವರಿಗೂ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಸರಕುಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರವು ಪೂರೈಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಧನದ ಹಂಬಲೇಕೆ ? ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಉದಾರ ಮನೋಭಾವವಿರುವ ಯಜಮಾನರು ಈ ಅಭಿನವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಿ ಒಂದು ನೂತನ ಮತ್ತು ಘನವಾದ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಗಳಾಗುವರು.

ಆದರೆ ಒಡೆಯರೆಂಬವರು ಹಟಮಾಳಿನವರು ತುಂಟತನವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೂ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದಾಗುವುದು. ಅವರು ಹೊಸ ಏರ್ಪಾಟಗಳಿಗೆ ಎದುರು ನಿಂತರೆ, ನೂತನ ಉಪಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರೆ, ಹೊಸ ಸಮಾಜವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಿರೋಧಿಸುವ ಒಳಸಂಚು ನಡೆಸಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೆಡುಗಾಲವೂವರು ಎಂದು. ರಾಸನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ಜನತೆಯ ಶತ್ರುಗಳೆಂದು ನಿರ್ಣಯವಾಗಿ ರಕ್ತ ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಗಾಗುವರು. ಕ್ರಾಂತಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರು ಇವರ ಮೇಲೆ ಸಮಜವಾದ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಬೆಂಕಿ ಕಾರುವರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಗ ತಾನೆ ತೇಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟ ಹೊಸ ಘಟನೆಯ ಹಡಗವು ತೆರೆಗಳ ತಾಕಲಾಟದಿಂದ ಬಂಡಗಟ್ಟಲಾಗಿ ಒಡೆಯ ಎಲ್ಲ ಒಳಕಾಣುವುದೋ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕಳವಳಗೊಳ್ಳುವರು. ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬೇರುಬಿಡುವ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶುರವಿರುವುದು.

ಹೊಸ ಘಟನೆಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಒಡೆಯರ ಪಾಡೇನೆಂಬುದು ಅವರ ನಡತೆಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಹತ್ತಿಯ ಉದ್ಯೋಗದಂತೆಯೇ ಇತರ ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಬಗೆ. ರಾಷ್ಟ್ರವು ನೂತನ ಯೋಜನೆ ಸಮೀಕ್ಷಣೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು. ಸುಘಟಿತವಾದ ಉತ್ಪಾದನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸುಸಂಯತ್ರಿತವಾದ ಸರಿಯಾದ ಹಂಚುಹಿತವೂ ನಡೆಯುವುದು.

೪. ವಿದೇಶ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರ

ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ವಿದೇಶ ವ್ಯಾಪಾರದ ಬಗೆಗೆ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರವಿರುವುದು ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅತ್ಯಂತ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಂಶ. ಇದರಿಂದ ದೇಶವು ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಅಪರಾಧ ಸಮರ್ಥನಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಶಕ್ಕೆ ಈ ಅಧಿಕಾರವಿದ್ದರೆ ಅನುವಾದದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮ ಲಾಭವನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಇಂದು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬರಗಾಲದ ಬೇಗೆಯಿದ್ದರೂ ಗೋದಿಯು ಪೊರನಾಡುಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಲ್ಪಡುವ ಕೆಟ್ಟ ನೋಟವು ನಮಗೆ ಕಾಣುವುದು; ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಹತ್ತಿಯ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪೊರಗಿನ ಹತ್ತಿ ಇಲ್ಲಿ ಸುಗ್ಗುವುದು.

ಲಾಭಲಾಲಸೆಯುಳ್ಳವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ನಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ, ಅಥವಾ ತೀರ ಅಸಾಧ್ಯ. ನಾಣ್ಯಗಳ ಚಲನ, ಉತ್ಪಾದನ, ಕ್ರಯ, ವ್ಯಯಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದು ಕಠಿಣ. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಅಥವಾ ಒಕ್ಕಲುತನದ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಮುನ್ನಡೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನಾದರೂ ಗೆಲುವುಗಟ್ಟಿ ನಡೆಯುವುದು ಬಿಗಿ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸದ ಹದ ಕೆಡುವುದು.

ಈ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಅಂತೂ ಇಂತೂ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ವಿದೇಶ ಗಳೊಡನೆ ನಡೆಯುವ ವ್ಯಾಪಾರವು ಹಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರವು ಕೈಕೊಂಡ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳನ್ನೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡಲು ನಾಡಿನ ಹೊರ-ಒಳಗಿನ ಹಗೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುವು ಸಿಕ್ಕುವುದು.

ವಿದೇಶ ವ್ಯಾಪಾರವು ಜನಾಂಗದ ಜೀವಾಳವೆಂದಿದೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿ ಕೆಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅದು ಅನಿಯಂತ್ರಿತವಾಗಿ ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಪಕ್ಷಪಾತಿಯಾದ ಗ್ರೇಟ್ ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕೂಡ ಅಪ್ರತಿಬದ್ಧವಾದ ವಿದೇಶ ವ್ಯಾಪಾರದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕಾಯಿತು.

೫. ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನದ ವಿಸ್ತರಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಂಕಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಡದ ಅಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವಳಿ, ಸಾಲ, ಹಂಚುವಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಹಕಾರದ ಸಂಘಟನೆ

ಈ ಉಪಾಯವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಕಾರಣವಿದೆ. ದೇಶದ ಸಮಗ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರ ಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಒಳಪಡಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ತೀರ ಮೊದಲು ದೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲೆಳೆಯಬಹುದು. ಅವರೆ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಚಿಕ್ಕ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ಉದ್ಯಮಗಳೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಒಡತನದಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯುವವು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಾಣಕ್ಕೆ ತರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ

ವೈಯಕ್ತಿಕ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಸಹಕಾರದ ತತ್ತ್ವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಸಾಗಿಸುವುದೇ ಇದರ ಉದ್ದೇಶ.

ನಾಡಿನ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿರುವ ಚಿಲ್ಲರೆ-ಕಿರಾಣಿ-ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರವು ತಕ್ಷಣ ತನ್ನ ಆಡಳಿತದ ಆವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿರಿಸಲಾರದು. ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದು ಇಂತಹ ಉಗ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲದು. ಆದರೆ ಈ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ನಡೆಯಗೊಡುವುದೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳಿಂದ ಅಂತಹ ಅಪಾಯ ಸಂಭವಿಸಲಾರದಾದರೂ ಮೂಲತಃ ಅವುಗಳು ಸಾಮ್ಯವಾದಕ್ಕೆ ವಿಷಪ್ರಾಯವಾದುವುಗಳು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ವೈಯಕ್ತಿಕಗಳ ಬದಲು ಸಹಕಾರದ ಉಗ್ರಾಣಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದುದು. ಈ ಸಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಗಳ ಒಡೆಯರು ಉಗ್ರಾಣದವರೊಂದಿಗೆ ಒಂದಾದರೆ ಲೇಸು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ಸೆದೆ ಬಡೆಯಬೇಕು. ಸುಸಜ್ಜಿತವಾದ ಉಗ್ರಾಣಗಳಿಗೆ ಇದು ಬಲು ಸುಲಭ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅದರ ಸಂಘಟನೆ ಅದರ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಈ ಸಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಗಳ ಒಡೆಯರನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಗುರವಾಗಿ ಉರುಳಿಸಬಲ್ಲುವು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನೆರವಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಬಲವಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಕೇಳುವುದೇನು ?

೬. ರಾಜರನ್ನೂ ಜಮೀನುದಾರರನ್ನೂ ಇತರ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದ ಸುಲಿಗೆಗಾರರನ್ನೂ ಪ್ರತಿಫಲ ಕೊಡದೆ ಸದಚ್ಯುತಗೊಳಿಸುವುದು.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತರದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಸಹಾರ ಅನ್ಯಾಯಗಳಿಂದ ವಿರಹಿತವಾದ, ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅಧಿಕಾರ ಅಂತಸ್ತುಗಳಿಲ್ಲದ ಸಮಾಜವೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಉಪಾಯವು ಕೇವಲ ಕ್ರಮಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದು.

ರಾಜರು, ಪಾಳೆಯಗಾರರು, ಸರದಾರರು ಎಂಬುವವರೆಲ್ಲ ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದ ಹಳೆಯ ಅಂಶ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯು ಇವರನ್ನು ಸಾಕೆ ಸಲಹುತ್ತಿರುವುದು ತನಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕಸಗುಡಿಸಿದಂತೆ ಅಧುನಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಭಾವವು ಇವರನ್ನು ಎಂದೋ ಉಡುಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಭಾರತೀಯ ರಾಜರುಗಳು ಜಗತ್ತಿನ ಇಂದಿನ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯರು. ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನರಿಯದ ಇಂತಹ ಜನಗಳ ವಶಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರಬಲವನ್ನು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅಪಾರ ಹೊದ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೂ ರಾಜರ ಆಳಿಕೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಲು ನಾವು ಯೋಚಿಸುವುದು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ನಾವು ದೂರುವುದು ಅರಸೋತ್ತಿಗೆಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಹೊರತು ಅದರ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ರಾಜನೂ ರಾಜನೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಒಳ್ಳೆಯ ಜಾಗೀರದಾರನೂ ಜಾಗೀರದಾರನೇ ತಾನೆ? ಗಿರಣಿಯೊಡೆಯನು ಸಜ್ಜನ ನಾದರೂ ಗಿರಣಿಯೊಡೆಯನೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಈ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಿತವಾಗಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಉಳಿಯುವ ವರೆಗೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಜನರು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವರಾದರೂ ಅನ್ಯಾಯ ಮುಲಿಗೆಗಳು ತಪ್ಪಿವಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಸರಿಯಾದ ಅರಿವು ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರಾಸನಸಮ್ಮತರಾದ ರಾಜ (Constitutional Princes) ರಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಅದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಒಂದು ಹೊರೆ; ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗೆ ನಿರಂತರವಾದ ಎಡರು. ರಾಜರುಗಳಿರುವುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜನತೆಗೆ ಲಾಭವಿಲ್ಲ. ಹಾನಿ ಹೆಚ್ಚು.

ಬಹುಶಃ ಇದೇ ಮಾತನ್ನು ಮೊಡ ಮೊಡ ವರ್ಗದಾರರ (Land lords) ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವರ್ಗದಾರಿಕೆ (Land lordism) ಯೆಂಬುದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಇತಿಹಾಸದ ಹಿಂದೂ ಅರಸರ ಆಳಿಕೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವವರು ನಮ್ಮ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ಭಾಗವನ್ನು ಅರಸನಿಗಾಗಲಿ ಆತನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮಿಕ್ಕ ಮಧ್ಯಸ್ಥರಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜಮೀನುದಾರಿ ಪದ್ಧತಿಯ ಹುಟ್ಟಡಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವ ನಾವು ರಶಿಯಾದ ಬೊಲ್ಷೆವಿಕ್ ರೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದೂ ನಮ್ಮ

ಶ್ರೀಷ್ಠ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಸರಂಸರಿಯನ್ನು ಮರೆತಿರುವೆವೆಂದೂ ಅಕ್ಷೇಪವೆತ್ತಿ ನಮ್ಮನ್ನು ದೂರುವುದು ತೀರ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ.

ವರ್ಗವಾರಿಕೆ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಾಪ್ತವೂ ಉತ್ಪಾದಕವಾದುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸ್ವೈರವರ್ಗನ ಸೋಮಾರಿತನಗಳು ಮಾತ್ರ ಬೇರಾದಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುವುವು. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಅದು ರೂಪಿಯ ಮೂಲ. ಯಾವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡದ ಸುಧೃಷ್ಟರ ವರ್ಗವೊಂದು ಮುಟ್ಟಬೇಡು ಅಂದವೊಂದನ್ನು ನುಂಗುವುದು. ಆ ಅಂದವು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಾಗುವಳಿಗಾರನದು.

ಸಾಮ್ಯವಾದಿಯೆಂಬ ಸಂಕೇತಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗಲೆ ಶ್ರೀ. ಎಮ್. ಎಲ್. ಡಾರ್ಲಿಂಗನು, ಪಂಚಾಯತ್ ವರ್ಗವಾರನ ಬಗೆಗೆ "ಒಡೆಯ ಪ್ರಾಂತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಮಾಜವ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಂತೆ ವರ್ಗವಾರರ ಭಾರವೇ ಹೆಚ್ಚು. ಸಾಮಕಾರನು ಒಂದು ಕೇಡೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವನ ಬದಲು ಒನ್ನೊಂದು ಏರ್ಪಾಡು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ವರೆಗೆ ಅವನು ಅಗತ್ಯವಾದ ಕೇಡೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ವರ್ಗವಾರನು ಮಾತ್ರ ಒಕ್ಕಲಿಗಗಳ (Tenants) ಶ್ರಮವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಬಾಳುವ ವ್ಯಾಪಾರಿ. ತಾನು ಹಾಗಾಗಿ ನೆರೆಹೊರೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆಡಿಸುವನು" ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವರು.

ಆದರೆ ಆತ್ಮಚಾರಿಗಳು ಹಾಗಲ್ಲ. ವರ್ಗವಾರಿಕೆಯೇ ಸಮಾಜಕ್ಕೊಂದು ಅವಮಾನ. ಭೂಮಿಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಮೂಲ ಸಾಧನ; ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಚರಿತಾರ್ಥವ ಮುಖ್ಯ ಅಧಾರ. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಒಡೆತನದಿಂದ ಸುಲಿಗೆಯು ನಡೆಯುವುದು. ಹೊಸ ಪಾಲಿಗಾರಿಕೆ ಎ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು; ಅದಲ್ಲದೆ ಭಾರತದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ಬದುಕು ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಡವರಾಗಿ ದಿವಾಳಿ ತೆಗೆಯುವರು.

ಆದರೆ ಆತ್ಮಚಾರಿಗಳನ್ನು ಮುಗ್ಧ ವಬ್ಬಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಆ ದೊಡ್ಡ ಭೋದಂತಹ ಅರ್ಥಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಸಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೇ ಏದೆ? ಜನರಿಗೆ ಇವರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಯಾವ ಲಾಭ?

ಇನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರಂತೆಯೇ ಇವರನ್ನೂ ನಡೆಸಲಾಗುವುದು.

೭. ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಕ್ಕಲಿಗರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಹಂಚುವುದು

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಒಡೆತನವೇ ಸಮ್ಮತಗೊಂಡು ಬಳಿಕ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಡುವುದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರಬಹುದು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳ ಸಾಗುವಳಿಯು ತಕ್ಷಣ ಆಗದೆ, ಕೆಲವು ಕಾಲದ ನಂತರ ನಡೆಯಬಲ್ಲದಾದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಕ್ಕೆ ಹೊಲಗಳನ್ನು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿರಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯವರ ಜಮೀನುಗಳ ಉದ್ವೇಷಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಭೇದವಿದೆ. ಕೆಲವು ಹೊಲಗಳು ನೂರಾರು ಎಕರೆಯವು. ಕೆಲವು ಒಂದು ಎಕರೆಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವು. ಈ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಮತೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಂಚಿ ಹಾಕಬೇಕು. ೧೩

೮. ಸಾಮೂಹಿಕವಾದ ಸರ್ಕಾರದ ಒಕ್ಕಲುತನಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಧಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ

ಈ ವಿಷಯವು ಯಾವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಯ ಸರ್ಕಾರವನ್ನಾದರೂ ತೊಂದರೆ ಪಡಿಸಿ ಅದರ ತಲೆ ಕೆಡಿಸುವಂತಹದು. ಭಾರತೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಗಳಿವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ವಿಶೇಷ ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟು ಯೋಚಿಸೋಣ.

ಭಾರತವು ಕೃಷಿಪ್ರಧಾನವಾದ ದೇಶ. ಅದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಕ್ಕೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಎಡೆಯಿಲ್ಲೆಂದು ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುವರು. ಈ ವಾದಕ್ಕೆ ನಾವು ಮುಂಚೆಯೇ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಸದ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಉತ್ಪಾದನ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ತರಬಹುದೆಂದು ಮೊದಲೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಸ್ಥಳವು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದುಳಿದುದಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯುಳ್ಳ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾದ ಒಂದು ಪಕ್ಷವಿರುವುದಾದರೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕೃಷಿಪ್ರಧಾನ ಗುಣವು ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಆತಂಕವನ್ನೂ ಉಂಟು ಮಾಡಲಾರದು. ಅದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದದ ಸವಾರಿಯ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಹುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ರಕ್ತಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದದಿಂದ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಒಕ್ಕಲುತನ, ಒಕ್ಕಲಿಗ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗ ಇವುಗಳಿಗೆ ಲಾಭವಿದೆಯೋ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಾವು ಖಚಿತವಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುತನವನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ಮೂಲನಗಳಿಂದ ಉಳಿಸಲು ಸಾಮ್ಯವಾದವೊಂದೇ ಗತಿಯೆಂಬ ಬಗೆಗೆ ನಮಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಅದುನೇ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮುನ್ನಡೆ ಏಳೆಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲದು; ಅದುನೇ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿಯೂ ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುತನಕ್ಕೊದಗಿದ ಬೇನೆ ಬಲು ಆಳವಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ತೀವ್ರವಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಜೀವದಾನ ಕೊಡಬಹುದು. ಸಂಕ್ಷೇಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುತನಕ್ಕೆ ಈ ಕೆಳಗಿನ ರೋಗಗಳು ಅಂಟಿ ಕೊಂಡಿವೆ. ಸಾಗುನಳಿ ಮಾಡುವ ಒಕ್ಕಲಿಗನನ್ನು ಸುಲಿಯುವುದಲ್ಲದೆ ಆತನ ಬೆದಾಸೀನ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸುವ ವರ್ಗದಾರರ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳು (Vested interests); ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದ, ಮೀತಿ ಮೀರಿದ ಕಂದಾಯ; ಒಕ್ಕಲಿಗನನ್ನು ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿಸುವ, ಹೊರಲಾರದ ಸಾಲದ ಹೊರೆ; ಅನುತ್ಪಾದಕವಾದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹೊಲದ ತುಂಡುಗಳು; ಅತ್ಯಂತ ಕಸಿಷ್ಠವಾದ ಉತ್ಪಾದನ; ಅತ್ಯಪ್ಪಿಕರವಾದ ಕ್ರಯ ವಿಕ್ರಯ ಪದ್ಧತಿಗಳು; ಸಾಲದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅನಾನುಕೂಲತೆಗಳು; ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ನಗರ, ಕೃಷಿ ಹಾಗೂ ಉದ್ಯಮ ಇವುಗಳ ತೂಕ ತಪ್ಪಿರುವಿಕೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೂ ಮೊದಲಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲವುಗಳನ್ನೂ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಎದುರಿಸಿ ಎಲ್ಲವುಗಳಿಗೂ ಸರಿಹೋಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಗೆಹರಿಸಲು ತಕ್ಕುದಾದ ಒಂದು ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಯ ಯೋಜನೆಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಹೊಲಗಳನ್ನು ಉಳುವವರನ್ನು ಸುಲಿಯುವ ಮೊದಲ ಮೊದಲ ವರ್ಗದಾರರ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಕೀಳುವುದು; ಒಕ್ಕಲಿಗರನ್ನು ಸಾಲದ ಶೂಲದಿಂದ ಬಿಡಿಸುವುದು; ತುಂಡು ಹೊಲಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಸಾಮುದಾಯಿಕವಾದ ಸಹಕಾರ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಹೊಲಗಳನ್ನು ಹರಗುವುದು; ಹಣದ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ನಿಗಿಸಲು ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಏರ್ಪಾಟನ್ನು ಮಾಡುವುದು; ಅಥವಾ ಸಹಕಾರ

ಸಂಘಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದು, ಮಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಮೂರಾಟಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರದ ತತ್ತ್ವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಪೇಟೆಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವುದು; ಸಹಕಾರದಿಂದ ಉಪ-ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು—ಮುಂತಾದ ಯೋಜನೆಗಳು ಒಕ್ಕಲು ತನವನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಇವು ವಿಧಾ ತ ವಿಚಾರಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗದು. ಒಡೆಯ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮನವೂಡಿಸುವ ಸುಲಿಗೆಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವುದೇ ಇವುಗಳ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ. ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಸಂಘರ್ಷ ವಿಧಾಯಕವಾದುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರದವರು ಪ್ರಚಾರ ಕ್ರೋಧಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೇವಲ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಬೇಕು.

“ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಬಿಟ್ಟುರುವ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹೊಲದ ತುಂಡು ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಹಕಾರದ ದೊಡ್ಡ ಹೊಲಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಸಾಂಘಿಕ ಶ್ರಮದಿಂದ ನಡೆಸದಿದ್ದರ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕೃಷಿಯ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಲಾರದು ” ಎಂದು ಷ್ರೀ. ರಾಧಾಕರೂಪ ಶುಕಚೂಡನರು ಅಗ್ರಾದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ತಮ್ಮ ಉಪನ್ಯಾಸವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ನಾವು ಹೇಳುವ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಅವರ ಪೂರ್ಣ ಅನುಸಾರವೆನಿಸಿದ್ದಂತಿದೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಕೃಷಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರದ ಸಾಂಘಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ ವೆಂದೊಡನೆ ಹೇಯಾರುವ ಜಮೀನು ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಹುದು. ತುಂಡು ಮಾಡದ ಹೊಲಗಳನ್ನು ಮಾಲಿಖನನ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮರಾದ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಒಡೆತನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಸ್ವಂತ್ರವಾಗಿ ನಾಗುವಳಿ ಮಾಡಗೊಡುವುದು ಸರಿಯೆಂದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಈ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಕಾರ್ಯರಂಗಕ್ಕೆಳಿಸಿದರೆ ನಾವು ಹೇಳಿ ದಂತಹ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಅದರ ಅಗುವ ಪರಿಣಾಮವು ಮಾತ್ರ ತೀರ ಕೇಳುತ್ತರದ್ದು. ಜನಾಂಗದ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ವೈಷ್ಣಿಯಿಂದ ಇದರ ಪ್ರತಿಫಲವು ಒಳಿತಾಗಲಾರದು.

ಸಹಕಾರದ ಹೊಲದ ಒಕ್ಕಲಿಗನಿಗಿಂತ ಸ್ವತಂತ್ರನಾದ ಒಕ್ಕಲಿಗನಿಗೆ ಸಂಭವಿಸುವ ಗಂಡಾಂತರಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನವು. ಹುಟ್ಟುವಳಿ, ಸರಕುಗಳ ಕೊಡು

ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಸಾಲ ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಿಂತ ಇವನಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಕಡಿಮೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಹಕಾರದ ಬಳಗದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಸೌಲಭ್ಯ ಮತ್ತು ಸುಖಸಂದರ್ಭಗಳು ಈ ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಿಗೆ ಲಭಿಸವು. ಹೃದ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ತೊರೆದು ಸಂಘದೊಡನೆ ಏಕಜೀವನವಾದ ಸಹಕಾರದ ಒಕ್ಕಲಿಗನಿಗಿಂತ ಈತನು ನೀತಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದವನೇ ಆಗುವನು.

ಜನಾಂಗದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಬಲ ಬರುವುದು. ಒಕ್ಕಲಿಗನೂ ಜನಾಂಗದ ಒಂದು ಘಟಕ-ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಘಟಕ-ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗದು.

ಜನರನ್ನು ಸುಲಿಗೆಯ ಬಾಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಲು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದ ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಹ, ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಮೊದಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಗಿಂತ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾದ ವಿಕಾಸದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯ ಸುಲಿಗೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿದೆ.

ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕೃಷಿವಿಧಾನವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕಾಳುಕಡಿ ಮುಂತಾದ ಹಸಿ ಸರಕುಗಳೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬಂಟಿಗರಾದ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಚಿಕ್ಕ ಪುಟ್ಟ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆಂದ ಬಳಿಕ ಇಲ್ಲಿ ಕೈಕೊಂಡ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಹುಟ್ಟುವಳಿ ಮತ್ತು ಹಂಚುವಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಕರವೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಬೆಳೆಸಬೇಕಾದ ಬೆಳೆ ಯಾವುದು? ಎಷ್ಟು? ಕಾರಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬೇಕು? ಯಾವ ಕಾರಖಾನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು? ಯಾವ ಆಹಾರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು? ತನಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸರಕುಗಳ ಆಯಾತಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹೊರನಾಡುಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸ

ಬೇಕು ? ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಲು, ನಾವು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲೇಬೇಕು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೆರವೇರಿಸಲು ನಮ್ಮ ಕೃಷಿಯ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ವಿಶಾಲ ವಾಗಿಸಬೇಕು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಒಕ್ಕಲಿಗನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ತುಂಡು ಹೊಲಗಳ ಬದಲು ದೊಡ್ಡ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿಯೇ ಕೃಷಿಯ ಉತ್ಪಾದನದ ಒಂದು ಘಟಕವಾಗಬೇಕು. ಹಾಗೂ ಒಂದು ಘಟಕವು ಇನ್ನೊಂದ ರೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಒಂದೊಂದೂ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಒಂದು ಅಂಗವೆಂಬಂತೆ ಸಾಗುವಳಿ ನಡೆಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಇದೆಲ್ಲ ಕೈಗೊಡುವುದು. ವ್ಯಕ್ತಿವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಕೃಷಿ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಕೃಷಿಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಬೆಳೆಗಳ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಬಗೆಗೆ ಕಡಿಮೆ ಕಂದಾಯವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಬೇಕಾಗದ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೇರಿದರೆ ಈ ಕೆಲಸವು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾಗಬಲ್ಲದು. ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಕಂದಾಯ ಕ್ರಮದಿಂದ (Preferential taxation) ಕೆಲವು ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವು ಸಿಕ್ಕು, ಅವುಗಳ ಸಾಗುವಳಿ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಮೊದಲಿಗೆ ರಶಿಯಾದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದು ಹೀಗೆಯೇ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಶೇಷ ಯಶಸ್ಸು ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯ (Long time Planning) ಬಗೆಗೆ ಯೋಚಿಸೋಣ. ಏಂದುಸ್ಥಾನದ ಒಕ್ಕಲುತನದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇಮ್ಮಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲಿಕೆ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಕೃಷಿಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಕೈಗೊಡಬಹುದೋ ? ಬಹಳವಾದರೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಸಾಗುವಳಿಯ ಸುಧಾರಿಸಿದ ಕ್ರಮ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸ ಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದೇನಾಗುವುದು ? ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನ ಸಾಗುವಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ತುಂಡು ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಅಗುವ ಹುಟ್ಟುವಳಿಗೊಂದು ಮೇರೆಯಿದೆ.

ಉದ್ಯೋಗ-ಕೃಷಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ತೂಕದಲ್ಲಿರಿಸುವ (Balancing) ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಈ ಹಿಡಿತವು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಕೃಷಿ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರವಾಗದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹಕಾರದ ಪ್ರಯತ್ನ, ಯೋಜನೆ ಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಕೃಷಿ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದು.

ಜನತೆಯ ಮನಸ್ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಭಾರತೀಯ ಜೀವನದ ಪುನರ್ಘಟನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕಾದರೂ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ ಕೃಷಿವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಬೇಕು. ಅಂದರೆ ತುಂಡು ಹೂಲಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರದ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಸಾಗುವಳಿಯು ನಡೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಉದ್ಯಮಗಳ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಮೇರೆಗೆ ಮಾಡಿ ಕೃಷಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಈಗಿನಂತೆಯೇ ವೃತ್ತಿಗತ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಎಕೆ ಬಿಡಬಾರದೆಂದು ನನಗೆ ಹಲವು ಸಲ ಕೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ವೃಷ್ಟಿವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಸಮಾಜವಾದ; ಹೀಗೆ ದ್ವಿದಲ ಪದ್ಧತಿಯ ಆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ವಿಸಂಗತತಿಗಳೂ ಘರ್ಷಣೆಗಳೂ ಉಂಟಾಗಿ ಈ ಕುಲಗೆಟ್ಟ ಸಂಘಟನೆಗೆ ಅರ್ಥಾಂಗವಾಯುವಾಗುವುದು. ಕ್ಷುದ್ರಮನೋವೃತ್ತಿಯ, ಸ್ವಾರ್ಥನಿಷ್ಠರಾದ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಲಂಗೋಟಿ ಪಟ್ಟಿಯಂತಹ ತುಂಡು ಹೂಲಗಳನ್ನು ಸ್ವಲಾಭಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹರಗಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರುಳ್ಳ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವುದೆಂತು? ಜನಾಂಗದ ಬಹುಭಾಗವು ವೃತ್ತಿನಿಷ್ಠವಾಗಿ ತನ್ನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಘರ್ಷಣದಿಂದ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಫಲತೆಯಿಂದ ಸ್ವಲಾಭವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸುವಂತಹದಾಗಿ ಉಳಿದರೆ ಮಿಕ್ಕ ಭಾಗವು ಸಾಂಸ್ಥಿಕವಾಗಿ ದುಡಿದು ಹೇಗೆ ಬದುಕಬಲ್ಲದು ?

ಸಮಾಜವಾದವು ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದರೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಂತೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಘಬುದ್ಧಿಯು ಅರಳಿ ವಿಕಾಸವಾಗಬೇಕು; ಸಂಘ ಜೀವನವು ತಲೆದೋರಿ ಬೆಳೆದುಬೇಕು.

ಅಂತೂ ಯಾವ ವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯೋಚಿಸಿದರೂ ಭಾರತೀಯ ಕೃಷಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದದ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಲೇಬೇಕೆಂಬುದು ನಿರ್ವಿವಾದವಾದುದು.

ಹಾಗಾದರೆ, ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ಕೃಷಿವ್ಯವಸ್ಥೆ ಎಂತಹದು ? ವಿಶಾಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಕೃಷಿ ನಡೆಸುವುದೆಂದರೇನು ?

ನಮಗೆಲ್ಲ ಭಾರತದ ಹಳೆಯ ಗ್ರಾಮಸ್ಥವಸ್ಥೆಯು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಪುರಾತನದ ಕೃಷಿಸಂಘಟನೆಯಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿದ್ದ ಕೃಷಿವಿಧಾನವೂ ಅಲ್ಲ. ಮನುಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ದ್ವೈತೀ ಉಲ್ಲೇಖವೇ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವ; ವಿಶಾಲವಾದ ಕೆಲವು ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಆಗ ಈಗಿನ ಹಳ್ಳಿಯ ಮಾದರಿಯ ಚಿಕ್ಕ ವಸತಿಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾದವೆಂಬುದು ಹಾಗಿರಲಿ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ಒಡೆತನದ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಕಾಲ ಸಾಮೂಹಿಕ ಸಾಗುವಳಿಯ ಹೊಲಗಳಿದ್ದವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ. ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆಯ ವರೆಗೂ ಅಂತಹ ಹಳ್ಳಿಗಳಿದ್ದವು. ಪ್ರಾಚೀನ ಪದ್ಧತಿಯ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಆದರ್ಶ ವಿರುದ್ಧವು. ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಮೇರೆಗೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುವ ಕೃಷಿಯ ಘಟಕವಾದ ಹಳ್ಳಿಯು ನಾಲ್ಕು ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವೃತವಾದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಆರ್ಥಿಕ ಘಟಕ ವಲ್ಲ. ಅದೇ ವಿಶಾಲವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿದು ಸಹಕರಿಸುವ ಒಂದು ಅಂಗ.

ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ರಶಿಯಾದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ರೂಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಪದ್ಧತಿಯ ಸಮಾಜೀಕರಣದ ನಿಷ್ಠಾಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಗೆಲುವು ದೊರಕಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಒಕ್ಕಲುತನವೂ ನಮ್ಮ ದರಂತೆಯೇ ಪ್ರಾಥಮಿಕವಾದುದು, ಪರಂಪರಾಪ್ರಧಾನವಾದುದು; ಹೃದ್ರ ಭಾವದ ಅಜ್ಞಾನ ಆಲಸ್ಯಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕಮತಗಿಂದ (Peasants) ಕೂಡಿದುದು. ಅಲ್ಲಿ ಈಗ ಎರಡು ಮೂರು ತರದ ಸಾಮ್ಯವಾದಾತ್ಮಕ ಕೃಷಿ ವಿಧಾನಗಳು ತಲೆದೋರಿವೆ.

ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಹಕಾರ ಪದ್ಧತಿಯ ಒಕ್ಕಲುತನವು ಸಾಮ್ಯ ವಾದದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿನ ತರಗತಿಯದು. ಈ ಮೊದಲನೆಯ ತರದ ಕೃಷಿಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಜಮೀನುಗಳು ಉಳಿಯುವುವು. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡ ವರ್ಗದಾರರ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳಗಾರರಾದ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿದ್ದ ಭೂಮಿ ಗಳನ್ನು ಪುನಃ ವಿಭಾಗಿಸಿ ಹಂಚುವುದರಿಂದ ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಮಟ್ಟಿನ ಸಮಾನ ತೆಯು ತೋರುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿನ ಕೃಷಿಸಾಮಗ್ರಿ ಕುದುರೆ ಮತ್ತು ಮುಂತಾದ

ದವುಗಳು ಸ್ವಂತ ಸೊತ್ತಾಗಿ ಉಳಿಯುವುವು. ಆದರೆ ಸಾಗುವಳಿಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಹೊಲಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿದು ಬೆಳೆಗಳನ್ನೆತ್ತುವರು. ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಗಲಿದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಿಂದ ಕಳೆದು ಮಿಕ್ಕುವನ್ನು ಆಯಾ ಹೊಲದ ಅಳತೆ ಮತ್ತು ಅವನವನ ದುಡಿತ ಇವುಗಳ ಮೇರೆಗೆ ಪಾಲು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವರು.

ಇದು ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಪಾಠ. ಇದು ಸಂಘ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು, ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಸುವುದು. ಇದರಿಂದ ಒಕ್ಕಲಿಗರಲ್ಲಿ ಸಂಘಜೀವನ, ಸಾಂಘಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತ್ಯು ತ್ವಾಹಗಳುಂಟಾಗುವುವು.

ಸಾಂಘಿಕ ಒಕ್ಕಲುತನವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮುಂದಿನ ಹೆಜ್ಜೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಯೆಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಪಾಲು ಗಾರಿಕೆಯು ಮಾತ್ರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನು ಪಡುವ ಶ್ರಮದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಮಾಡಲ್ಪಡುವುದು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆತನ ವಾಡಿಕೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಸಹ ಪಾಲು ಮಾಡುವಾಗ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದು. ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿ (Collective farming)ಯ ಘಟಕವಾದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕಮತದ ಕೆಲಸದ ಆಯುಧಗಳು ಸ್ವಂತದ ಸೊತ್ತಾಗಿರಬಲ್ಲವು. ಹಾಗೆಯೇ ಕುದುರೆ ದನ ಕೋಣ ಹಂದಿಗಳೂ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸೊತ್ತಾಗಿ ಉಳಿಯಬಲ್ಲವು. ಭೀಗೆ ಜೀವನವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಾಂಘಿಕವಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಅಂಶವು ವಿಂಗಡವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ.

ಈ ಮೆಟ್ಟಲನ್ನು ದಾಟಿದೊಡನೆ Communeಗಳ ಉದಯ. ಅಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣದ ಸಂಘಜೀವನವಿದೆ.

ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸಾಹಸದಿಂದ ನಡೆದ ರಶಿಯಾದ ಈ ಕೃಷಿಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ದ್ವೇಶಿಸಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಶರ್ವುಡ್ ಎಡಿಯು ತನ್ನ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಗ್ರಂಥವೊಂದರಲ್ಲಿ, “ಇಂದು ರಶಿಯಾದ ಸಾಮ್ಯವಾದೀ ಸಮಾಜವು ಜಗತ್ತು ಈವರೆಗೆ ಕಾಣದ ಕೃಷಿಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲದೆ. ಹಿಂದುಳಿದ ಕೃಷಿ ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ-ನಗರಗಳ ಸಂಬಂಧಭೇದ ಎಂಬ ಪ್ರಮುಖ

ಸಮಸ್ಯೆಯು ರೋಮನ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪತನಕಾಲದಿಂದ ಈ ವರೆಗೂ ಇದೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಶತಮಾನದ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ರಶಿಯಾದವರು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವರ್ಗದ ಕೃಷಿಪದ್ಧತಿಯುಳ್ಳ ದೇಶವನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರು. ಜನರ ವಾಸಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಭೂಭಾಗದ ಆರನೇ ಒಂದಂಶದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೧೦ ಕೋಟಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿರುವಲ್ಲಿ - ದೇಶದ ತುಂಡು ಹೊಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಜೋಡಿಸಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಸಾಂಘಿಕ ಫಲಿತಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡೆತನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತೋರುವ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಹ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿದರೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು. ರಶಿಯಾದವರು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ನೆರವಿನಿಂದ ಈ ಕೃಷಿ ಸಂಗ್ರಾಮವನ್ನು ಮಾಡಿ ಗೆಲುವು ಪಡೆದರು. ರಶಿಯಾ ದೇಶವು ಈ ಸಾಂಘಿಕ ಫಲಿತಪದ್ಧತಿಯಿಂದ (Collectivization) ಎಂದೂ ಹಿಂದಿರುಗದು.

ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ವರೆಗೆ ಭೂಕ್ಷುಧೆಯುಳ್ಳ ೨ ಕೋಟಿ ನೈಯಕ್ತಿಕ ಕೃಷಿವಲರು ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಅವರು ರಶಿಯಾದ ಈ ಸಾಮ್ಯವಾದಾತ್ಮಕ ಸರಕಾರವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯಬಹುದೆಂಬ ಗಂಡಾಂತರದ ಹೆದರಿಕೆ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕೆಲಸಗಾರರ ತರುವಾಯ ಒಕ್ಕಲಿಗರೇ ಈಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಹಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಶ್ರಮವಾಗಿದ್ದರೂ ಎಷ್ಟು ತಪ್ಪುಗಳಿದ್ದರೂ ಇದನ್ನು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಮಹಾಸಿದ್ಧಿಯೆಂದೇ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುವರು” ಎಂಬುವಾಗಿ ಬರೆದಿರುವರು.

ಇದು ರಶಿಯಾದ ಸಮಾಜವಾದವು ಸಾಧಿಸಿದ ಸಿದ್ಧಿ. ಆದರೆ ಭಾರತದ ಗೆಲುವೇನು? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೆರವೇರಿಸಲು ಬಾಕಿ ಇರುವ ಅಂಶಗಳು ಈ ಸಾಮ್ಯ

ವಾದೀಯ ಕೃಷಿಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಾವುವು ? ರಶಿಯದವರು ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದೆಂಬುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವರೆಂದ ಬಳಿಕ ನಾವೇಕೆ ಸಾಧಿಸಲಾರವು ? ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಜೀವನ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಪಾಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲಿಗರು ರಶಿಯಾದವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹೇಸುವರೆಂದು ತೋರುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಲ್ಲದೆ

“ ಸಹನಾವನತು ಸಹನೌ ಭುನಕ್ತು ಸಹವೀರ್ಯಂ ಕರನಾವಹೈ |
ತೇಜಸ್ವಿನಾವಧೀತಮಸ್ತು ಮಾ ವಿದ್ವಿಷಾವಹೈ || ”

ಈ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವಾದರೂ ಏನು ಸಾರುವುದು ?

ನಾವು ರಶಿಯದಷ್ಟು ಅವಸರಪಡುವುದು ಬೇಡ; ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸಾಗೋಣ. ನಮಗೆ ಬಲುಮೆಯ ಬಳಕೆ ಬೇಡ. ಉದ್ಯಮ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಂತೆ, ಒಕ್ಕಲಾತನವನ್ನು ಬಲುಮೆಯಿಂದ ಸಮಾಜದ ಅಡಳಿತದಲ್ಲಿರಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಸಾಮ್ಯವಾದಿ ಪಕ್ಷವು ಹೀಗೆ ಪ್ರಚಾರವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರದ ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಮನೆಯ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತೇಜನೋತ್ಸಾಹಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅದರ ಅನೇಕ್ಷೆ. ಶಿಕ್ಷಣ, ಪ್ರಚಾರಕಾರ್ಯ, ಪ್ರದರ್ಶನ, ಭಸಸಹಾಯ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕರವಾದ ಕಂದಾಯ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವರು.

ಕ್ರಮವನ್ನೇನು ಯಾಂತ್ರಿಕ ಕೃಷಿಸಾಧನಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಡಿಮೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದು ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಭೂಮಿ ರಶಿಯಾದಷ್ಟಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಲ್ಲದ ನೇಗಿಲನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಉದ್ಯಮಗಳು ಬೆಳೆದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯ ನಿರಿದ್ಯೋಗಿಗಳಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಕೆಲಸ ದೊರೆಯುವ ವರೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು, ಕೊಯ್ಲು ಕಟ್ಟಿನ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಲಿವೆಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ದೀಪಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವೆವು. ವಾಹನ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವೆವು. ರೇಡಿಯೋಗಳ

(ಧ್ವನಿಪ್ರಸಾರಕ ಯಂತ್ರಗಳ) ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆವು. ನಾವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಅನುಕರಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವಂತೆ. ಅನುಕರಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಬಯಕೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದು.

ರಶಿಯಕ್ಕಿಂತ ನಾವು ಕಡಿಮೆ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಜಾಣತನ ದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದರೆ ತಪ್ಪುಗಳಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಆದಬಳಿಕ, ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು ಎಂದು ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚುವುದು ಬಹು ಸುಲಭ. ರಶಿಯದವರು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ತಾವೇ ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರು ಬೇಕೆಂತ ಆ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನದ ಪ್ರಯೋಗಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಟೆಸ್ಟ್-ಟ್ಯೂಬು (ಪರೀಕ್ಷಾ-ನಳಿಕೆ)ಗಳನ್ನು ಪರ್ಯಾಯಿಸಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸಿದಾಗ ತಪ್ಪುಗಳಾಗುತ್ತವೆಂದ ಬಳಿಕ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಜನರ ನಡುವೆ ಪೃಥ್ವಿಯ ಆರನೇ ಒಂದಂತ ಭಾಗದ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಇಂತಹ ಪ್ರಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾದಗಳಾಗುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಸುವುದು ಇನ್ನೂ ಕಷ್ಟಕರ.

ಆದರೆ ಅವರ ತಪ್ಪುಗಳು, ಅವರ ಗೆಲುವನ್ನೂ ಅವರಿಂದ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಪಾಠಗಳನ್ನೂ ನಮ್ಮಿಂದ ಮರೆಮಾಡದಿರಲಿ. ದಿಂಬಿಗೊರಗಿ ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚುವ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳೆಂಬವರು ಮನಬಂದಂತೆ ಮಾತನಾಡಲಿ. ಆದರೆ ಒಂದು ಧೈರ್ಯವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವ ನಮಗೆ, ರಸಿಯಾದವರು ಎದೆಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನವಜೀವನದ ಮಹಾತತ್ತ್ವವೊಂದೇ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುವ, ತೊಡಕಿನ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾರ್ಥ ದೃಷ್ಟಿಯ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು “ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಂದ ಹೊಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವರು ” ಎಂಬದಾಗಿ ಹರಟುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಮುದ್ರದಾಚೆಗೆ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳ ದ್ವೀಪವೊಂದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದರೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಂಡ ಭೂಮಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ಶೇಖರಿಸಿಡಬಹುದಿತ್ತು. ಹೊಲಗಳನ್ನು ಕೀಳಲು ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಅವರು

ಅವುಗಳನ್ನು ಉತ್ತು ಬಿತ್ತುವರು. ಸಮಾಜಕ್ಕೆಲ್ಲ - ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ - ಹೆಚ್ಚು ಜೀವನ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಕೃಷಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೇಗಿಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮೇಯ.

ಒಂದು ಹಿಡಿ ಜನರ ಹಿತದ ಬದಲು ಇಡೀ ನಾಡಿನ ಹಿತವೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಸೂಚನೆ. ಹೊಲಗಳನ್ನು ಸಹಕಾರದಿಂದ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿದರೆ ಒಂದುಸ್ಥಾನದ ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದಾದ ಒಂದು ವರವು ದೊರೆತಂತಾದೀತೆಂದು ನಾನು ಈ ಮುಂಚೆಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಹೊಲಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಂಘಿಕವಾದ ಒಡೆತನವಿದ್ದರಂತೂ ಅವರ ಸುಖಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯು ಈಗಿನ ಹೀನದೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ, ಹಿಂದೂ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಕಾಣದ ನಾಗರಿಕತೆ ಮತ್ತು ಊರ್ಜಿತಾವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗಿಸುವ ಮೊದಲು ಇದಕ್ಕೆ ಸಹಟವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎತ್ತುವೆನು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕೆಲಸ ಗಾರರಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸುವ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಗಮನವಿಡುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಗಡವುಂಟು. ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಯಂತ್ರ ಪಕ್ಷದವರೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಯಂತ್ರಗಳ ಪ್ರವೇಶದಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಸುಲಿಗೆಯು ಒತ್ತರವಿಂದ ಸಾಗುವುದು; ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ವಯಂಪೂರ್ಣವಾದ ಮಂದರ ಜೀವನವು ಹಾಳಾಗುವುದು; ಪರಾವಲಂಬಿ ನಗರಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುವು; ಅದುದರಿಂದ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವುದು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಅವರು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಮೊದಲು ನಗರಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಗೆಳೆಯರು ಹೇಳುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಮನದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವೆ. ಜನರ ದಟ್ಟಣೆ, ಕಿವಿ ಗಡಚಿಕ್ಕುವ ಗಲಭೆ, ಹೊಲಸಿನ ಕೊಳಚೆ, ಹೇಸಿಗೆ, ಬಡನರ ನಾರುವ ಕೇರಿಗಳು (ಹೊಲಿಗೆರಿ) ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದರೆ ಪಟ್ಟಣಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಅಪಡ್ಡೆ ಯುಂಟಾಗುವುದು. ಇವು ಸದ್ಭದ್ರೆಯ ಸಾತ್ವಿಕ ಜೀವನದ ಹಗೆಗಳು, ಗಂಡಾಂತರಗಳು, ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ದೌಡುಗಳು ಎಂಬದಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ಹೇಸುವುದು. ಪಟ್ಟಣವು, ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಹಲವು ಜನರಿಗೆ ಭೀಕರವಾದ ವಾಸಸ್ಥಾನವೆಂದು ತೋರುವುದು. ಅದರಲ್ಲಿ

ನಾಟ್ಯಗೃಹವೇ ಮುಂತಾದ ಮನರಂಜನೆಯ ಸ್ಥಾನಗಳಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲ ದಣಿದ ದೇಹಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಬಳಲಿದ ಸ್ನಾಯುಗಳಿಗೆ ಮಬ್ಬನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಉಪಾಯಗಳೇ ಹೊರತು ಆತ್ಮವನ್ನು ಸೌಂದರ್ಯಾನಂದಗಳಿಂದ ತಣಿಸಿ ಅರಳಿಸುವ ಪೌರುಷವನ್ನು ಚೇತನಗೊಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸುವ ಸಾಧನಗಳಲ್ಲ.

ಅದಲ್ಲದೆ ಪಟ್ಟಣಗಳು ಕೊಬ್ಬಿದುದು ಬರಿಯ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಸುಲಿಗೆಯಿಂದಲ್ಲ. ಅವು ಪಟ್ಟಣದ ದುಡಿತದಾಳುಗಳನ್ನೂ ಸುಲಿದಿರುವುವು. ಈ ಸುಲಿಗೆಯ ಬಗೆಯು ಹಳ್ಳಿ-ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಹಗೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಪಾಡೇ ಕೆಟ್ಟಿದೆ. ಜ್ಞಾನ, ಕಲಾ, ವಿಲಾಸ, ಜೀವನ ಸೌಕರ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿವೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಯಾರೂ ಕಣ್ಣು ಹಾಕದಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳು ಹಿಂದುಳಿದಿವೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೂ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮೂಲಕ ಬೆಳೆದ ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೂ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ಇದೆಲ್ಲ ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೂ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ವಿಪರೀತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಲಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೌಧದ ನಿರ್ವಾಣಕ್ಕೆ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಶಿಲ್ಪವಿದ್ಯೆಯೆಂದಂತೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಸುಸಂಗತತೆಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದೇ ಅದರ ಗುರಿ. ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಗ್ರಾಮದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ತೋರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣಗಳ ಮಾತೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಈ ನೈಷಮ್ಯಗಳನ್ನು, ಈ ಆಂತರಿಕ ವಿರಸವನ್ನು ಇರಗೊಡುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ; ಹೋರಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರಮಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಹೋಗಲಾಡಿಸಲಾಗುವುದು.

ಸಾಮ್ಯವಾದಿಯು ಯಂತ್ರವನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂಬುದು ನಿಜ. ಯಂತ್ರವು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸುಲಿಗೆಯ ಸಾಧನವೆಂದು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ; ಮಾನವ ದೇಹವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಗೋಳಾಡಿಸುವ ಕಂಬವೆಂದು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಕ್ರಮಶಕ್ತಿಯ ಸ್ನೇಹಿತ. ಮಾನವನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು. ಆತನ ದುಡಿತದ ಉತ್ಪಾದನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು. ನೀರು-ಗಾಳಿಗಳನ್ನು ನಮಗಾಗಿ ಗೆಲ್ಲುವುದು.

ಯಂತ್ರಗಳು ನಗರದ ರಕ್ತಸತನವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುವು, ಗ್ರಾಮಸ್ಥವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುವು ಎಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆ ತಪ್ಪು.

ಒಂದು ಹಿಡಿ ಜನರು ಸ್ವಂತ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದರೆ ಇಂತಹ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದುಷ್ಟ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮವಾದ ವಿಪುಲ ಉತ್ಪಾದನಾರಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಈ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಮಗ್ರ ದೇಶವು ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿದರೂ ಈ ತರದ ಪರಿಣಾಮ ಗಳಾಗುತ್ತವೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಮಹಾಮೂರ್ಖತನ.

ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನಗರಗಳ ನಿರ್ಮಾಣವು ಜನಸಂದಣಿ ಯಾಗದ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಉದ್ಯಮ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಎಂಬಂತೆ ಸಾ ಪಿಸುವರು. ಆರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆ ಯನ್ನು ಭೌಗೋಲಿಕ ಮತ್ತು ಅಂಕೆಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇರೆಗೆ ಕೈಕೊಳ್ಳ ಲಾಗುವುದು. ಜಗತ್ತಿನ ಬಳಕೆ ಸಸ್ತಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಗುಂಪಾದ ಈಗಿನ ಹಳ್ಳಿಯು ಮರೆಯಾಗಿ, ಹೊರಜಗತ್ತಿನೊಡನೆ ಇಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್, ರೇಲ್ವೆ, ಟೆಲಿಫೋನ್, ರೇಡಿಯೋ, ವಿಶಾಲ ಮಾರ್ಗಗಳು, ಬಸ್ಸುಗಳು ಮುಂತಾದುವುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರಗತಿಪರ ವಾದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜನವಸತಿಗಳು ತಲೆದೋರುವುವು. ಪಟ್ಟಣಗಳಂತೆ ಹಳ್ಳಿಗಳೂ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಉತ್ಪಾದನದ ಘಟಕಗಳಾಗುವುವು. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯವಿರುವುದು; ಶಾಲೆಗಳು, ಕ್ರೀಡಾಕೇಂದ್ರಗಳು, ವಸ್ತುಪ್ರದರ್ಶನಾಲಯ ಗಳಿರುವುವು.

ಮುಂದಿನ ಕನಸುಗಳನ್ನು ವಾಚಕರ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗಿಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಎನ್. ಇಲಿನ್ ಎಂಬವರು 'Moscow has a plan' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದ ರಶಿಯಾದ ಈಗಿನ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಸುಂದರ ವರ್ಣನೆಯನ್ನೇ ಆವರು ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಲೇಸು.

ಅದನ್ನೋದಿದರೆ, ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಬರಿಯ ಕನಸಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯ ರಂಗಕ್ಕೇರಿಸಿ ತಮ್ಮ ನಾಡನ್ನು ಸುಖಸಂಪತ್ತುಗಳ ನೆಲೆವೀಡಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದೆಂಬ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುವುದು.

ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಮಾನವನು ಕಂಡ ಅದ್ಭುತ ರಮಣೀಯವಾದ ಒಂದು ಕಣಸು (Vision). ಅದರೂ ಅದನ್ನು ದೃಢಪ್ರಸಂಚಕಗಳಿಸಬಹುದು. ಬುದ್ಧಿ

ಯಿಂದ ಬಗೆದು ಕಂಡುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಅದು ಅಷ್ಟು ವ್ಯವಹಾರ್ಯ, ಅಷ್ಟು ಸುಲಭ. ಇದುವೇ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಅಗ್ಗಲಿಕೆ.

ಗ್ರಾಮ-ನಗರಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲೇ ಬೇಕಾದರೆ ಈ ತರದ ಹಾದಿಯೊಂದನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ನಗರಗಳಿಗೂ ನಗರಗಳಿಂದ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೂ ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿದರೆ ಕೆಲಸವು ಕೈಗೂಡುವುದಿಲ್ಲ.

೧೦. ರಾಷ್ಟ್ರವು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕು ಇಲ್ಲವೆ ಅವಶ್ಯ ಉಪಜೀವನವನ್ನು ಕೂಡಬೇಕು

ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೂ ಮುಂಚಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವು ಬಂಡಿತವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತೆಂಬ ಸ್ಥೇಮವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಜೀವನದ ಸುರಕ್ಷಿತತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಸಾಗುವಳಿಯಾಗದಿರುವ ಭೂಮಿ ವಿಪುಲವಾಗಿರುವಾಗ ಸಶಕ್ತರಾದವರಿಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತತೆಯ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬರಬರುತ್ತ ಭೂಮಿಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಸಿಕ್ಕದಂತಾಯಿತು, ಕೆಲಸವು ದೊರಕದಂತಾಯಿತು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಕಳವು ಸುಲಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಬದುಕುವ ಆಸೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಳವು ಸುಲಿಗೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಾತನು ನ್ಯಾಯಾಸನದೊಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೂಳುಗೇಡಿಯಾಗಿ ಸತ್ತವನಿಗೆ ದೇವರೇ ಗತಿ.

ಈ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಹಿಂದೆ ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಇಂದು ಭಯಂಕರವಾದ ಗಂಡಾಂತರವಾಗಿದೆ. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಯುಗವು ಕೇವಲ ತನ್ನ ಶ್ರಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾರಿ ಬಾಳಬಲ್ಲ ಒಂದು ವರ್ಗವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉದ್ಯೋಗದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ದುಡಿತದಾಳು ಕೂಲಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಇತ್ತಿಂದತ್ತ ಅಲೆಯಬೇಕು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೂಲಿಕಾರರು ಕಾದಾಡತೊಡಗಿದರು. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಮುಗ್ಗಟ್ಟುಗಳು ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದವು. ಅದುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಆಧುನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ನಿರುದ್ಯೋಗ ವಿಮೆಯನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿರುವುವು. ನಮ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಪದದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಉದ್ಯಮ-ಕೃಷಿಗಳೆರಡಕ್ಕೂ ಅರ್ಥಾಂಗವನೆಯುವಾಗಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರೂರವನ್ನು

ತಾಳಿದೆ. ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಾಳಲಾರದು. ನ್ಯಾಯ ವಿವೇಕಗಳುಳ್ಳ ಯಾವ ರಾಜ್ಯಘಟನೆಯೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಧಿ ಜನರು ಕೂಳುಗೇಡಿಗಳಾಗಿ ಸಾಯುವುದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದು. ಉದ್ಯೋಗದ ಅಥವಾ ಉಪಜೀವನದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಾದ ಘಟನೆಯುಳ್ಳ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ಸರಕಾರವು ಸ್ಥಾಪಿತವಾದರೆ ಅದು ಮೊದಲು ಜನರ ಉಪಜೀವಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಜನತೆಗೆ ಮುಂಚೆ ಈ ಭದ್ರತೆಯ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನೇ ಕೊಡುವುದು.

೧೧. ಶ್ರಮಶಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ದುಡಿತವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನೊದಗಿಸುವುದು.

ಇದುವೆ ಸಮಾಜವಾದದ ಅಂತಿಮ ಧ್ಯೇಯ. ಇದರ ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ. ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಪೂರ್ಣ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದ ಬಳಿಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಸಮಾಜ ಕ್ರೋಧರ ತನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ದುಡಿಯುವನು. ಕಾರಖಾನೆ, ಕರ್ಮಶಾಲೆ, ಹೊಲಗದ್ದೆ, ಶಾಲೆ, ಪ್ರಯೋಗಾಲಯ, ನಾಟ್ಯಗೃಹ ಮುಂತಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಆತನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವನು. ಮತ್ತು ಒಟ್ಟು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಿಂದ ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವನು. ಆತನು ಕೀಲು, ಮೊಳೆ, ಗುಂಡು ಸೂಜಿಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳನ್ನೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪಡೆದು ಬಾಳುವನೆಂದು ಇದರ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ ? ಅಲ್ಲದೆ ಇವುಗಳ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಪೆಟಿಗಳು ಆಗ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಉಪಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅನ್ನ ವಸ್ತ್ರ ಪುಸ್ತಕ ಮುಂತಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು. ಆಗ ಹಣವೆಂಬುದಿಲ್ಲ, ಕೂಲಿಯಿಲ್ಲ, ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಲ್ಲ.

ಸಮಾಜದ ಅಂತಿಮ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಆಗ ವಿಪುಲತೆಯ ಸುಗ್ಗಿ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಬಳಕೆಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವವೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಿತ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ವರೆಗೆ ಬಳಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಹಾಕುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಬಹುದು.

ನೇರವಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಇಂತಿಷ್ಟೆಂದು ಪಾಲು ಮಾಡಿ ಕೊಡುವುದನ್ನಾಗಲಿ ವೇತನದ ಸರ್ಯಾಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು.

ಈ ಪದ್ಧತಿಯ ವ್ಯವಹಾರ್ಯತೆಯ ಬಗೆಗೆ, ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಹೆಚ್ಚಳದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಹ ಇದು ಹೇಗೆ ಶಕ್ಯವೆಂಬ ಬಗೆಗೆ, ಅನುಮಾನಗಳು ತೋರಬಹುದು. ಇದು ವ್ಯವಹಾರಜ್ಞಾನದ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮನೋಗತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆ; ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟಕರವಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಒಂದು ನೂತನ ಮಾನವಸ್ವಭಾವವು ಉದಯವಾಗುವುದು. ಅಗ ಸ್ವಾರ್ಥವೆಂಬುದು ಪಾಪವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಮಹಾಪರಾಧವೆಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಡುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ರಸಿಯಾದಲ್ಲಿ ಸಾಂಘಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಂದ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕಳವು ಮಾಡುವವರನ್ನು ಗುಂಡಿಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡುವರು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೊತ್ತಿನಿಂದರೆ ಅಷ್ಟು ಪವಿತ್ರವಾದುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆ.

ಬಳಕೆಯ ಈ ತತ್ತ್ವವು ಈ ನೂತನ ಮನೋಗತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವ್ಯವಹಾರ್ಯವಾಗುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ನೋಡೋಣ. ಜನರಿಗೆ ಮನಬಂದಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವು ಸಿಕ್ಕರೆ ಅವರು ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಿಸುವರೆಂಬ ಒಂದು ಆಕ್ಷೇಪವಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರಿರುವ ಸಮಾಜದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಅಲೋಚಿಸಬೇಕು. ಉದ್ಯೋಗ-ಉಪಜೀವನಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅನುಕೂಲವಿರುವುದು. ಮುಘ್ನ, ಬೇನೆಬೇಸರಿಕೆ, ಹೆರಿಗೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುವುದು. ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಸಜ್ಜನನೆಂದು ಎಣಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳ ಕ್ರಯವಿಕ್ರಯಗಳು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಕುಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ರತ್ನಗಳಂತಹ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ ಯಾವ ಸರಕುಗಳನ್ನೂ ವಂಚನೆಯಿಂದ ಹೊರನಾಡಿಗೆ ಕಳಿಸುವುದಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ತರುವುದಾಗಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ರತ್ನಾಭರಣಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಲು ಅನುಮಾನ. ಇಂತಹ

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ವರೆಗೆ ಹಣ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹೂಳಿಡುವ ಹಂಬಲೇಕೆ ? ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಚಪಲವೇಕೆ ? ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಬೇಕಾದಾಗ ದೊರಕುವುದು. ಅದು ಅವರದೇ ಆಗುವುದು. ನಸುಕು ಹರಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಮಾಯವಾಗದು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಸುರಕ್ಷಿತತೆಯ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತಸ್ತಿನ ಪರಿಷ್ಕಾಸವೂ ಅವರಲ್ಲಿಯ ಸಂಗ್ರಹಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುವು.

ನಾನು ಮೊದಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಸಮಾಜವು ಈ ಮೆಟ್ಟಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸರಕುಗಳ ಬಳಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ಕೆಲವು ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನಿಡಲಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಹಣವೆಂಬುದು ಉಳಿಯುವುದು. ಕೂಲಿ ಮತ್ತು ವರಮಾನದ (Income) ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೂ ಇರುವುವು. ಕೂಲಿಯೆಂದರೆ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವ ರಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಕ್ರಮ. ಉತ್ಪಾದನವು ಬೆಳೆಯಿತೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಕೂಲಿಯ ಮೊತ್ತವೂ ಏರುವುದು. ಈಗಿನ ನೈತಿಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಆಳುಗಳ ಕರ್ಮಕೌಶಲದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಆಳುಗಳ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಈಗಿನಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆಯು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭೇದವು ಉಳಿಯುವುದು.

೧೨. ಸ್ತ್ರಾಯಪ್ರಬುದ್ಧರಾದವರಿಗೆ ದೇಹಶ್ರಮವ ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆನುಸರಿಸಿ ಮತದಾನದ ಅಧಿಕಾರ

ಮತದಾನದ ಹಕ್ಕನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಒಡೆತನದ ಮೇರೆಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆಂತ ಉದ್ಯೋಗದ ಮೇರೆಗೆ ಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೆಂದರೆ ಹಿತ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವವರು. ಒಂದು ನಾಡಿನೊಳಗಿನ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳೆಂಬುವು ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾಗಿ ಹಂಚಿಹೋಗಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಉದ್ಯೋಗಾನುಸಾರವಾಗಿವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಉದ್ಯೋಗ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಂಜಸವಾದುದು.

ಈ ಸಂಕ್ರಮಣ ಕಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೆದುರಿಸಲು ಮಾತ್ರ ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಕಾಲದ ಬಳಿಕ, ಈಗ ವಿವಿಧವಾಗಿ ತೋರುವ ಉದ್ಯೋಗಗಳೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಘಟಿತವಾಗಿ ಏಕಮುಖವಾಗುವುವು, ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಿತೋದ್ದೇಶಗಳುಳ್ಳವುಗಳಾಗುವುವು. ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಬಗೆಯ

ಮತಪದ್ಧತಿ ಅರ್ಥವಿಹೀನವಾಗುವುದು. ವರ್ಗರಹಿತ ಸಮಾಜದ ಉದಯವಾಗಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಪೂರ್ಣಾವತಾರವಾದೊಡನೆ ಆಧುನಿಕ ರೀತಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ಸಂಸ್ಥೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉದಯ ಬೀಳುವುದು. ಆಗ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳ ಚುನಾವಣೆಯ ಬದಲು ಉದ್ಯೋಗ-ವಿದ್ಯಾಮಂಡಲಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಆಯ್ಕೆ ನಡೆಯುವುದು. ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಪ್ರಭುತ್ವ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಕ್ರಾಂತಿಯುಂಟಾಗುವುದು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದಾರೆ. ಅವುಗಳು ಬಹಳ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರಂಗದಲ್ಲಿರಿಸಲು ಸಾಹಸ, ಶಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆಗಳು ಬೇಕು. ಭಾರತದ ನವಯುವಕರಲ್ಲಿ ಈ ಗುಣಗಳ ಕೊರತೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ.

ಘನತೆ ಹೊಂದಿದ ಭಾರತದ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕೆಂಬ ಹಿರಿ ಹಂಬಲವುಳ್ಳವರು ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇರೆಗೆ ಕೆಲಸ ನಡೆಸಿದರೆ ಇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದು. ಈ ನಾಮಾಂಕಿತವಾದ ನಾಡಿನಿಂದ ಅಲಿಷ್ಟ, ಅಜ್ಞಾನ, ಅನ್ಯಾಯ, ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ಮಲಿನತೆ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಬಲವಾದ ಬಯಕೆಯಿದ್ದರೆ ಈ ಸಾಹಸದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇದೊಂದು ಬಯಲಭ್ರಾಂತಿಯೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಎಂದಿಗೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದು ಮನದ ಮಂಡಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಇದು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅಲ್ಲ.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಸಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮನಸ್ಸು ನಾಡಿದರೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಾಡಿಗೆ ಸರಿಹೋಗದ ಭಾಗವು ಯಾವುದು? ಭಾರತದ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಬಲಹೀನವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗುವ ಬದಲು ನಮಗಿನ್ನೂ ಅನುಕೂಲ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಹಿಂದುಳಿದ ಸ್ಥಿತಿಯು ರೇಲ್ವೆ, ಟೆಲಿಗ್ರಾಫ್, ಗಿರಣಿ, ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮುಂತಾದವುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟರಿಗೆ ಅಡ್ಡೆ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಇವುಗಳೊಂದೊಂದೂ ನಮ್ಮ ಹಿತವನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇವುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದ ಉದ್ದೇಶವೇ ಬೇರೆ ರೂಗಿರುವುದರಿಂದ ನಮಗಿವು ಶಾಪದಂತಾಗಿವೆ.

ಕಾರ್ಕಸ್ಥಾನದ ಹಿಂದುವಿರುಸಿಕೆ ರಶಿಯವರನ್ನು ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಅಗಿಂದಾಗ ನೋಡಿದಂತೆ, ನಮಗೆ ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ, ಜಗತ್ತಿನ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಮುಕ್ತಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶೋಧಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬಹುದು.

ಹಿಂದು ಸಮಾಜದ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ನಮಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಅನುಕೂಲ ಬಹುವುದೋ? ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಬಲ್ಲ ರಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾವು ಪಡೆದರೆ ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಸೇರಿಸಲಿವೆಂಬುದು. ಹಿಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದವಲ್ಲ. ಪ್ರಬಲವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಕ್ಷನೂ ಇಲ್ಲ, ರಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಮೂಗು ತಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೆ ನಮಗೆ ಮುಸುಕುವಾರು? ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ವರ್ಗದಾರರೂ (Land lords) ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆಯವರ ಇಂದು ನಮಗೆ ಭಯಂಕರ ಬಲಶಾಲಿಗಳಾಗಿ ತೋರುವುದು. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಣಮಾತ್ರದಿಂದ ನೆಲೆಕುಳಿರುಳುವರು. ಬಂಡವಾಳದವರು ಆವರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಬಲಶಾಲಿಗಳೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆವರಿಗೂ ಸಮಗ್ನತೆ ತಡೆಯುವುದಾಗದು.

೩ ಸಮಾನ ವಿಚಾರಗಳು

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಬದಲು ಜಗತ್ತಿನ ಸಂಕಟನಿವಾರಣೆಗೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗ ಇರುವುದೋ?

ಅವೆಯೆಂದು ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಗಾಂಧೀ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ, ಗ್ರಾಮೀಣ ದ್ವೇಷದ ನಿವಾರಣೆ, ಮುನಿಸ್ವತ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಘಟನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಪ್ರಗತಿಯ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಹಳೆಯ ಹಿಂದೂ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಬಿಗ್ಗಿಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿಂತಿರುವ ಈ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಕ್ರಮಿಸಬಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳು ಏನು ದೊಡ್ಡ ಸಂತೆತುನ್ನೇ

ಮಂಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಭಾರತವು ತನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಹೊರತು; ಆಧುನಿಕ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯಾದ ಯುರೋಪ್‌ಖಂಡದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಎಚ್. ಜಿ. ವೆಲ್ಸರು, ಸದ್ಯದ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಚಳವಳಿದ ಅಖಿಲ ಜಗತ್ತಿನ ಮುಂದಾಳುಗಳಾದ ಜೋಸೆಫ್ ಸ್ಟಾಲಿನ್‌ನಿಗೆ ಈ ವರ್ಗಕಲಹೋತ್ಪಾದಕವಾದ ತತ್ತ್ವದ ಬದಲು ಸಯುಕ್ತಿಕವಾದ ಸುಂದರವಾದ ಕ್ಲಿಷೋಲ್ಡ್ ಜಮ್ (Clissoldism) ಎಂಬುದನ್ನು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಇವೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳು ಹೊಸವಲ್ಲ. ಇವುಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಸ್ಪತ್ಯವಿದ್ದೇ ಇದೆ. ಇಂದು ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಪ್ರಭಾವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯುರೋಪಿನ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ತತ್ತ್ವವೇತ್ತರೂ, ಚರ್ಚಿನ ಪಾದ್ರಿಗಳೂ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಈಗ ಎಚ್. ಜಿ. ವೆಲ್ಸರು ಜಗತ್ತಿನ ಮನವೊಲಿಸಲು ನಡೆಸಿದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕಾಂಟನು ಎಂದೋ ಮಾಡಿದ್ದನು.

ಈ ವಿಚಾರಸಾಮ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಲಕ್ಷಣಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಸದೃಶ್ಯತೆಯನ್ನು ಬುಡಮೇಲು ಮಾಡುವ ರೀತಿ, ಸಂಗ್ರಾಮ ಶ್ರಮಗಳಿಂದ ಕಾಲ್ತೆಗೆಯುವ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಇವು ಒಡೆದು ಕಾಣುವವು ಆದುದರಿಂದ ಸಕಲ ಪ್ರಸಂಚದ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಈಗಿನ ಭೀಕರವಾದ ನೈಷಮ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಒಲವುಗಳಿಂದಲೇ ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವುಗಳ ಹವಣಿಕೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವವನ್ನೇ ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಿ ಉನ್ನತವಾದ ನೀತಿಬಲವುಳ್ಳ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರಪದಾರೂಢರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ಅವುಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯು.

ಸಾಮ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಭೂಮಿಕೆ

ಭಾರತದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ವಿವೇಚನೆಯುಂಟು. ಆದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ವಿವೇಚೀಯ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಆಕ್ಷೇಪವಿದೆ. ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನಾಗಲಿ,

ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನಾಗಲಿ ಕಡೆಗಾಣಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧವಾದುದು.

ಭಾರತೀಯ ಉಪಾಯಗಳೆಂಬವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಮೀರಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸ್ಥಾನವನ್ನಾ ಕ್ರಮಿಸಲು ಅವುಗಳು ಅಯೋಗ್ಯವಾದವುಗಳೆಂದು ನಮಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇದೊಂದು ಪುರಾತನ ಭಾರತದ ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಬಹುಧಾನಕ ಬುದಿಯ ನಿಂದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಅವರ ದುರ್ವ್ಯವದಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಂದಿನಿಂದ ಮೂಲಭೂತವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಾಗಿವೆ. ಅದರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯೊಂದಿವೆ. ಅವರ ಅಂದಿನ ವಿಚಾರಗಳಿಗೂ ಇಂದಿನ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವಿಶಾಲ ತತ್ತ್ವಗಳು ಯಾವ ದೇಶಕಾಲಗಳಿಗೂ ಸರಿಹೋಗುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ದುರಿತಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲ ತತ್ತ್ವಗಳು ಅಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜದ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವುಗಳು ಒಂದು ವೇಳೆ ಸರಿಹೋಗಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ದುರಿತಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಪುರಾತನ ಪದ್ಧತಿಗಳೂ, ಅವುಗಳ ನೂತನ ಪರಿಷ್ಕಾರಗಳೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ನಾಗರಿಕತೆಯು ಈಗಿನಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸರಳವಾಗಿರುವಾಗ ಆ ಪ್ರಾಚೀನ ತತ್ತ್ವಗಳ ಅಧಿಷ್ಠಾನವಾಯಿತು. ಜೇರೆಯಸರ ಶ್ರಮಶಕ್ತಿಯ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ನಡೆಸಲು ಬರುವಷ್ಟು ಉದ್ಯಮ-ಕೃಷಿಗಳ ವಿಕಾಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಉತ್ಪಾದನವೆಲ್ಲವೂ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ನಿಸರ್ಗಸಂಪತ್ತಿ ಗಾಗಿ ಕೊರತೆಯಾಗಲಿ, ಕಷ್ಟವಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಮರ್ಥನಾದ ಯಾವ ಮಾನವನಾದರೂ ಕಾಡನ್ನು ಕಡಿಸುವಾಸಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದೊಡನೆ ಇದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೂ ಇಂದಿನ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೂ ಬಹಳ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ವರ್ಗದಾರಿಕೆ (Landlordism) ಯು

ವಿದೇಶೀಯ ಸರಕು; ಗಿರಣಿ ಮತ್ತು ಕಾರಖಾನೆಗಳೂ ನಮ್ಮ ನಾಡಿಗೆ ಹೊಸವು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಪ್ರಭುತ್ವದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಮಗೆ ನೂತನವಾದವುಗಳು. ನಾನು ಮೊದಲನೆಯ ಆಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಮೇರೆಗೆ, ಕೆಲವರಿಂದ ನಡೆಯುವ ಹಲವರ ಸುಲಿಗೆಯು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಮೂಲಸಮಸ್ಯೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ಮೊದಲನೆಯ ಆಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಮೇರೆಗೆ ಭೂಮಿಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿಮಿತ ಒಡೆತನವೇ ಕಾರಣ. ಇದು ಮನುವಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈಗಿನಂತೆ ಗಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅದರ ಪರಿಹಾರನಿಚಾರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಜನಾಂಗದ ಮೇರೆಗಳಿಂದ ನಿರ್ಬಂಧಿತವಾಗಿಲ್ಲ

ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದೊಡನೆ ಸಂಬಂಧವಿರುವ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯು, ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೊಡನೆ ಮಾತ್ರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಚೀನ, ಜಪಾನ್, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಜರ್ಮನಿ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕೆಯು ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಜನಸಮುದಾಯವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದೇ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೆದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉತ್ಪಾದನರಕ್ತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ರಾಸ್ಟ್ರೀಯ ಶೋಧಗಳಿಂದ ಈವರೆಗೆ ಅವಿವಿಧವಾದ ಪ್ರಚಂಡ ಅಪಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯು, ಅಂದರೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಹುಟ್ಟು ವಳಿಯು ಮತ್ತು ಹಂಚುವಿಕೆಯ ಪದ್ಧತಿಯು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಪ್ರತಿಕಾರವೇ ಸಾಮ್ಯವಾದ. ಇದಕ್ಕೆ ನಾಡುಗಳ ಮೇರೆ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಂತೆ ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಚೀನ, ಜರ್ಮನಿ, ಅಮೇರಿಕೆ, ಭಾರತ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಹಬ್ಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಸುಲಿಗೆ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿಲ್ಲ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ತಪ್ಪದೆ ತಲೆಯೆತ್ತುವುದು. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಜಾಗತಿಕ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದವೂ ಜಗತ್ತಿನ ನಾಲ್ಕೂ ಮೂಲೆಗಳವರೆಗೆ ಹಬ್ಬದಿರಲಾರದು. ಸದ್ಯದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಭಾರತವು ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ ಲಾರದು, ಆಗಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವ ಪಾಳೆಯಗಾರಿಕೆಯ ಅವಶೇಷಗಳು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರ ಅಂಗಭಾಗ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬದಲಿಸಲಾರವು. ಸುಲಿಗೆಯ ಹಿಡಿತ ಕ್ಷೋಭಾಪಟ್ಟ ಇಲ್ಲಿಯ ಸಮಾಜದ ಬೇರೆಬೇರೆ ಅಂಗಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಹುದು. ಅವುಗಳು ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸಾಧಕಾರವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಲಾರದು. ಅದಲ್ಲದೆ ಈ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ-ಪಾಳೆಯಗಾರರ ಸುಲಿಗೆಯ ಮತ್ತು ಆಳಿಕೆಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯುವ ತೀರ ಮೊದಲಿನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಲಾರದು. ಅವುಗಳೆರಡೂ ಬೆಳೆದ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇರುವುವು.

ಭಾರತೀಯ ಚಿಕಿತ್ಸಾಪ್ರಯೋಗಗಳು

ಪಾರ್ಶ್ವಾತ್ಯರ ಅನುಕರಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದೋಷಾರೋಪಣೆ ಮಾಡುವವರು ನಮ್ಮನ್ನೆದುರಿಸುವ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಸಿಜವಾದ ಭಾರತೀಯ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಭಾರತೀಯರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೊದಗುವ ಅಪತ್ತುಗಳ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಅನೇಕರು ವಿಪುಲವಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈವರೆಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಭಗವಾನದಾಸರೊಬ್ಬರನ್ನುಳಿದು ಯಾರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಜನರೆದುರು ಅವಗಾಹನೆಗಾಗಿ ಮಂಡಿಸುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಪೋಗಿಲ್ಲ.

ಭಾರತೀಯ ನಾಯಕರಲ್ಲಿ ಇವರೊಬ್ಬರೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದವರು, ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೊದಗಿದ ಅಪತ್ತುಗಳ ದೇಶೀಯ ಪರಿಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದವರು. ಆದರೆ ಅವರು ತೋರಿಸಿದ ಉಪಾಯಗಳಿಗಿಂತ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಯುಳ್ಳದೂ ಮಹತ್ತ್ವವಾದುದೂ ಎಂದೆನಿಸುವ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವಿದೆ. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ರೂಪರೇಷೆಯನ್ನು ಬೇಗನೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ತ್ವವಾದುದು, ಅದರ ಬಗೆಗೆ ಚೆನ್ನಾದ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನೂ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದುದು ಎಂಬ ಅವರ

ಯೋಚನೆ ಗೌರವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಾಂವ್ಯವಾಧಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಈ ರೀತಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡವರು ಭಗವಾನದಾಸರೊಬ್ಬರೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಭಿಮಾನಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಬೇರೆ ಹಲವರ ವಿಷಯವು ಪ್ರತ್ಯೇಕ. ನಮ್ಮ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ವಿದೇಶೀಯತೆಯ ಆರೋಪವನ್ನು ಹೊರಿಸಿ, ನಾವು ಭವಿಷ್ಯದ ಗರ್ಭದೊಳಗಿನ ಸಂಗತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಚಡಪಡಿಸುವವರೆಂದು ನಮ್ಮ ಮೋರೆಗಷ್ಟು ಕಪ್ಪು ಬಳೆದರೆ ಅವರ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು. “ನಾವು ಮುಂಚೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸೋಣ” ಎಂಬುದೇ ಅವರ ನಿತ್ಯ ಜಪ. ಸಾಂವ್ಯವಾಧದ ಮೇಲೆ ಕೈಯೆತ್ತಿ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಡತೆಯ ವಿಸಂಗತಿಯು ಹೇಗೆ ಕಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ವಿಷಯ. ಸ್ವರಾಜ್ಯಸಿದ್ಧಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಸೇರಿದರೂ ಸಾಂವ್ಯವಾಧವು ಮಾತ್ರ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ರುಚಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವರ ಈ ಬಗೆಯ ನಡಾವಳಿಯಿಂದ ವಿರದವಾಗುವುದು. ತಾವು ಯಾವ ಸ್ವಕ್ಷಕ್ಕೂ ಸೇರಿದವರಲ್ಲವೆಂಬ ಅವರ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯು ಹಾಗಿರಲಿ, ಅವರ ಹೃದಯದ ಒಲವು ಯಾವ ಕಡೆಗಿರುವೆಂಬುದು ಮಾತ್ರ ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಭಿಮಾನಿಗಳ ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳದಿರಲಾರೆ. ಸಾಂವ್ಯವಾಧವು ಇವರನ್ನೆ ದುರಿಸಿತೆಂದರೆ ಇವರಿಗೆ ಡಾ. ಭಗವಾನದಾಸರಂತಹ ಮಹನೀಯರು ಸೂಚಿಸಿದ ಮನುಮುನಿಯ ಮಾರ್ಗವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇವರು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ದಾಸ-ದಾಸ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಯೋಜನೆಯ ಹಣೆಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಲ್ಲರು. ಈಗ ಪುನಃ ಭಗವಾನದಾಸರ “ಪುರಾತನ ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಾಂವ್ಯವಾಧ”ವೂ ಅದೇ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವಾ. ಕಳೆದ ವರಿಷ್ಠ ನ್ಯಾಯಸಭೆ (Assembly)ಯ ಆಯ್ಕೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಭಗವಾನದಾಸರು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರಬೇಕು.

“ ಭಾರತೀಯ ಪರಂಪರೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳೆ ತಮ್ಮ ಮುಂದಾಳುಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ತಮಗಾಗಿ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲದೆ ಹುರಿಯಾಳುಗಳು (Candidates) ಜನಗಳ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಆರಿಸಿರೆಂದು ಬಿಕ್ಕಿ ಬೇಡುವುದಲ್ಲ ” ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರ್ ದಾಸರು ಗಂಟಲು ಹರಿದುಕೊಂಡರು. ಆಗ ಆರ್ಯಪರಂಪರೆಯ ಅಭಿಮಾನಿಗಳು ಒಂದಿಷ್ಟು ಹುರುಪನ್ನು ಸಹ ತೋರಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅದೇಕೆ, ಈ ಸಭ್ಯ ಗೃಹಸ್ಥರು ಅವರನ್ನು ಮನುಧರ್ಮದ ಮರುಳರೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದೆಂದು ನನಗೆ ಬಲವಾದ ಅನುಮಾನ.

“ ಭಾರತೀಯತೆ ”ಯ ಈ ಮಾತಿನ ಮುಕ್ಕಾಲುಪಾಲುಳ್ಳ ಬರಿಯ ದುರಭಿಮಾನದ ಕಂತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಪ್ಪೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಶರಣತೆಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗೆ (Reaction) ಇದೊಂದು ರಕ್ಷಾಕವಚ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಹೊರನಾಡಿನ ಸರಕೆಂದು ಇವರೆಷ್ಟು ಹೀಗಿಳಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನ್ನುಳಿದು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಮುಂದಾಳುಗಳೆಲ್ಲ ಭಾರತಕ್ಕೊಂದು ರಾಜ್ಯಘಟನೆಯನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕೆಂದು ತೊಡಗಿದರೆ ಆ ಘಟನೆಯು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಘಟನೆಗಳ ಕೇವಲ ನಕಲಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ (Political Democracy)

ಇದು ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಲಾರದು. ಅದರೂ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಅನೇಕ ರಾಜಕೀಯ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯವೆಂದೊಡನೆ ಈ ಮಾನವೀಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಬರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾಯಃಪ್ರಬುದ್ಧ ನಾದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಾನವನಿಗೂ ಮತದಾನದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಪ್ರಜೆಗಳು ಪ್ರಬಲರಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಅನ್ಯಾಯ ಸಂಕಟಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರ್ಮೂಲಿಸುವರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬಿಂಫಾಮ್ ಮತ್ತು ಗೊಡ್ವಿನ್ನರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಂಬಲಾಗಿತ್ತು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಮತದಾನದ ಪಕ್ಕನ್ನೇನೋ ಎಲ್ಲಿರಿಗೂ ಹಂಚಲಾಯಿತು. ಅಗಿನ ಉಗ್ರ ಪಕ್ಷದವರ ಬಯಕೆಗಳು ಈಡೇರಿದವು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಫಲ ಪ್ರಾಪ್ತಿ

ಮಾತ್ರ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯಾಯಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದವು. ಪೀಡೆಗಳು ಪಟ್ಟಭದ್ರವಾದುವು. ಅಂತೂ ಇನ್ನೂ ಎಲ್ಲಿಯೋ ದೋಷವಿದೆಯೆಂಬುದು ಮನದಟ್ಟಾಯಿತು.

ಬೇಗನೆ ತಪ್ಪು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಎಂದಿನಿಂದಲೂ “ರಾಜಕೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಮಾರ್ಪಾಟನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜದ ಆರ್ಥಿಕ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕು” ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಾರುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಮತದಾನದ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನದ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದೆ ಯೆಂದು ಅವರು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಇತರರು ಮತದಾನದ ಪಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಆ ಪಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಬಯಕೆಗಳು ಕೈಗೂಡಲಿಲ್ಲವೆಂದ ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ “ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯು ಸೋಲು ತಿಂದಿತು” ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸತೊಡಗಿತು. ಇಂದು ರಾಜಕೀಯದೊಡನೆ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೂ ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸದ, ಪ್ರಗತಿಪರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಒಬ್ಬ ರಾಜ್ಯನೀತಿಜ್ಞನೂ ದೊರೆಯುವುದು ದುರ್ಲಭ. ಈ ಬಗೆಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಗೆಗೆ ಇಂದು ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಜಾ-ಪ್ರಭುತ್ವವೊಂದೇ ಸಾಕು ಎಂದು ಯಾರೂ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಸ್ಥಿತಿಯೇನು? ದುರ್ದೈವದಿಂದ ನಾವಿನ್ನೂ ಬೆಂಥಾಮ್ ಗೊಡ್ವಿನ್ನರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಂತಿರುವೆವು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಹಳೆಬರು ಮತ್ತು ಸಾಮ್ಯಪಕ್ಷೀಯರು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಪ್ರಭುತ್ವವು ದೊರೆತರೆ ಸಾಕೆಂಬುದಕ್ಕೆಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಶ್ಯಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮತದಾನದ ಅಧಿಕಾರವು ಸಿಕ್ಕರೆ, ಜನತೆಯು ರಾಜ್ಯಯುತ್ರವನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥಿನಪಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಡೆಸಲಾರದೋ ಎಂದು ನನಗೆ ಆಗಾಗ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಂದಿಗೂ ಆಗದೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಭಾರತೀಯ ಜನತೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾದ ಯಾವ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಜನರಿಗೆ

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಸಮಾನತೆಯ ರತ್ನವಾದ ಉಪಚಾರವೇನೋ ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಹಸಿವೆ, ಸುಲಿಗೆ, ಕೆಲಸಗೇಡಿತನ, ಆಳ್ವನಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಅವರಿಗೆ ಬಲವು ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಅಮೆರಿಕೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಐಶ್ವರ್ಯವಿದೆ. ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ್ಧತಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದುದು ಅಲ್ಲಿಯೇ. ೧೫೦ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಆಳಿಕೆಯಿದೆ. ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೧೫೦ ಲಕ್ಷ ಸರಕ್ತರಾದ ಜನರು ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ತೀರ ಕನಿಷ್ಠ ಪರಗತಿಯ ಉಪಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಇಂದು ಒದಗಿಸಲಾರದಂತಹ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಕರೆಯುವ “ ಜನರಿಗಾಗಿ ಜನರಿಂದ ನಡೆಸುವ ಜನರ ಆಳಿಕೆ ” ಅಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದೀರ್ಘಕಾಲದವರೆಗಿದ್ದರೂ ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಾಯಿತೆಂಬುದು ತೀರ ಆಶ್ಚರ್ಯಕಾರಕವಾದದ್ದು. ಜನರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಕೂಳುಗೇಡುಗಳಾಗುವಂತೆ ಆಳಿಕೊಂಡರೆಂಬುದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಆಶ್ಚರ್ಯ.

ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಮಾದವೇನು? ಅದರ ಕೊರತೆ ಯಾವುದು? ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹುಡುಕಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂಶಗಳು ಭೇದಗಳಿರುವಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವುಳ್ಳ ವರ್ಗದವರು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಜನತೆಯನ್ನು ಆಳ್ವತದಲ್ಲಿಡುವರು. ಐತಿಹಾಸಿಕ ವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ್ಧತಿಯ ಸರಕಾರವು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಎತ್ತಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಮಕಾಲೀನವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಪಾಳೆಯಗಾರಿಕೆಯ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರದ ಪ್ರಾಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲು ಧನಿಕರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಒಂದು ಸಾಧನವೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಹುಟ್ಟಿನ ಕಾರಣಗಳೇ ಅವನ್ನು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ತೀರಿನಗಾಲಿಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟವು. ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಆಳಿಕೆಯು ಅಡೆಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯಲು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಸರ್ವತಿಯೆಂಬುದೊಂದು ಬಲವಾದ ಸಾಧನವಾಯಿತು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೆಂಬ ಶುಭನಾಮದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಧನಿಕರ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಸ್ವತಃ ತಾಂಡನವಾಡುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವುಳ್ಳ ಇಂದಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶದ ಅನುಭವವೇ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಭಾರತವು ಇದೇ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಸುಸಂಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಲೇಸಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಲಾರದು. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೇಡುಗಳುಂಟಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಸರಕಾರವೆಂದರೆ ಉನ್ನತ ವರ್ಗದವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಡವರ ಸುಲಿಗೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ದುಷ್ಟ ಸಾಧನವಾಗುವುದು. ಈ ಉನ್ನತ ವರ್ಗದವರ ಬಗೆಗೆ ನಮಗಿರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಮೇಲಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಿತಕಾರಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗದಿತ್ತೆಂದು ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಗಿರಣಿಕಾರನಿಗಿಂತ ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಗಿರಣಿಕಾರನೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಒಡೆಯನೆಂಬುದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕೂಲಿಕಾರನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವ. ಹಿಂದೂಸಾ ನದ ಹಣಗಾರರ ಮಗ್ಗುಲ ವರ್ಗದಾರರ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ಅರಿಯದವರಾರು ? ದೆಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ರಾಜರುಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರಭುತ್ವವು ಈ ವರ್ಗದ ವಶದಲ್ಲಿ ಬಂದಿತೆಂದರೆ ಜನತೆಯ ಪಡಪಾಟಿಲೇನಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನಿಕಾಸದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು

ಸಮಾಜನಿಕಾಸದ ಎಲ್ಲ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ನಾವು ಒಂದೇ ಸಲ ಹತ್ತಿ ಬಿಡುವುದು ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಯುರೋಪಿನಂತೆ ಧನಿಕರ ವರ್ಚಸ್ಸನ್ನುಳ್ಳ ಪ್ರಜಾ ಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ್ಧತಿಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದು ನಾವು ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬಹುದೆಂದು ಕೆಲವರು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುವರು. ಸೋವಿಯೆಟ್, ಚೀನ ಮತ್ತು ರಶಿಯಾ ದೇಶಗಳು ಈ ಮಾತಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಹೊರಗಡೆಹಾಕುವೆ. ಒಂದು ದೇಶವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಉದ್ಯೋಗೀಕೃತ (Industrialised) ವಾಗುವ ವರೆಗೆ ಪೂರ್ಣ ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಜ. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಿಂದುಳಿದ ಭಾರತವು ಪೂರ್ಣ ಉದ್ಯೋಗೀಕೃತ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಕೆಲವು ಕಾಲವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಅಕ್ಷಣ ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ದುಸ್ತರವೆಂಬಲ್ಲಿ ಎನೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಉದ್ಯೋಗೀಕರಣ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ನಿಕಾಸ ಇವುಗಳು ಬಂಡವಾಳ ಗಾರಿಕೆಯ ಶಿಷ್ಟವೃತ್ತಿಯನ್ನೇಕೆ ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲದು. ಈಗ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ರಕ್ತಯು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಭೂಮಿಯ

ಅರಸನೊಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅದು ನೆಲೆಯಾಗಿ, ಗೆಲುವು ಸಡೆದಿದೆ. ಬಂಡೆ ಗಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಈಗ ನೆಲಕ್ಕುರುಳುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಉತ್ಪಾದನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ವೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಸುಲಿಗೆಗಾರರಾದ ಕುಬೇರರ ಕೈಗೊಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಅವರು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆರ್ಥಿಕೋನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವರೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ರುದ್ರ ಅವಿವೇಕ. ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಅಸ್ವಸ್ಥ ಕಾರಭಾರದ ಪಕ್ಷಪಾತದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಿಂದ ದ್ರವಿಸಿಯಾದೇರದ ಗೆಲುವು ಹೊಂದಿ ತಾಳಿ ಬೆಳೆಸುವ ಆರ್ಥಿಕ ವೀರನವು, ಸಮಾಜದ ಉತ್ಪಾದನ ಶಕ್ತಿಯ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡುವುದು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಚಾರವಿದೆ. ಧನಿಕ ವರ್ಗವು ತನ್ನ ಮುಂದಾಳುತನದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಜಯಶೀಲವಾಗಿ ಸಾಗಿಸಿದರೆ ಅದು ವರ್ಗದಾರರೊಡನೆ ಸೇರಿ ಜನಾಂಗದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಆಳಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವುದು. ಮತ್ತು ಅದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಅಥವಾ ಫ್ಯಾಸಿಸಜಮ್ನಿನ ಆಳಿಕೆಯನ್ನು ಸಾರುವುದು. ಹೀಗಾದಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಜನತೆ ತನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಗಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು.

ಆದರೆ ಬಡತನದ ಬೇಗೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ಹಳ್ಳಿಯ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರು, ದುಡಿತದಾಳುಗಳು, ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಮುಂತಾದವರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಜನತೆಯು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು (Imperialism) ಗಾಳಿಗೆ ತೂರು ವುದೇ ಹೌದಾದರೆ, ತಮ್ಮ ಬೆನರುಹುಗಳನ್ನು ಸುರಿಸಿ ಗಳಿಸಿದ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಅವರು ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಕೈಗೊಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸುವುದು ಮಹಾಸುರಾರಾಧ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಧನಿಕವರ್ಗದ ಆಳಿಕೆಯೆಂದರೆ ಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ ಜನತೆಯ ಹಿತದ ಹೋನು ಅಥವಾ ಅಹುತಿಯೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ ಜನತೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯ ಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತನಾದ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕನಾದ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳ ಪಂಗಡದ ಮುಂದಾಳುತನದಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಬೇಕು. ಇದುವೇ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ.

ಗಾಂಧಿಯವರ ತತ್ತ್ವಗಳು

ಗಾಂಧಿಯವರು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್‌ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವು ಘಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಬಗೆಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಎಂಬುದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಮಾತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಗಾಂಧಿಯವರಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಎಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಬಲ್ಲದೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಿರುವುದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರೂ ಅವರು ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಇಮ್ಮು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬರಹಗಳಿಂದ ಅವರ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವುದು ಬಹುದು. ಇವುಗಳು ಗಾಂಧಿಯವರಲ್ಲಿರುವ ರೂಪ ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಸಾಧನವನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲ ಯೋಗ್ಯವಾದ ವಿಚಾರಗಳೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. "ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವಾದ ಸಾಮ್ಯವಾದವೆಂದರೆ ಗಾಂಧಿಯವರ ವಿಚಾರಗಳು" ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಅಗಾಧ ಕೀಳಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವರಿಂದ ನನ್ನ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಪಡುವ ಗಾಂಧಿಯವರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿತಿಸಲೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಆಶಯವಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ನಾನೆತ್ತಿದ ಸ್ವಾಮ್ಯವಾದ ಪುನರುಜ್ಜೀವನವನ್ನು ಮಾಡುವೆನು. ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮತೆ ಅರಹಾರಗಳ ಮೂಲವನ್ನೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಕ್ಷಮಿಸಿ ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾದ ಸತ್ಯ ಸತ್ಯ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಒಡೆತನವನ್ನು ಅಳಿಸುವುದು, ಸಾರ್ವವಾದವು ಸೂಚಿಸುವ ಉಪಾಯವೆಂದು ಮೊದಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಗಾಂಧಿಯವರು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಿಡಿಸುವರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಚೀನ ಕೆಲವು ಜಮೀನುದಾರರಿಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಕಿಟ್ಟಿ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಾನೆತ್ತಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳು ಒಡೆತನವಾಗಿವೆ. (೨) ಮಹಾದೇವ ದೇವಾಯಿಯವರು ಆ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ನನ್ನ ನಿರ್ಮಿತಿಯನ್ನು ನಾಚಕರು ಸರಿಮಾಡಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಂಬುದು ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರುವ ಅ ಹೇಳಿಕೆಯ ಕೊನೆಯ ಕೆಲವು ಅಂಶವನ್ನೇನು, ಮಿಕ್ಕುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಈ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು.

ಪ್ರಶ್ನೆ ೧:— ಕರಾಚಿಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಮೂಲ ಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವ ಸರ್ವಿಯನ್ನಾಗಿಸಿದಾಗಿದೆ. ಅದು ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮನೋಗತಿಯ ಜಮೀನುದಾರರಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿಗೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಯೆಂಬುದರ ಬಾರದವರು ಬೆರಸುವ ಸಾಮಾನ್ಯತೆಗಳ ಪಂಗಡವೆಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ಛೋರಣವೇನು? ಸಾಮಾನ್ಯತೆ ಈ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮರ್ಗಲವನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲವೋ? ಇದನ್ನು ನೀವು ಹೇಳುವಿರಾ?

ಉತ್ತರ ೧:— ಕರಾಚಿಯ ಸರ್ವಿಯವನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಅಧೀನವಾದ ಮಹಾಸಭೆಯೇ ಸ್ವಲ್ಪಟಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು. ಸ್ವಾಮ್ಯವಾದ ಕಾರಣಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸೊತ್ತುಳ್ಳವರ ಸ್ವಂತ ಒಡೆತನದ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಪಾಲುಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಅದನ್ನು ಸರಿವರ್ತನೆ ಗೊಳಿಸುವುದೇ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ. ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುಗಳೆಂದು (ಕ್ರಿಕರೆಡೆಂದು), ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರ ಒಕ್ಕಲೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೀವು ಬಳಸುವಿರೆಂದು ನನ್ನ ಆಸೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಬಳಗದಲ್ಲಿ ಸೊಶಾಲಿಸ್, ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾಮಾನ್ಯತೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸನ್ನು ತನ್ನ ದಾರಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕರೆ ಮುಂದೆ ಏನಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆಯೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನಿಶ್ಚಯ. ನಿಮ್ಮ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ ಮೆಚ್ಚು ನಿರ್ವಹಣೆ ಮತ್ತು ಅಭಿಮತವನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಸೊತ್ತುಳ್ಳ ವರ್ಗದವರ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾದ ಒಪ್ಪಿಗೆಯು ದೊರೆಯಬಹುದು. ಕೂಲಿಕಾರ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳಗಾರ, ಒಕ್ಕಲು ಮತ್ತು ವರ್ಗದಾರ ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರ-ಸಹಯೋಗಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡೆನೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಛೇದನ-ಛೋರಣಗಳಿಗೊಪ್ಪಿ ನಾಲ್ಕುನೆಗಳನ್ನು ತೆತ್ತು ತೀರ ಬಡವರು ಅದರ ಸದಸ್ಯರಾಗುವಂತೆ ನೀವಾದರೂ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ನಾನೊಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ಗುರಣಿಕಾರರು ತಮ್ಮ ಗುರಣಿಗಳ ಪೂರ್ಣ ಯಜಮಾನರಲ್ಲಿ

ವೆಂದೂ, ಕೆಲಸಗಾರರೂ ಅವುಗಳ ಸಮಾನ ಹಕ್ಕು ದಾರರೆಂದೂ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಗಿರಣಿಕಾರರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮಷ್ಟೇ ಒಡೆತನವು ಒಕ್ಕಲುಗಳಿಗೂ (ರೈತರಿಗೂ) ಇದೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬಂದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ದುಂದುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ವಿಲಾಸಕ್ಕಾಗಿಯೂ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲಾಗದು. ಅದನ್ನು ಕೃಷಿವಲರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ಆತ್ಮೀಯ ಭಾವವು ಇದೆಯೆಂದು ಅವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತೆಂದರೆ, ಒಂದು ಬಳಗದ ಜನರ ಆನ್ಯೋನ್ಯ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳಂತೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅವರ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗುವೆಯೆಂದು ಅವರಿಗೆನಿಸಿದರೆ ಒಕ್ಕಲು-ಧನಿಗಳಲ್ಲಿ ವೈಷಮ್ಯವು ತಲೆದೋರಿ ವರ್ಗಕಲಹವು ಎಂದೂ ಆಗಲಾರದು.

ವರ್ಗಕಲಹವು ಭಾರತದ ಜಾಯಮಾನಕ್ಕೆ ತೀರ ಹೊರತು. ಎಲ್ಲರ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಹಕ್ಕುಗಳ ವಿಶಾಲವಾದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಸಮಾನ ನ್ಯಾಯದ ಮೇರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಘವಾದವನ್ನು ವಿಕಾಸಗೊಳಿಸಬಹುದು. ನನ್ನ ಕನಸಿನ ರಾಮರಾಜ್ಯವು ಬಡವರ ಮತ್ತು ಬಡವರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಏಕರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿ ವಾಲಿಸುವುದು.

ವರ್ಗಕಲಹವು ಆಗದಂತೆ ನಾನು ನನ್ನ ಪೂರ್ಣ ವರ್ಚಸ್ಸನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವೆನೆಂಬ ಬಗೆಗೆ ನಿಮಗೆ ಅನುಮಾನವಿರದಿರಲಿ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಾನೇ ಹೇರಿದವ ನಿರ್ಬಂಧವು ಆಗಲಿಲ್ಲ ಮೂರನೆಯ ದಿನಾಂಕಕ್ಕೆ ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಏನು ಮಾಡಲಿರುವೆನೆಂಬುದನ್ನು ನಾನರಿಯೆ. ಮತ್ತೆ ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಹೋಗದಂತೆ ಅವಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಕಡುವೆ. ಆದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಏನಾಗುವೆಂಬುದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿದುರುವ ಸಂಸ್ಥಿತಮಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಅಪಹರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವು ನಡೆಯುವುದೇ ಕಂಡು ಬಂದರೆ ನಿಮಗಾಗಿ ನಾನು ಹೋರಾಡುವೆನೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ನೋಡುವಿರಿ.

ಪ್ರಶ್ನೆ ೨:—ಪರಿಷತ್ ನ್ಯಾಯಸಭೆಯ (Assembly) ಬರಲಿರುವ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಂಗ್ರೆಸಿಗೆ ನೆರವಾಗಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ದಿರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಘೋರಣದ

ಬಗೆಗೆ ನಮಗೆ ತುಂಬ ಅನುಮಾನವಿದೆ. ನೀವು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಬೋರ್ಡ್ ನವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ನಮ್ಮ ಅನುಮಾನಗಳ ನಿರಸನ ಮಾಡುವಿರಾ ?

ಉತ್ತರ ೨:— ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಬೋರ್ಡ್‌ನ ಸದಸ್ಯರೊಡನೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲು ನಮಗೆ ನಾನು ಆಮಂತ್ರಿಸುವೆನು. ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಥವಾ ಕೇಳುವ ಮಾತನ್ನು ಯಾವ ಸದಸ್ಯನೂ ಎತ್ತುವುದಿಲ್ಲೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರೊಂದಿಗಿರುವ ಸಿಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಹಟ ಹಿಡಿಯುವರು. ಈ ಬೇಡಿಕೆಯು ನಮಗೂ ಹೊಸದಲ್ಲ. ಕಾಲಮಹಿಮೆಯನ್ನರಿತು ಅದಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಜೀವನವನ್ನಿಡಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆ ಸಹ ಮಾಲ್ಕಮ್ ಹೆಲೆ ಮತ್ತು ಲಾರ್ಡ್ ಐರ್ವಿನ್‌ರು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡರು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ನೀವು ನೆರವೇರಿಸಿದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಪದ್ಧತಿಯ ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ನಾವು ಬಿಂಡಿತವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಪಶ್ಚಿಮದ ಸಂಘವಾದ ಸಾಮ್ಯವಾದಗಳು ನಮಗಿಂತಲೂ ಮೂಲತಃ ಭಿನ್ನವಾದ ಕೆಲವು ಕೆಲ್ಪನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವವು ಸ್ವಾರ್ಥಮೂಲವಾಗಿದೆ ಯೆಂಬ ನಂಬುಗೆಯು ಇಂತಹ ಕೆಲ್ಪನೆಗಳಲ್ಲೊಂದು. ನಾನಿದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿ ಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನನಗೆ ಪಶು-ಮಾನವರೊಳಗಿನ ಮೂಲಭೇದವು ಗೊತ್ತು. ಮಾನವನು ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಆತ್ಮನ ಕರೆಗೆ ಒಗ್ಗುವನು. ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವ ವಾಸನೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲನು. ಸ್ವಾರ್ಥ ಹಿಂಸೆಗಳು ಪುರುಸ್ತಭಾವವೇ ಹೊರತು ಮಾನವನ ಅಮರನಾದ ಆತ್ಮನ ಗುಣಗಳಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಮಾನವನು ಪರುಗಳಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠನು. ಇದು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಮೂಲ ತತ್ವ. ಈ ಸತ್ಯರೋಧವು ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಸಿಮ್ಮರ ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆತ್ಮರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನೇಕ ಮುಷ್ಕರಿಸಿಗಳು ದೇಹವನ್ನು ದಂಡಿಸಿ ಕರಣಗಳನ್ನು ಒಂಡಿಸಿ ಪ್ರಾಣಾರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಲ್ಲದೆ, ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಂತೆ ಭೂಮಿಯ ಅತ್ಯಂತ ದೂರದ ಅಥವಾ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಎಂದ ಬಳಿಕ ನಮ್ಮ ಸಂಘವಾದವಾಗಲಿ, ಸಾಮ್ಯವಾದವಾಗಲಿ, ಅಹಿಂಸೆಯ ಅಸ್ತಿವಾರದ ಮೇಲೆ ನೆಲೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದನ್ನು

ಕೂಲಿಕಾರ-ಬಂಡವಾಳಗಾರ, ಒಕ್ಕಲು-ನರ್ಗದಾರ ಇವರುಗಳ ಮಧುರ ಸಹ ಕಾರದಿಂದಲೇ ಬೆಳೆನಬೇಕು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಧೈಯ-ಧೋರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮ್ಯನ್ನು ಬೆರಬಸುರಂತದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಲಾಲಿಸಿ. ನಿಮ್ಮ ಅನುಮಾನ ಭೀತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪಾಪಮಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಫಲಗಳು. ತಿಳಿದಾಗಲಿ, ತಿಳಿಯದೆ ಆಗಲಿ ಮಾಡಿದ ಅನ್ಯಾಯಗಳಿಗಾಗಿ ನೀವು ಅವರಾಧಿಗಳಾಗಿರುತ್ತೀರಿ. ಅಂತಹ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಉಡುಗಿದು; ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಮುಖ್ಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕೆಲಸಗಾರರ ದೆವರಿಕೆಯನ್ನು ತೊರೆಯಿರಿ. ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮುಖ್ಯ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನಷ್ಟು ನೀವು ಸುಧಾರಿಸಿದರೆ, ನಿಮ್ಮ ನೆರವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅಸ್ತಿ-ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ನಾವು ಹುಡುಗೊರೆಯ ಮೋರಾಡುವವು. ನಾನು “ನಾವು” ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮುಚ್ಚಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಲಾರಿದಾರೆ. ಈ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಅಹಿಂಸೆಯ ನಿಷ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಭೇದವಿಲ್ಲೆಂಬುದು ನನಗೆ ಮುಚ್ಚಿ ಗೊತ್ತು. ಮುಚ್ಚಿರು ಅಸ್ತಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಹ. ಆದರೆ ನೀವು ಅದಕ್ಕೆ ಬೆವರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸುವರ್ಣದ ಹೊರತು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ರಕ್ತನಿಲ್ಲ. ಅಸ್ತಿಯ ಮರುಸಂರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರ ನ್ಯಾಯವಾದ ಮುಖ್ಯ ಸವಾಲುಗಳಾದ ಪ್ರಯೋಜನಸಾಗುವಂತೆ ರಾಷ್ಟ್ರವು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು. ಒಕ್ಕಲುಗಳ ಜೊತೆಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಅಸ್ತಿಗಳ ನ್ನಿಟ್ಟು ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಅಕ್ಷೇಪಗಳಿರುವುದೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಂಬಲಗಳಿಲ್ಲ. ಅಸ್ತಿಯು ಅವರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿರುವ ವರೆಗೆ ಅವರ ಒಡೆತನವು ನಿಮ್ಮದಾಗಿರಲು ಅವರ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ.

—ದಿ ಲೀಡರ್, ೨೫ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೩೧, ೧೯೩೬.

ಗಾಂಧೀ ಮಾರ್ಗವು ಪೂರ್ಣ ಭಾರತೀಯವಲ್ಲ

ಈ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಮೃದ್ವಾಂವನದ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ, ಗಾಂಧಿಯವರ ವಿಚಾರ ಪ್ರಣಾಲಿಯು ಕೇವಲ ಭಾರತೀಯವಾದುದೋ ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವುದೋಕೆ. ಅವರು “ಸ್ವದೇಶೀಯ ಸಾಮ್ಯ

ನಾದ", " ಭಾರತದ ಚಾರುವಾಸ ", " ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಮೂಲಭೂತ ತತ್ವ "ಗಳ ಹೆಸರಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಕಲ್ಪನೆಗಳೆಂದ ಮೂಲತಃ ಫಿನ್ನ ನಾದ ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆಯಂತೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಾಮ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯ ಮಾದರಿಗಿಂತ ಅವರ ಪದ್ಧತಿಯ ಸಾಮ್ಯವಾದವೇ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೈವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಾವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದರಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅಂದಬಳಿಕ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಈ ಸಮರ್ಥನವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಯಿತು.

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಹೊಸತಾಗಲಿ, ಕೇವಲ ಭಾರತೀಯವಾಗಲಿ ಯಾವುದೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಲೇಖಕರು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಇದೇ ಬಗೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ವ್ಯವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ವಿಚಾರಸರಣಿಯ ಆಘಾತದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿರಬಹುದಲ್ಲದೆ ನಾರವು ಬಹುರೇ ಬಂದೇ ಆಗಿದೆ.

ವರ್ಗಕಲಹವು ಮೂರ್ಖತನವು ; ಕೂಲಿ - ಬಂಡವಾಳಗಳು ಒಂದನ್ನೊಂದು ತನುಲಂಬಿಸಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ತಗ್ಗುತ್ತವಾಗಿದೆ; ಕ್ರಾಂತಿಯು ವಿನಾಶಕಾರಿ; ಸಮಾಜದ ವಿರೋಧಕ ರಕ್ಷೆಗಳ ಸಮಸ್ಥಯವು ಕ್ರಾಂತಿಗಿಂತಲೂ ಉನ್ನತವಾದ ಆದರ್ಶ; ಕೂಲಿ, ಬೆಲೆ, ಲಾಭಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದು; ಧರ್ಮದರ್ಶಿತ್ವ ('Trusteeship')ದ ಅಭಿವಾಕಂಚತನದ ವಾದ; ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಧನಿಕರಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಕುಂಡಿಕರು, ಪ್ರಾಜ್ಞರು, ಪಾದ್ರಿಗಳು ಮುಂತಾದವರು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಚಾರಗಳು.

ಎಚ್. ಜಿ. ವೆಲ್ಲರು ಸ್ವಲ್ಪಿನ್ನರಿಗೆ Clissoldism ನ ಬಗೆಗೆ ಬೋಧಿಸುವುದನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾತುಕತೆಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಓದಬಹುದು. ಮೇಲೆ ತೋರುವ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನಷ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ ವರ್ಗಕಲಹದ ಬಳಗಿನ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಲ್ಲರಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಸಾಮ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. " ವರ್ಗಕಲಹವು ತಿಳಿಗೇಡಿ ತನದ್ದು. ಇಂದು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ

ಸ್ನೇಹ-ನೇಹಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಕೇಡುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಬಹುದು ” ಎಂಬುದೇ ಎಚ್. ಜಿ. ವೆಲ್ಸರ ವಿಚಾರಗಳ ಪಲ್ಲವಿ. ಸರಿಯಾದ ಮುಂದಾಳುಗಳ ಕೊರತೆಯಿದೆಯೆಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತೋರುವುದು. ಗಾಂಧಿಯವರಂತೆ ವೆಲ್ಸರಾದರೂ ಧನಿಕರ ಹೃದಯ ಪರಿವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಎಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಮ್ಸೆ ಮೆಕ್ಲೋ ನಾಲ್ಕು ರಾಜರು ತಾವು ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ವರ್ಗಕಲಹಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ ವಾಗಿದ್ದರು. “ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆದ ಕೂಲಿ-ಬಂಡವಾಳಗಳ ಜಗಳದಿಂದ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗೆ ಬಹಳ ಅನುಮಾನವಾಗಿದೆ. ಆತನ ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕೆ ಇದು ರುಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಲಹಗಳು ಅನೀತಿಯನ್ನೂ ಹಾನಿಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿ ಕೇಡಿಗೀಡು ಮಾಡುವುವು. ದೇಹದಿಂದಾಗಲಿ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಾಗಲಿ ದುಡಿಯುವ ಆಳುಗಳು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಹಿತವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಕಾರರ ಬಗೆಗೆ ತಕ್ಕ ಸಹಾಯ-ಸಹಾನುಭೂತಿಗಳು ತಲೆದೋರುವುವು. ಇವುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕೂಲಿಕಾರರ ಚಳವಳಿವು ತನ್ನ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾರದು. ಕೂಲಿ-ಬಂಡವಾಳಗಳೆರಡೂ ಸಂಘಹಿತವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದುವರಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಇಂದಿನ ಇಂತಹ ಕಲಹಗಳ ಯಥಾರ್ಥ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದವರು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೂಲಿ-ಬಂಡವಾಳಗಳಲ್ಲಿ ಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಒಟ್ಟು ಮಾಡುವ ಒಂದು ಉಪಾಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕು ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುವಾಗ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೂ ‘ ಸ್ವದೇಶೀ ಸಾಮ್ಯವಾದ ’ದ ಅನುಭವವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ವದೇಶೀ ಸಾದರಿಗಳ ಹಣೆಯಬರೆದವೋ ಏನೋ, ಮೆಕ್ಲೋ ನಾಲ್ಕರ ಸಾಮ್ಯವಾದವೆಂದೂ ರುದ್ದ ಬೋರ್ಲಿ ಪದ್ಧತಿ-ಇದೂ ಒಂದು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಪಕ್ಷ-ಯಲ್ಲಿ ಪರಿಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಧರ್ಮದರ್ಶಿತ್ವದ- ಸಂಚರಣದ- ವಿಚಾರದ ಮೊಗಳಿಕೆ ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಇದು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಸರಂಸರೆಯ ವಿಚಾರವೆಂದೆ. ನಮ್ಮ ಮೊದಲ ಅರಿಸಾಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಹಜವಾದುದಂತೆ. ವಿಲಿಯಮ್ ಗೊಡ್ವಿನ್ಸನು ತನ್ನ ‘ ಫಿಲಿಪ್ಪಿಕಲ್ ಜಸ್ಟಿಸ್ ’ - ರಾಜಕೀಯ ನ್ಯಾಯ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ “ ಧನ-

ಸಂಗ್ರಹವು ಅನ್ಯಾಯವಾದುದೆಂಬ ವಿಚಾರವೇ ಎಲ್ಲ ಧಾರ್ಮಿಕ ನೀತಿಶಿಲ್ಪನೆಗಳ ಅಡಿಗಲ್ಲು. ಒಬ್ಬ ಬಸ ಸಾಧಾರಣದ ಪುಣ್ಯವಿಚಾರಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿ ಈ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ಧಾರ್ಮಿಕ ನೀತಿಯ ಉದ್ದೇಶ. ಈ ಮಾರ್ಗವು ವಿಷಯದ ಬಗೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ತಮ ಕಾಲಿಗವಾದ ಧರ್ಮಶಿಕ್ಷಕರು ಅಮ್ಮ ಸಿಕ್ರಿತಾಫಿಪ್ರಾಯ-ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹೇಳದೆ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಧನಿಕರು ತಮ್ಮ ಧನದ ಸಂಚರು (Trustees) ಮಾತ್ರ; ತಾವು ಮಾಡುವ ವೆಚ್ಚದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾಸಿನ ಲೆಕ್ಕವನ್ನೂ ಅವರು ತೋರಿಸಬೇಕು. ಅವರು ಬರಿಯ ಆಡಳಿತಗಾರರೇ ಹೊರತು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅವರ ಎಡೆಯಲ್ಲ "ಎಂಬುದು ಈ ಧರ್ಮಶಿಕ್ಷಕರ ಬೋಧನೆ.

೧೫೦ ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಇದೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ ರೀತಿಯಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಂಡಿಸಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯು ಸೀಗಿರುತ್ತ, ಭಾರತವು ಇದು ಕೇವಲ ತನ್ನ ವಿಚಾರವೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಪಡಲಾರದು.

ಕ್ರಾಂತಿ-ಸುಧಾರಣೆಗಳ ನಡುವಿನ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮಾನವನ ದುಃಖಗಳಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಚೀನವಾಗಿದೆ. ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜೀಯವರ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸುಧಾರಣಾಮಾರ್ಗವೆಂದು (Reformism) ಹೆಸರು. ಅವರ ಭಾಷೆಯು ಭಾರತೀಯ, ಸಾರವು ಸರ್ವದೇಶೀಯವಾಗಿದೆ. ಸಮಾಜದ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದೇ ಈ ಸಂಘದವರ ಸಂಕಲ್ಪ. ಆದರೆ ಅವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಶಿಥಿಲವಾಗಿಸಿ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸುವ ರಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವರು. ಇವುಗಳಿಂದಾಗುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ಮುಂಗಂಡು, ಮೊನೆಯನ್ನು ಮುರಿದು ಅವುಗಳ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಅಪಶಮನದ ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವರಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಪೂರ್ಣ ಗುಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಜಮೀನುದಾರರು ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ರೈತರ, ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ಬಗೆಗಿರುವ ತಮ್ಮ ನಡತೆ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಲೇಸಾಗುವುದು; ಆ ಮೇಲೆ ವರ್ಗಕಲಹವಿಲ್ಲ, ಅತ್ಯಪ್ಪಿಯಿಲ್ಲ, ಬಂಡಾಯವಿಲ್ಲ, ಬುಡಮೇಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಅವರ ಸಂಬುಗೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಸುಧಾರಕರು ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯವನ್ನು

ಸ್ಥಾಪಿಸುವವರಲ್ಲ. ಸಮಾಜದ ಅನ್ಯಾಯದ ಹೊಲಸನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಡುವವರು. ಒಳಗೆ ಹೆಗ್ಗಣವಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಮಣ್ಣು ಮೆತ್ತುವವರು.

ದರಿದ್ರರ ರಾಮರಾಜ್ಯ

ಇನ್ನು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಕೊಟ್ಟ ಹೇಳಿಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳುವಾ. “ನನ್ನ ಕನಸಿನ ರಾಮರಾಜ್ಯವು ಬಡವ-ಬಲ್ಲಿದರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಏಕರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಪಾಡುವುದು” ಎಂದು ಗಾಂಧೀಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಯವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ತತ್ತ್ವಗಳ ತಿರುಳೇ ಇದರಲ್ಲಿದೆ. ಅವರ ಕನಸಿನ ರಾಮರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ದರಿದ್ರರು ಧನಿಕರೊಡನೆ ಇದ್ದೇ ತೀರಬೇಕು ! ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ದರಿದ್ರನ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿದೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆ ಹಕ್ಕುಗಳು ಯಾವುವು ? ಅವುಗಳಿಂದ ಆತನಿಗೆನು ಪ್ರಯೋಜನ ? ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವರು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯಂತ ವಿನೋದದ—ಹೊಟ್ಟೆ ಕುಟ್ಟು ಹಿಡಿಸಿ ನಗಿಸುವ—ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಕನಸಿನ ರಾಮರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಬಡವರು ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ದರಿದ್ರರೂ ಧನಿಕರೂ ಇದ್ದ ರಾಮರಾಜ್ಯ ! ಏಕಾಗಬಾರದು ? ಬಡನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದುಡ್ಡುಗಳನ್ನರಿಗೆ ವಾನಧರ್ಮ ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯ ಗಳಿಸುವ ಅವಕಾಶವೆಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವುದು ? ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ?

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದರಿದ್ರರೆಂಬವರು ಏಕೀಕರಣವಾದೇ ಸಾಹ್ಯವಾದದ ಕೇಂದ್ರಪ್ರಶ್ನೆ. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಈ ವರೆಗೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಶಲೆಗೆ ಹೊಳೆದಿಲ್ಲ. ಹೊಳೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಬಡವರಿರುವುದು ಗಾಂಧೀ-ನೀತಿಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಇದು ಸಹ ಗಾಂಧೀವಾದ-ಸಾಹ್ಯವಾದಗಳಲ್ಲಿರುವ ನಿಜವಾದ ಭೇದ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಭೌತಿಕವಾದವೆಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿ ಭೇದ ಹುಡುಕುವುದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು. ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಾದ-ಭೌತಿಕವಾದ ಎಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ

ಅರ್ಥವೇ ಏನು. ಅರ್ಥಿಕ ವಿಷಮತೆಯ ಕಾರಣಗಳ ಶೋಧವೇ ಸಾಮ್ಯ ವಾದದ ಮೊದಲ ಕೆಲಸ. ರಾಜರು, ವರ್ಗದಾರರು, ಬಂಡವಾಳಗಾರರು, ಬಡವರು ಎವರುಗಳು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾದರು? ಮಾನವನ ಸುಲಿಗೆಯ ಗುಟ್ಟೇನು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಿಡಿಸುವುದೇ ಅದರ ಹುಟ್ಟು. ಶೋಧಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯ ವಾದಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಗತಿಗಳ ಮೂಲ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದು ಮನದಟ್ಟಾಗುವುದು. ಕೂಡಲೆ ಅದನ್ನು ಅಕಾರಣವಾಗಿ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕುವನು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಷ್ಟಗಳ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದು ಸ್ವಯಂನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುವುದು.

ಅದರ ಗಾಂಧೀವಾದವು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ರಾಜರು, ಭಸ್ಮಿಗಳು, ಜಮೀನುದಾರರು ಮುಂತಾದವರಾಗಿ. ಮಕ್ಕಳ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬಡವರೂ ಬಡವರಿಗಿಂತ ಸಸುವೆ ಬಳ್ಳಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವವರೂ ಏಕೆ ಅಗಲಾರೆ - ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಪಥಕ್ಕೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅದು ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುವ ಸಮಾಜದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು - ಅದರ ಉಚ್ಚನಿಚ್ಛ ವರ್ಗಭೇದಗಳೊಂದಿಗೆ - ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು. ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರು ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರನ್ನು ಕೆಚ್ಚು ಬಳ್ಳಿಯ ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಅದರ ಕರ್ತವ್ಯ. ವರ್ಗದಾರರ ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಧನವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳುವ ಎಲೆಗಾಲಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಕೈಲಾಗದ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಅದು ಧನಿಕರಿಗೆ, ಬಡವರ ಧರ್ಮದರ್ಶಿಗಳಾಗಿ ಅವರ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇನ್ನು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ವಿಸಿಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಗ್ರಹಿಸುವ ಬೆನ್ನು ಬಿಸುವುದು.

ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗೆ ಈ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮೋಸವು ಕೋರುವುದು. ಆತ್ಮ ಸಂಚನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸುಲಿಗೆಗಳಿಗಾದ ಜನರ ಮೋಸವೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವುದು. ಸಮ್ಮ ಮೆರೆಗೆ ವರ್ಗದಾರ-ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಧನವೆಲ್ಲ ಬಕ್ಕಲಿಗರ-ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ಶ್ರಮದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರೌಢ ಹಾಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇರೆಗೆ ಇದು ಶುದ್ಧ ಕಳ್ಳತನ. ಈ ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ಕಂಡು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ, ಏಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸಹ ಮಾಡದೆ, ಅದನ್ನು ಸನಿತ್ರವಾಗಿಸುವುದು ತೀರ ಮೋಸಗಾರಿಕೆಯ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನ. ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ಅದರ ಅನುಷ್ಠಾನವೇ.

ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರು ಕಳ್ಳರಾಗಿರುವರಲ್ಲದೆ ಹಿಂಸೆಯ ಅಪರಾಧಕ್ಕೂ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಕುಡುಗನ್ನು ಹಿಂಸೆಯ ಬೆದರಿಕೆಯಿಂದ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಈ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಸನದ—ವರ್ಗಶಾಸನದ—ಬೆರಕೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ಬೆಂಬಲಕ್ಕಿರುವ ಹಿಂಸೆಯ ಸಂಘಟಿತ ಬಲ, ಇವುಗಳಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರೂ ಕೆಲಸಗಾರರೂ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನೂ ಕರ್ಮಶಾಲೆಗಳನ್ನೂ ಕಸಿದು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ ಸೊತ್ತುಳ್ಳವರೂ ಅನುಕೂಲವರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬರಿಯ ಬಲುಮೆಯಿಂದಲೇ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡಬೇಕು ” ಎಂದು ಜನಾಹರಲಾಲರು ಕೂಡ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಅರಸರು, ವರ್ಗದಾರರು, ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಇವರೆಲ್ಲ ಈಗಿನ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಏಟೈಭದ್ರರಾಗಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು — ಅಧಿಕಾರವೇನೆಂಬುದನ್ನು — ಕೇಳುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಇವರುಗಳು ನಡೆಸಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಸುಸಂಘಟಿತವಾದ ಚೋರತನ ಹಿಂಸೆಗಳಿಗೆ ಗಾಂಧಿಯವರು ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ, ಅದೇಕೆ, ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ಗದಾರರ ಭೂಮಿಕಾಣಿಗಳನ್ನು ಕಸಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ನಡೆಯದಂತೆ ತಾನು ಪ್ರತಿಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಅವರು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಅಹಿಮೆದಾಖಲಾದ ಗಿರಣಿಕಾರರಿಗೆ ಅವರು ಗಳಿಸುವ ಹಣವು ಅವರ ನೈತಿಕ ಹಕ್ಕಿನದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಕಪ್ಪೆಗಳಿಗೆ ಕಂಳಿಂಗನ ರಕ್ಷಾಕವಚ

The Shark a Trustee of the Minnow

ಗಾಂಧಿಯವರು ಒಮ್ಮೆ, ಉಚ್ಚವರ್ಗದವರು ತಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಆಳು-ಒಕ್ಕಲುಗಳವೆಂದು ತಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಆಳು-ಒಕ್ಕಲುಗಳಿಗೆ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪಾಲು ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬಡವರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು

ಸಾರುತಾ ರೆ. ಬೇರೊಂದು ಸಲ ಅಳು-ಒಕ್ಕಲುಗಳನ್ನು ಅಮ್ಮ ಬಳಗದವರಂತೆ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾ ರೆ. ಇದುವೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಶುದ್ಧ ಸ್ವದೇಶೀಯ ಸಾಮ್ಯವಾದ. ಇದುವೆ ಅಳು-ಬಂಡವಾಳಗಳ, ವರ್ಗದಾರ-ಒಕ್ಕಲುಗಳ ನಡುವಿನ ಮಧುರ ಸಹಕಾರದ ಮಾದರಿ.

ಮೊದಲು ಇದಿಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಅಸ್ಥಿತ್ವವಾಗಿಯೂ, ಏಕಗತವಾಗಿಯೂ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ವರ್ಗದಾರನೊಬ್ಬ ಧರ್ಮದರ್ಶಿ (Trustee). ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನ ಎಷ್ಟು ತಂರವನ್ನು ಆತನು ಧರ್ಮಸಿಂಧಿಯೆಂದು (Trust Money) ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತನ್ನೋ ಅಥವಾ ಅವರ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನೋ? ಒಂದು ಭಾಗವೆಂದಾದರೆ ಅದು ಯಾವುದು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡುವವರಾರು? ಒಕ್ಕಲುಗಳು ಅಸ್ತಿಯ ಸಂಪಾದನೆಯ ಸರಿಸಾಲುಗಾರರಾದರೆ ಆ 'ಸರಿಸಾಲು' ಎಂಬ ರಬ್ಬನ ಅರ್ಥವೇನು? ಅರ್ಥ ಅಸ್ತಿಯು ಒಕ್ಕಲುಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಉಳಿದ ಅರ್ಥವು ಒಡೆಯನಿಗಿರಿದೋ? ಅಥವಾ ಒಡೆಯ-ಒಕ್ಕಲುಗಳೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೂ ಸರಿಸಾಲುಗಾರನೆಂದೋ? ವಾಲುಗಾರನು ಹೇಗೆ ಪಂಚನಾಗಬಲ್ಲನು? "ಬಳಗದವರು" ಎಂಬುವರ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನು? ತಾಲ್ಲೂಕುದಾರರ ಅರಮನೆಗಳನ್ನು ನಿರಾಸಕ್ತಾಗಿಯೂ ಅವರ ವೋಟಾರ್ ಕಾರುಗಳನ್ನು ಪ್ರವಾಸ ಕ್ಷಾಗಿಯೂ ಒಕ್ಕಲುಗಳು ಒಸಬಹುದೆಂದು ಇದರ ಅರ್ಥವೋ? ಮತ್ತು ಮಧುರ ಸಹಕಾರವೆಂದರೆ ಅದೇನು? ಇದನ್ನು ಎತ್ತುವನುಡುವವರಾರು?

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ತಳ್ಳಿಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಇವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವದ ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ಇವೆ.

ಆಕಾಗಲಿ ಒಕ್ಕಲಾಗಲಿ ತನ್ನ ಒಡೆಯನ ಸರಿಸಾಲುಗಾರನೇಕಾಗುವನು? ಇವಕ್ಕೆ ಗಾಂಧೀಯವರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಧಾರವಿದೆ?

ಒಡೆಯನ ಮಟ್ಟವಳಿಯನ್ನು ಮಾಡುವವರು ಅಳು-ಒಕ್ಕಲುಗಳಾದುದರಿಂದ ಅವರು ಸರಿಸಾಲುಗಾರರೆಂದಾದರೆ ತಾವು ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅವರು ಏಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗದು? ಅವರು ಅದನ್ನು ಬೇರೆಯವರ ಕೈಗೊಪ್ಪಿಸಿ ನಂತರ ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೈವಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇಕೆ? ಬೇರೆ

ಯವರಿಗೆ ಪರೋಪಕಾರದ ಪ್ರಜ್ಞಾತ್ಮರ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ನುಡಿಸಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೋ ?

ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಅಲೋಚಿಸಬಹುದು. ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರು ಧರ್ಮದರ್ಶಿಗಳಾಗಬೇಕೇ ? ಅವರು ಈಗ ಸಾರುವಂತೆ “ ಸಂಪತ್ತೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಒಡೆತನದ್ದು. ನಾವು ಬುದ್ಧಿ-ಬಂಡವಾಳಗಳನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿ ಗಳಿಸಿದ್ದು. ಇವರ ಮೇಲೆ ಯಾರ ಹಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ ” ಎಂದು ಏಕೆ ಸಾಧಿಸಬಾರದು ?

ಧನಿಕರ ವರದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಪತ್ತು ಅವರವಲ್ಲವಾದರೆ, ಅದನ್ನು ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಅವರವ ದಾಸಧರ್ಮದ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರ ಸಂಪತ್ತೆಲ್ಲ ಅವರು ಸ್ವಂತ ಜೀವರು ಸುರಿಸಿ ಗಳಿಸಿರುವುದಾದರೆ ಅದನ್ನು ಬೇರೆಯಾರಿಗೆ ಕೊಡಲೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಲು ಯಾರಿಗೂ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ. ಬಡವರು ಕೂಳುಗೇಡಿಗಳಾಗಿ ನಾಯು ತಿದ್ದರೆ ಸಾಯಲಿ. ಅದು ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ತಪ್ಪಲ್ಲ.

ಅಂತೂ ಗಾಂಧೀನಾವನು ಸಮದ್ವೇಶ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಲ್ಲದ ನೀತಿ-ಭೋಧೆ, ಭೀತಿಬದ್ಧವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಪೃಥಕ್ಕರಣಗಳ ಕಂತೆಯೆಂದು ನಮಗೆ ಕಾಣುವುದು.

ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಗಳು ಎರಡೆ — ಹಣಗಾರರ ಹಣವೆಲ್ಲ ಅನ್ಯಾಯದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೆ ಅವರ ಸೊತ್ತೆಲ್ಲ ನಿಜವಾಗಿಯೇ ಅವರದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ತೆವ್ವಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬಿಡಬೇಕು. ಬೀಗ ವಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸೋಗಿಸಿವೆ. ತಮ್ಮನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ತಳ್ಳಿಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಡವರು ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಅವರಿಗೆ ರುವಿನೊಡಲಿಲ್ಲದ ಗುಡ್ಡದಂತಹ ಪಡನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇನು ಪ್ರಯೋಜನ ?

ಇದು ಆಚಾರದ ಅಥವಾ ನೀತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ತಿನ, ಮತ್ತು ಅವರ ಉತ್ಪಾದನ-ವಿರಣಗಳ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದ ವಿಸುರ್ಜೆಯಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಎದುರಿಸಬೇಕೆಲ್ಲವೇ ಭಾವನೆಯ ಮರುಳತನದಿಂದ ಬದಿಗಿರಿಸಲಾಗದು. ಕಾರ್ಲ್ ಮಾರ್ಕ್ಸನು, ಧನಿಕರ

సంపత్తి న సంక్షోభనవన్న కృత్యండు ఆనుగళ ర్మ-రక్తియ సులిగి యుందలీ అవర టుగమనెంబునన్న సిద్ధ పడిసి జగత్తిగే మహదమహార వన్న మూడినా న. ఈ మూదలు సీతియ క్షోభన రభసదింద సారల్ప ట్టుదన్నే ఈ సు ర్మ-రక్తియనాగి సిద్ధాంతపడిసిదనాచ్చుంద సధనరాద పండితరు ఈతనన్న ఇన్నొ క్షుచిల్ల.

ఆదుదరిందలీ ర్మ-రక్తియ మూర్తవ విషయక్తిరువ ఆతన సిద్ధాంతవన్న బండిమన అనేక శ్రతిపాదనేగళాగివే.

ఈ సిద్ధాంతవన్న అంగీకరిపడిన రీ సంరత్తన్న బీరియవరిగాగి క్షోట్టుబిడబీకేందు యావనన్నొ చత్తాయపడిపలిక్కి బారదు. ఆతనే దానవాగి బీకాదరీ సి.డబుదు.

ధర్మదర్శిత్యద నగ్నదర్శన

ఈ ధర్మదర్శిత్యద తత్త్వద అనుష్ఠాననన్న బీగే మూడువును? టుజ్జ వగదవరు సిమ్మ వగదవర ధర్మదర్శిగళాగువంతి గాంధి యవరు ఏను మూడువరు?

అవర వ్యయవన్న బీగ్కు అవర సీతియ భావనేగి బిన్నవిమ వరు. గాంధీజియరు సంయుక్త ప్తాంతద జమీనుదారరిగే బీగేయే బీగీకొండిచ్చారెంబురు అవర సందర్శనదల్లాద సంభాషణదింద బడిదుకాణుచ్చద.

ఇదు సహ విశిష్టవాద భారతియ పద్ధతియో ఏనో ఎందు ననగి అర్జయవాగుచ్చదే. ఎల్ల ధార్మిక గురుగళిగూ ఈ పద్ధతియ సామాన్యవాదు. బీగ్మ క్రీస్త ముంతావ ముంచిన గురుగళిగెల్ల ఈ విషయదల్లి ఎమ్మ గెలవు సిక్కిదేయెంబునన్న బీరిత్రయే బల్లమ. గాంధీజి ఈగ మక్తిమీ అదీ ముద్రాబాలవన్న మూడువేసెంబ నంబుగేయింద ముందే బుదిధార్రి. లార్డ్ ఫ్రాన్సిస్ మత్తు సర్ మూర్తిమో బీరియవరింద టుపదిష్టరాదుదల్లదే గాంధీయవే రిందలూ కానవురదల్లి బీగేభయన్న పడిద ఆ ఏళు జమీనుదారరు

ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ತಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುಗಳ ಕೈವಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಾನರಿಯೆ. ಅದು ಏನೇ ಇರಲಿ. ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತು. ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಲಿಯುತ್ತ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಂತೂ ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪಿಪುಲವಾಗಿ ಪುರಸ್ಕರಿಸಿ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಇದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅವರಿಗೇನು ನಷ್ಟ ? ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಎಂದಾದರೊಮ್ಮೆ ಹಿಡಿತುಂಬ ಹಣವನ್ನು ತೆತ್ತು ಬಾಯಿರುಂಬ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ತೀರಿತು, ಅವರ ಹೆಸರು ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿ, ಅವರಿಗೆ ಕಳಕೊಂಡ ಹಣವನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲವೆ ಅವರು ತೆತ್ತ ಹಣವನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ವ್ಯವಹಾರ ತಂತ್ರದಿಂದ ಮತ್ತೆ ಪಡೆಯುವರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂದ ನೀತಿಯ ಬೆಂಬಲವೂ ದೊರೆತು ಅವರ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳು ಬಹು ಏದ್ರವಾಗುವುವು.

“ ಗಿರಣಿಕಾರರು ತಮ್ಮ ಗಿರಣಿಗಳ ಪೂರ್ಣ ಯಜಮಾನರಲ್ಲ. ಆಳುಗಳಿಗೂ ಅವರ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿ ಸರಿಪಾಲು ಇದೆ ” ಮುಂತಾಗಿ ಗಾಂಧಿಯವರು ತಮ್ಮ ಸಂದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ಯಶಸ್ಸು ದೊರಕಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದುನೆ ಮಹತ್ತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಅಹಿಂಸಾದಾಖದಿನ ಕೂಲಿ ಕಾರರ ಸಂಘದ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳವರು. ಅವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿದವರಲ್ಲೊಬ್ಬರು. ಅವರಾಗಲಿ ಬೇರೊಬ್ಬರಾಗಲಿ, ಸಂಘದ ಮತ್ತು ಗಿರಣಿಯೊಡೆಯರ ಸಂಘರ್ಷಣಗಳಿಂದ ಹೃದಯಸ್ತರಿವರ್ತನೆಯೇನಾದರೂ ಕಂಡುಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲರೋ ? ಸಂಘದ ಬಲದ ಬೆವರಿಕೆ, ಪೂರ್ಣ ಮುಷ್ಕರದ (ಸಂಘ) ಗಂಡಾಂತರ, ಮಹಾತ್ಮಾಜಿಯವರಂತಹ ವರ್ತಮಾನವುಳ್ಳ ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥರ ಸಂಘಾನವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಅವನಾನ ಮುತ್ತು ಸಿಂಧೆ, ಇವುಗಳೇ ಆಗಾಗ ನಡೆದ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗಳ ಮೂಲ ಕಾರಣಗಳಲ್ಲವೋ ? ಇದಲ್ಲದೆ ಆ ಒಪ್ಪಂದಗಳಿಂದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ನಿಜವಾದ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗವೇನಾದರೂ ಆಗಿದೆಯೋ ? ಅದನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಳುಗಳ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿರೋ ವಾಡಲಾಗಿದೆಯೋ ? ಕೆಲವ ವಗಡುವ ಕಾಲದ ಮುನ್ನು ಕೂಲಿಗಳ

ವಿರುಹವಾಗುವ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೂ ಧರ್ಮದರ್ಶಿತ್ವ ಮತ್ತು ಬಳಗದ ಬಾಂಧವ್ಯ ಇವುಗಳ ಕಲ್ಪನೆಗೂ ಸಲಮುಗಲಿನಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ಯೋಗಪಂಥ

ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರ ಹೃದಯವನ್ನು ಹೊಗುವ ಕಾರ್ಯವು ಗಾಂಧಿಯವರ ಜೀವನಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೆರವೇರದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಈ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಮರೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಇದು ಕೈಗೊಡುವುದೆಂದು ನಂಬುವುದು ಹೇಗೆ? ದೊಡ್ಡ ಗುರುವಿನ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಸಮಸಾಹಿತ್ಯಾದ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಉದಯಿಸಿದುದನ್ನು ಕಂಡದ್ದಿಲ್ಲ. ಅನುಯಾಯಿಗಳೆಂಬವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವರು. ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡಿ, ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಗಳಿಗಾಗಿ ಘನಘೋರ ವಾಗ್ವಾದವನ್ನು ಮಾಡುವವರು. ತಮ್ಮ ನಂತರ ಈ ಹೃದಯ ಪರಿವರ್ತನದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಫಲೋದರ್ಶಕವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಾರರ ಒಂದು ಗುಂಪನ್ನು ತಾನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಹೋಗುವೆನೆಂದು ಗಾಂಧಿಯವರು ನಂಬಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆರೋ? ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಈ ಕೆಲಸದ ಗೆಲುವಿಗಾಗಿ ಅವರು ಯಾವ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿರುವರು?

ಅದು ಯಾವ ನಿರ್ವಹಣೆ ಇರಲಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಗುಣಗಳಿರಬೇಕು. ಅದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಕವಾಗಿಯೂ ಸ್ವಯಂ-ಜನಕವಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ಹೃದಯಪರಿವರ್ತನವು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯದಲ್ಲ. ಇಡೀ ವರ್ಗದೇ ಆಗಬೇಕು. ಇದಲ್ಲದೆ ಹೃದಯಪರಿವರ್ತನೆಯಾದವರು ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ಹಲವು ಶತಮಾನಗಳ ವರೆಗೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ ಹೃದಯದ ಗುಣಗಳು ಪಿತೃರ್ಜಿತ ಸ್ತೋತ್ರವಂತೆ ತಂದೆಯಿಂದ ಮಗನಲ್ಲಿ ತೋರಿಬರುತ್ತವೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ತಂದೆಗೆ ಒಪ್ಪೊಮ್ಮೆ ಸುಳ್ಳನಾದ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವು ರುಂಟು. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಧರ್ಮದರ್ಶಿತ್ವದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ವರ್ಗದಾರ-ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಪೀಳಿಗೆಯಿಂದ ಪೀಳಿಗೆಗಳಿಗಿಳಿಸುವಂತಹ ಸ್ಥಿರತ್ವವುಳ್ಳ ಯೋಜನೆ ಆಗತಕ್ಕವಾಗಿ ಬೇಕು.

ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು. ಈ ಹೃದಯ ಪರಿವರ್ತನದ ಕಾರ್ಯವು ಜರುಗತಕ್ಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆನು ತೋರುವುದು? ಈ ಧರ್ಮದರ್ಶಿತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ತೀರ ನೂತನ

ವಾದುದು. ಸ್ವಾರ್ಥ, ಸ್ವಂತ ಲಾಭಗಳೇ ಅದರ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ಸಮಷ್ಟಿ ದೃಷ್ಟಿಯೆಂಬುದು ಸೊನ್ನೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಒಬ್ಬನು ಇಂದು ಧರ್ಮದರ್ಶಿಯಾದಂತೆ ನಟಿಸಿ ನಾಳೆಯೇ ಎಂದಿನಂತೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಸುಲಿಗೆ-ಪೀಡೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸತೊಡಗಿದನೆಂದರೆ ಆತನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಿದ್ದುವ ಶಾಸನದ ಅನುಕೂಲವಾಗಲಿ, ಹೊರಗಿನ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅದೇಕೆ, ಧರ್ಮದರ್ಶಿಗಿಂತ ಮುಂಚಿನ ಧನಿಕನ ದಾಲತ್ತೇ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೆಂದು ಆತನಿಗೆ ನಿಸುವುದು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿವರ್ತನದ ಕ್ರಿಯೆಯು ನಡೆಯುವುದು ಬಹು ಕಷ್ಟ.

ಈ ಹೃದಯಪರಿವರ್ತನದ ಅವಾಧ್ಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಜಯಶೀಲವಾಗಿ ಜರುಗಿಸಬಲ್ಲ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಡಾಕ್ಟರ್ ಭಗವಾನದಾಸರು ಯೋಗಶಾಲೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವರು. ಮಹಾ ಮುಂದಾಳುವೊಬ್ಬನು ಇಂತಹ ಶಾಲೆಯೊಂದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ಇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಯಾದೀತೆಂದು ನಂಬುವುದು ಕಷ್ಟ.

ಇದು ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ. ಹೃದಯಪರಿವರ್ತನದ ಈ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವು ವ್ಯವಹಾರ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಸಾಮ್ಯವಾದಿಯು ಹೇಳುವುದು ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಾಮ್ಯವಾದವು, ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದ ಅಂಗಭೂತವಾದ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಅದರ ಸರಿಯಾದ ಅರಿವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಪ್ಪುತಿಳುವಳಿಕೆ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ. ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದ ಬಗೆಗೆ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳಿಗೆ ಇಂತಹ ಸಂಕುಚಿತ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿದ್ದರೆ, ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಹಿತದ ಹಂಬಲಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣವೇ ತಮ್ಮ ಧ್ಯೇಯವೆಂದು ಸಾರುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಅವರು ಕೈಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಸುಸಂಸ್ಕರಣಗಳನ್ನು ಒಂದು ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಗ್ರಹಿಕೆ ಎಂಬುದು ಅದನ್ನೆದುರಿಸುವ ಎಡೆಬಿಡದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೆ ?

ಗಾಂಧೀಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ತೀರ ನಿರ್ದೋಷವಾಗಿ, ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗೆ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸೀಮವಾದ ನಿಸ್ಕೆಯಿದೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಆತನ

ವಿಧಾಯಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆದರ ಸಂಸ್ಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಧಾನ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ರಸಿಯದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಮರುಳಿಲ್ಲದ ಟೀಕೆ ನಡೆದಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಸಿಯವು ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ತಕ್ಕದಾದ ಗೆಲುವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಧಿಸಿರುವುದು. ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ ದೃಷ್ಟಿಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಐಡ್ಲಿಯವರು ಸ್ವಾನುಭವದಿಂದ ರಸಿಯದ ಬಗೆಗೆ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. “ರಸಿಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶಗಳೇ ಅಪೇಕ್ಷಿತ ಫಲಗಳು. ಅಂತಿಮ ಆದರ್ಶದ ಅದ್ಭುತ ಸ್ವರೂಪವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಉದ್ದೇಶ-ಉಪಾಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು. ಮುಂದಿನ ಮಹತ್ತ್ವವನ್ನರಿತು ಇಂದಿನ ಅಗತ್ಯಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣವಾಗುವುದು. ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನ ಸಾಧನಗಳ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸ್ಥಿತ್ವವಿಲ್ಲ. ಇವಲ್ಲದೆ ಸ್ವಂತ ಸಂಪತ್ತಿಂಜುವನ್ನು ಕೇಂದ್ರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸೇವಾಸಂಕಲ್ಪವು ಸ್ವಲ್ಪಾಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಸ್ಥಾನವನ್ನಾಕ್ರಮಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಭೂತದಯೆಯ, ನೀತಿಯ ಉನ್ನತ ಆದರ್ಶಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯಿಟ್ಟು ರಸಿಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಚೋದಕಗಳಾಗತೊಡಗಿವೆ. ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷತಃ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪರಿಸಿತಿಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒತ್ತಿ ಅನುಕೂಲವಾದ ಮಾರ್ಪಾಟಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ರಸಿಯದವರು ನೆರೆಯಿಸುವರು.”

ಹೃದಯಪರಿವರ್ತನವಲ್ಲ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಾಂತಿ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾದಿಯ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದ ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದಿರುವ ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರದ ಗಾಢ ಪರಿಚಯದಿಂದಲೇ ಹೃದಯಪರಿವರ್ತನದ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವನು. ಆಚಾರ ಮತ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಆತನು ಬಲ್ಲವನಾದುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವನು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಒತ್ತಾಯವೇ ಮಾನವನ ಆಚಾರವನ್ನು ರೂಪುಗೊಳಿಸುವುದು. ಧನಿಕನು ದುಷ್ಟನೆಂದು ಅಶುಭವೆಂದು ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ತಾನಿರುವ ಸಮಾಜದ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಆತನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಆತನು ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಆತನನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ಇತರರು ಆತನ ಸ್ಥಾನವನ್ನಾಕ್ರಮಿಸುವರು.

ಆದುದರಿಂದ ಇಡಿ ಪಂಗಡಗಳ ಮತ್ತು ವರ್ಗಗಳ ನಡತೆಯನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕಾದರೆ ಸಮಾಜದ ಸಂಘಟನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಕ್ಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾದರೆ ಇಂತಹ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ಅವರು ಮಾಡಲು ಬಾರದಂತೆ ಸಮಾಜದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಶಿವುಡ್ ಎಡ್ವಿಯವರ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಲ್ಲಿ “ ರಸಿಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತ ಅಸ್ತಿಯಾಗಲಿ ಸ್ವಂತ ಲಾಭದ ಸಂಭವವಾಗಲಿ ಇರದಿರುವುದರಿಂದ ಮಾನವ ಸೇವಾಸಂಕಲ್ಪವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿದೆ ” ಎಂಬ ಅಂಶವು ಒಡೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವವು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವ ಆತ್ಮದ ಕರೆಗೆ ಓಗುಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಮಾರ್ಪಡುವುದು. ಎಡ್ವಿಯವರ ರಸಿಯದ ಅನುಭವದ ಮೇರೆಗೆ ಆದು ಅನುಕೂಲ ನಾತಾವರಣದ ಉತ್ಪೇಜನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಯೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದು.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು, ತನ್ನ ನಿಯಮಕ್ಕನುಸರಿಸಿ, ಮಾನವನು ಮಾನವನ ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಉತ್ಪೇಜಿಸುವಾಗ, ಅದೇಕೆ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುವಾಗ, ನಿಷಿತಾಶವು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಒಬ್ಬನ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಬಹುದೇ ಹೊರತು ಸಮಗ್ರ ಸಮಾಜವನ್ನೇ ಸಂಸ್ಕರಿಸಲಾರದು.

ಆದುದರಿಂದ ಸಮಾಜದ ನಾತಾವರಣವನ್ನು ಮುಂಚೆ ಪಲ್ಲಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಯು ಬಯಸುವನು. ಪ್ರಚಾರದ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ವರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣ ಒಡೆತನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೋರುವನು. ಮೊದಲು ಅವನು ತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವನು. ಆ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವನು. ಅವನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಲ್ಲಟಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಅಧಿಕಾರ ವಶಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಚಲಿತವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಸುಲಿಗೆಗಳಿಗೊಳಪಟ್ಟವರ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವನು. ಬಳಿಕ ಹೊಸ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ನೂತನ ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವನು.

ಗಾಂಧಿಯವರ ಸಂದರ್ಶನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಗಳ ವಿಚಾರವು ಉಳಿಯಿತು. ಅವುಗಳಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅದಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಅಲೋಚನೆಯಿಂದ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯದ ಮೇಲಿನ ಲಕ್ಷ್ಯವೂ ಹಾರಬೋಗಬಹುದು. ಆದರೂ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅಲೋಚಿಸುವುದು ವಿವಿಧವೆಂದು ತೋರುವುದು.

ಮುಂದಾಳುತನ ಅಥವಾ ಬಾಲಗಾರಿಕೆ (Tailism)

ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಮತವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೆ ಧನಿಕರ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ದೊರೆಯಲಾರದೆಂದು ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಈ ವಿಚಾರವು ಹೌದೆಂದು ಒಪ್ಪಿದರೂ ಅದರಿಂದ ಬರುವ ತೊಂದರೆ ಏನು? ಸದ್ಯದ ಸಮಾಜದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾದ ಪರಿಚ್ಛೇದವನ್ನು ಪಡೆದು, ಈಗಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಕಟಗಳು ತಿರುಗಿ ಎಂದೆಂದೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಾರದಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಘಟನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಮಾಜ-ವಿಚ್ಛೇದನೆಯು ಅ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೊಡುವನು? ತಿಳಿಗೇಡಿಗಳಾದ, ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಜನರ ಮತಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು? ಸಿನ್ನೆ ಪೊನ್ನೆಯ ವರೆಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕೂಲಿ ಕಾರರಲ್ಲಿ ಬಹು ವಾಲೆಲ್ಲ ಸಂಪ್ರದಾಯರರಣಿಗೆ (Conservatives) ತಮ್ಮ ಮತವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆಯೆಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಅನೇಕ ಕೆಲಸ ಕೂಲಿಕಾರರು ಇಂದಿಗೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಪಕ್ಷದ ಹುರಿಯಾಳುಗಳಿಗೆ ಹಿಂಡುಹಿಂಡಾಗಿ ಮತ ಕೊಡುವರಲ್ಲದೆ ನಾನ್ಯವಾದಿಯಾದ ನಾರ್ಮನ್ ಫೋಮಸ್ಪಸಿಗಾಗಲಿ ಸಂಘವಾದಿಯಾದ ಫಾಸ್ಟ್‌ಸಿಗಾಗಲಿ ನೆರವಾಗುವರೋ? ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಪಕ್ಷವನರಂತೂ ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರ ಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾದವರು. ಎಂದಬಳಿಕ ಈ ಕೂಲಿಕಾರರ ಅಭಿಮತವು ಅವರ ಆತ್ಮಂತಿಕ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇವೆಯೆಂದು ನಾವು ಹೇಳಬಹುದೋ?

ತಾನಾಗಿಯೇ ಕರೆದು ಉಣ್ಣಲು ಒಡಿಸಿದರೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಆಹಾರವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು ಮಹಾಪಾಪವೆಂದು ಬಂಡಿತನಾಗಿ ತಿಳಿಯುವ ಸಾವಿರಾರು ಹರಿಜನರು ಮುಂದುವರಿದಲ್ಲಿಲ್ಲವೇ? ಫೋಷಾಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು

ನಡೆದ ಚಳವಳಿವು ಅಸೀತಿಯ ಮೊಟ್ಟೆಯೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವ ಹಂಗುಸರು ಬಿಹಾರ ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲವೆ ?

ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮತ ಕೊಡುವರು, ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಕೊಡರು ಎಂಬುದು ಅಂತಹ ಮಹತ್ವದ ವ್ಯಾಜ. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತ ರಕ್ತಿಗಳ ಮತ್ತು ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ಹಕ್ಕುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಇರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನೇ ಆವಲಂಬಿಸುವುದು. ಜನತೆಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣವು ಯಾವುದರಲ್ಲಿದೆಯೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ರಸಿಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಹೀನರಾದರೆಂಬ ಸಂವಿತ್ತರ ವಂಗಡವೊಂದಿತ್ತು. ಇವರು ಕೂಡ ಕೂಲಿಕಾರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳ ಜ್ಞಾನವು ಮೊದಲೇ ಇದೆಯೆಂದು ನಂಬುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದುವರಿಂದ ಅವರ ಇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗುವುದೇ ಮುಂದಾಳುತನದ ಕೆಲಸವಲ್ಲದೆ, ಅವರ ಅಪೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಾಗಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಮಂಡಿಸುವುದಾಗಲಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಇವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಲೆಸಿನ್ನನು 'ಮಾಡತಕ್ಕುದೇನು ?' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಕಟನೆಯಲ್ಲಿ ಇವರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಿಂಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರಾದ ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಜನತೆಗಾಗಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿ ಅದರ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಅವರ ಸೇವ್ಯವನ್ನು ಮಹಿಸಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದುದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೆದುರಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಧನಿಕ ವರ್ಗದ ಧೀಮಂತರು ಹೊರಡಿಸಿದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ. ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುದೆಂದರೆ, ಕೂಲಿಕಾರ ವರ್ಗದವರು ಬಹಳವಾದರೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಟ್ರೇಡ್ ಯೂನಿಯನ್ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಎಂದರೆ ತಮ್ಮನ್ನು ದುಡಿಸುವ ಒಡೆಯರೊಡನೆ ಹೋರಾಡಲಿಕ್ಕೂ ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದಿಂದ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ, ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೂಲಿಕಾರರು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆಸ್ತಿಯುಳ್ಳ ವರ್ಗಗಳ ಸುಶಿಕ್ಷಿತರು ಎಂದರೆ ಬುದಿ ಶಾಲಿಗಳು ಸೃತಿಸಾದಿಸಿದ ತತ್ವಜ್ಞಾನ. ಇತಿಹಾಸ

ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಂದಲೇ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಉದಯವಾಯಿತು ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಲೆಸನ್ಸ್ ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದಾನೆ. ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಲೋಕನವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಮ್ಪ್ರದಾಯೋಚಿತವೂ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲದುದೂ ಆಗಿದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ

“ ಜನಾಹರಣಾಲಯ ಅಸ್ತಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಮಾತಾಡುವುದು ಸಿಜ. ಆದರೂ ಸಿಜವು ಜನರನ್ನೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪಗಳ ವರದಲ್ಲರಿಸದೆ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದರು. ಕೆಲವು ಪಕ್ಷಗಳಿಂದಲೇ ಈ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಯವನ್ನು ನನಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಉಂಟುನಾಡಲೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ನನಗೆ ವಿಚಾರ-ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಇಂತಹ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರವನ್ನು ನೋಡುವ ಸುಯೋಗ ಲಭಿಸಿದುದು ತೀರ ವಿರಳ. ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಜನಾಹರಣಾಲಯ ಪರವಾಗಿ ಜನಾಹರಣ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಆದರು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೂ ಜಮೀನುದಾರರಿಗೂ ಇನ್ನು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವರೆಂಬಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಂದರ್ಭವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗಾಂಧಿಯವರು ಈ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಮುಂಚೆಯೇ ಜನಾಹರಣಾಲಯ Whither India - ಭಾರತವೇ ಸಿನೆಮಾ? ” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಕ ಮತ್ತೆ ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇತರ ಬರೆಹಗಳೆಲ್ಲ ಪ್ರಕಟವಾಗುವವು. ಅವನ್ನೇನಿವರರು ಅವುಗಳ ಬರೆಹಗಾರನ ಬಗೆಗೆ ಹೀಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡಲು ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಾನರಿಯೆ.

ಜನಾಹರಣಾಲಯದ ತನಗೂ ಅಹಿಂಸೆಯ ಬಗೆಗೆ ಏಕಮತವಿರುವುದರಿಂದ ಜಮೀನುದಾರರ ಸ್ವಂತ ಸೊತ್ತು-ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ತನರೂ ಹಂಗು ದೊರೆದು ಹೋರಾಡುವರೆಂದು ಗಾಂಧಿಯವರು ನೆರೆಸಂಬಿದ್ದಾರೆ. “ ಕೆಲವು ಟೀಕೆಗಳ ವಿಚಾರ ” (Some Criticisms Considered) ಎಂಬ ಪ್ರಕಟನೆಯಲ್ಲಿ ಜನಾಹರಣ ಅಹಿಂಸೆಯ ವಿಷಯವನ್ನೆತ್ತಿ ಚರ್ಚಿಸುವಾಗ, ಉಪಾಯಕ್ಕೆ ತಾಕಷ್ಟು ಮಹತ್ತ್ವವನ್ನು ಕೊಡುವವರಲ್ಲನೆಂದು ಖಂಡಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. “ ಉಪಾಯವು ಅದೆಷ್ಟೇ ಮಹತ್ತ್ವದ್ದಿರಲಿ, ಅದು ಉಪ್ಪೇಶದ

ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಆಕ್ರಮಿಸಬಲ್ಲಾವೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿಯಲಾರೆ. ಒಂ
ಅಡಿಯನ್ನಿಡುವ ಮೊದಲು, ಉದ್ಧರವೇನು ಅದರ ದಾರಿಯೆತ್ತ ಎಂಬುದನ್ನು
ನಾನು ತಿಳಿಯದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಾರಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು
ಅಹಿಂಸೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ತಾನವನ್ನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಮೊಡನೆ ನಡೆದ ಕಾಳಿ
ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಯುಧವನ್ನಾಗಿಯೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದೇನೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.
ಈ ಅಂಗೀಕಾರವು ಸಹ ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅವರು ಹಟ ಹಿಡಿಯುವ
ದಿಲ್ಲ. “ ನಾನು ಅನೇಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ
ಪಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅಹಿಂಸೆಯು ನನ್ನ ನಿಷ್ಠಾಮಾರ್ಗವೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗದು.
ಹಿಂಸೆಗಿಂತ ನನಗೆ ಅಹಿಂಸೆಯಲ್ಲಿ ಒಲವು ಹೆಚ್ಚೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೂ
ಅಹಿಂಸೆಗೆ ನೇತಾಡಿ ದಾಸ್ಯದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂಸಾಸಹಿಷ್ಣುವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು
ಸಾವಿರ ಪಾಲಿಗೆ ಲೇಸು” ಎಂದು ಪಂಡಿತರು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.
ಜನಾಂಗದೊಳಗಿನ ಹಲವು ಪಂಗಡಗಳ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸ್ವರಾಜ್ಯ
ಸಂಪಾದನೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಸಾಧನದ ದೃಷ್ಟಿ
ಯಿಂದ ಗಾಂಧಿಯವರು ಈ ಅಹಿಂಸೆಯ ಮಾತನ್ನೆತ್ತಿದುದು ಎಂದು ನನಗೆ
ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ದಮನಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿ
ಸಲು ಪಂಡಿತರು ಅನುಸಾರಿಸುವುದಿಲ್ಲೆಂಬುದು ಅವರ ಬರೆಹದಿಂದ ತೋಚು
ವುದು. “ ರಾಷ್ಟ್ರಶಕ್ತಿಯು ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಹಿಂಸಾಹಿಂಸೆಗಳ
ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಇನ್ನೊಂದು ವೇಷದಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಬಹುದು— ಅದೇಕೆ ಖಂಡಿತ
ವಾಗಿಯೂ ತಲೆದೋರದಿರದು. ನೂತನವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ಪ್ರಭುತ್ವ
ವನ್ನು ಮಗುಚಿಹಾಕಲು ಪ್ರತಿಗಾಮೀ ಪಕ್ಷದವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು.
ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ‘ಜಿ’ ಯವರು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವರು ? ನೂತನ
ಪ್ರಭುತ್ವದವರು ಈ ವಿರೋಧಿಗಳನ್ನು ರಾಜವಂಡದಿಂದ ಹಣಿದು ಮಣಿಸ
ಬೇಕೆನ್ನುವರೋ ? ಅಥವಾ ಧರ್ಮ-ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಗಳ ಬೋಧೆಯಿಂದ ಅವರ
ಹೃದಯಪರಿವರ್ತನ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವರೋ ? ಅಲ್ಲದೆ ನೂತನ ಸರಕಾರ
ದವರು ಕೆಲವು ಶಾಸನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಜನತೆಯ ಬಹುಮತದ
ಬೆಂಬಲದಿಂದಾದ ಆ ಶಾಸನಗಳಿಂದ ಸೊತ್ತುಳ್ಳವರ ಆಸ್ತಿ-ಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು
ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗವು ಬರಬಹುದು. ಆಗ ‘ಜಿ’ ಯವರು ಬಹು

ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ತಲೆಬಾಗಬೇಕೆನ್ನುವರೋ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕೆನ್ನುವರೋ? ಅಥವಾ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಅವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಬೇಕು ?” ಎಂದು ಪಂಡಿತರು ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಇದಕ್ಕೆ, “ಜಿ”ಯವರ ಎದುರುತ್ತರವೇನೂ ಇರಲಿ, ಪಂಡಿತರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಂತೂ ಒಡೆದುಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಜವಾಹರಲಾಲರ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಬರೆಹಗಳನ್ನು ಕಂಡರೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು, ಅವರದೂ ತಮ್ಮದೂ ಏಕಾಭಿಪ್ರಾಯವೆಂದು ಸಾರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ತುಂಬ ಕಷ್ಟ.

ಆದರೆ ಅಸ್ತಿಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಟ್ಟ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಸಂಭಾವನೆಯನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. “ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಶದಲ್ಲಿ ರಿಸದೆ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗಾಂಧೀಜಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಶುದ್ಧ ತಿಳಿಗೇಡಿತನದಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಂಬುಗೆ ಇರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಆಧುನಿಕ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದ ತೀರ ಹೆಡ್ಡೆ ನಿಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವೆಂದರೇನೆಂಬುದು ಗೊತ್ತು. ಸ್ಟೇಟ್ ರೇಲ್ವೆಗಳ ಒಡೆತನವು ಯಾರದು? ಸೊವಿಯೆಟ್ ರಸಿಯದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಖನಿ, ಕುಸೀದಾಲಯ (Bank), ಕಾರಖಾನೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಯಜಮಾನರಾರು? ಎಂಬುದನ್ನು ಗಾಂಧಿಯವರು ನಮಗೆ ಹೇಳಬಲ್ಲರೋ?

ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬಳಕೆ (Consumption)ಯ ಸಲುವಾಗಿರುವ ಸೊಕ್ಕು ಮತ್ತು ಸೊತ್ತನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಸೊತ್ತು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ತೊಡಕು ಬಿದ್ದಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರವು ಮನೆ, ಬಟ್ಟೆ, ಸೈಕಲ್, ಗ್ರಾಮೋಫೋನ್, ಮೇಜು, ಕುರ್ಚಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಶದಲ್ಲಿರಿಸಬಹುದೇ ಹೊರತು ತನ್ನ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾರದೆಂದು ಗಾಂಧಿಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಿಲ್ಲ. ಅಸ್ತಿಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವೆಂದರೆ ಜನಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಮನೆ-ಬಟ್ಟೆ ಎಂಬವುಗಳಿಲ್ಲ, ಎಂಬುದಾಗಿ ಎಂದೂ ಯಾರೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಸಾಮ್ಯವಾದಿಯು ಅಸ್ತಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದ ಮಾತೆತ್ತುವಾಗ ಅತನು ಉತ್ಪಾದನ ಸಂಪತ್ತುಗಳಾದ ಭೂಮಿ, ಖನಿ, ಕಾರಖಾನೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು

ಹೇಳುವನು. ಇಂತಹ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಷ್ಟ್ರಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನಿರಿಸುವುದು ಅನ್ಯಾಯವೆ ಅಶಾಸ್ತ್ರೀಯವೂ ಅವಿವೇಕವೂ ಆಗಿದೆ. ಅವುಗಳು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿದ್ದು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಕಲ ಸಮುದಾಯದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳು ಬೆರೆತಿರುತ್ತವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಮೂಹಿಕ ಒಡೆತನವಿರುವುದು ತೀರ ಅಗತ್ಯ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸೊವಿಯೆಟ್ ರಸಿಯದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದಂತೆ ಸಂಘದ ಸೇವಕರು ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಾಗುವ ಹುಟ್ಟು ವಳಿಯನ್ನು ಸಮ್ಮತವಾದ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಇದಿಯ ಸಮಾಜವೇ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಖಾದಿಯ ಮೂಲಕ ಸಾಮ್ಯವಾದ

ಈಗ ನಾವು ಚರ್ಚಿಸಿದ ಹೆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತಮ್ಮ ಸ್ವದೇಶೀಯ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯನ್ನು “ಆಳು-ಬಂಡವಾಳಗಳ ವರ್ಗದಾರ-ಒಕ್ಕಲುಗಳ ಸಹಕಾರ ಸಹಯೋಗ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮೇಲಿನ ಹೆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೋರದಿರುವ, ಗಾಂಧೀಯವರ ಇನ್ನೊಂದು ಸಾಮ್ಯವಾದವೂ ಉಂಟು. ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿ ಗ್ರಾಮೋದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದೇ ಅದರ ಒಳದಿರುಳು. ಯಂತ್ರಗಳ ವಿರುದ್ಧ ವಿವಿಧ ಆಕ್ಷೇಪಗಳಿವೆ-ಅವುಗಳಿಂದ ಕೊಲೆ-ಸುಲಿಗೆಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ; ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಹುಟ್ಟುವುದು; ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಂಥ ವಿಪುಲ ಜನಬಲವುಳ್ಳ ದೇಶದಲ್ಲಂತೂ ಈ ಕೆಲಸಗೇಡಿತನವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಯಂತ್ರಗಳಿಂದ ಹಿಂಸಾಪಹಾರಗಳು ಮೊದಲಾಗುತ್ತವೆಂಬ ಆಕ್ಷೇಪ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯಂತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ವಂತ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವ ಪದ್ಧತಿಯು—ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ—ವಿರುದ್ಧ ಎತ್ತಿದ ಆಕ್ಷೇಪ. ಕೆಲವರಂತೂ ಯಂತ್ರಗಳಿಂದ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆ ತಪ್ಪಿದಲ್ಲಿವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸೊವಿಯೆಟ್ ರಸಿಯವು ಇದನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರಗಳ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಎಂಬಂತೆ ನೂತನ ಸಮಾಜವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದು ತಲೆದೋರುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಸುಲಿಗೆಗೂ ಒಳಗಾಗದೆ ಅದರ್ಶ ಸಮಾಜದಂತೆ ಅರಳುತ್ತಿದೆ. ರಸಿಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂಸೆಯಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ನೂತನ ಸಮಾಜ

ಘಟನೆಯ ಪ್ರತಿಫಲವಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರಾಂತಿಯ-ರಾಜಕೀಯ ಹಿಂಸೆಯೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಪುರಾತನ ಸಮಾಜವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗಭೂತವಾಗಿದ್ದ ಅಸಹಾರ, ಹಿಂಸೆ, ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರ (Privilege)ಗಳ ಪೀಳಿಗೆಯನ್ನು ಕೀಳಲು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಕಂಡುಬಂದ ಹಿಂಸೆ.

ಈ ದೇಶದವರು ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಬಗೆಗೆ ಎತ್ತುವ ಅಕ್ಷೇಪವು ಶುದ್ಧ ಅಪವೇಕದ ಲಕ್ಷಣ. ಅದುಕಾರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕುರಿಷ್ಟಾಕವಾಗಿ ಅಲೋಚಿಸಬೇಕು.

ಯಂತ್ರವಿರೋಧಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಯಂತ್ರಗಳಿಂದ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಹುಟ್ಟುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. “ಹತ್ತು ಜನ ಆಯುಗಳ ಕೆಲಸವನ್ನು ಜರುಗಿಸಬಲ್ಲ ಯಂತ್ರವೊಂದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಅಳುಗಳನ್ನು ಕೆಲಸಗೇಡಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು” ಎಂದು ಅವರು ವಾದಿಸುವರು. ಇದೆಲ್ಲ ಸರಿ. ಆದರೆ ಅದು ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಹೊಸ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು, ಹೊಸ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಜೀವನದ ಹೊಸ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು.

ಅಮೇರಿಕೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಂದ ಒಂದು ದೇಶವನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಹದಿನಾರು ಒಕ್ಕಲುಸಾಡುಗಳು ಬಂಡಾಯದ ಮೂಲಕ ಅನ್ನು ಬೆಡುಗಡೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನಬಲವೂ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಮಟ್ಟವೂ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ ಇದ್ದವು. ಇನ್ನು ಯಂತ್ರವಿರೋಧಕರ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇರೆಗೆ, ಯಂತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಯು ಬೆಳೆದಂತೆ ಆ ಸಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವೂ ಅದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಂಕಹದೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕೆಯ ಜನರಿಗೆ ಹೊರಗಿನ ವೇಟಿಗಳ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಬೆಂಬಲವು ತನ್ನದೆ ಕೆಲಸವನ್ನೊದಗಿಸಿತೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ವಾದಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಹೀಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾಯುದ್ಧದ ವರೆಗೆ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಸರಕುಗಳ ನಿರ್ಯಾತವೇ (Export) ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಸಲ್ಲುವುದು. ಯುವ ಮುಗಿದ ನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಒಟ್ಟು ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ನೂರಕ್ಕೆ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಸರಕುಗಳ ನಿರ್ಗತವಾಯಿತು. ಯಂತ್ರವಿರೋಧಕರ ಸಿವ್ಧಾಂತದ ಮೇರೆಗೆ ಅಮೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವು

ಏಕೆ ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ಇತರ ಧನಿಕ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ಉಪಜೀವನದ ಮಟ್ಟ, ಹಲವು ಕಾರಣಗಳ ಮೂಲಕ, ಒಂದೇ ಸವನೆ ಏರತೊಡಗಿತು. ಇದರಿಂದ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಕಾರಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಸರಕುಗಳ ಬಹುಭಾಗವು ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾರಾಟವಾಗುವಂತಾಯಿತು.

ಎಂದ ಬಳಿಕ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಇರಲೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಇದರ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವಿದ್ದು ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ತಲೆದೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಅದು ಯಂತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಯ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಲಿ ಆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಕಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಕಾರಣವು ಬೇರೆ. ಅದನ್ನು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಹೇಳುವೆ.

ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಮಾನವೀಯ ಅಗತ್ಯಗಳ ಚರಮಸೀಮೆಯನ್ನು ಮೀರದಿರುವವರೆಗೆ, ಜನರ ಕ್ರಯಶಕ್ತಿಯು (Purchasing Power) ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಮಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದರೆ, ಎಷ್ಟು ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೂ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ತಲೆಯೆತ್ತದು. ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಹೀಗಾಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ದೇಶವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಾ. ಅಮೇರಿಕೆಯವರಿಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇರದಷ್ಟು ಯಂತ್ರಭಕ್ತಿಯು ಸೋವಿಯೆಟ್ ರಸಿಯದವರಿಗಿದೆ. ಲೋಕವು ಬೆರಗಾಗುವಂತೆ ರಸಿಯವು ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ನಮಗೆ ದೊರೆತ ಸಮಾಚಾರಗಳ ಮೇಲಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ನಾಗರಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿರುವಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇದರ ನಾಮನಿರ್ದೇಶವಿಲ್ಲ. ಯಂತ್ರವಿರೋಧಕರು ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಕೊಡುವರು ?

ಇದರ ಉತ್ತರ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಿ ತೆಂಬುದರಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಮಗೇನು ತೋರುವುದು ? ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಕರುಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಿದೆ. ಕಾರಖಾನೆಗಳು ನೋಣ ಓಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೊಗೆ ಹಾಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟ ಹಣವು ಕೈಗೆ ಬಾರದು. ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಕೊಡಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇತ್ತ ಸರಕುಗಳು ಬೇಕೆಂದು

ಹಂಬಲಿಸುವವರು ಹೇರಳವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೂ, ಸರ್ಕಾರವೂ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಉಗ್ರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ತ ಹದ್ದುಮೀರಿದ ಹುಟ್ಟುವಳಿ. ಅತ್ತ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದ ಹಾಳು ಬಾಳು.

ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ದುರವಸ್ಥೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ? ಆದರೂ ಇದು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಬಿಡದ ಹುಟ್ಟುಗೂಡಾಗಿದೆ. ಕೂಳಿಗೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಜನರು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಹುಟ್ಟುವಳಿ ಹದ್ದು ಮೀರಿತೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ಇಂದಿನ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ ಸುಸಜ್ಜಿತ ಮಡಿಯಷ್ಟು ಸರಕು ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಮುಗಿಯುವುದು. ಹಾಗಾದರೆ ತೊಂದರೆಯೇನು? ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯ ಕೊರತೆ, ಬಡತನಗಳ ಮೂಲಕ ತಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಜನರಿಂದ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅಂಜುವ ಸರಕುಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಉಗ್ರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಶುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ; ಇಲ್ಲವೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಜಲಸಮಾಧಿಯೇ ಅಗ್ನಿ ಸಂಸ್ಕಾರವೂ ಆಗುವುದು. ಭಸಿಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರ ಕ್ರಯಶಕ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಕಾಲಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರರಂತೂ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭವನ್ನು ಒಂದೆಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಬ್ಬಯಕೆಯಿಂದ ಕಾಲಿಯನ್ನು ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವರು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ವಿಷವರ್ತುಲವೊಂದು ಹುಟ್ಟುವುದು. ಸರಕುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಲಾಭ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಲಾಲಸೆಯಿಂದ ಮಣಗಾರನು ಸರಕುಗಳ ಹುಟ್ಟನ್ನು ಒಂದೇ ಸವನೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವನು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ವೇತನದ ಕುತಂತ್ರದಿಂದ ಆತನು ಜನರ ವ್ಯಯಶಕ್ತಿ (Consuming power) ಯನ್ನೂ ಕುಗ್ಗಿಸುವನು. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟುವಳಿ-ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತೂಕ ತಪ್ಪುವುದು. ಇದರಿಂದ ತಾನು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಬುತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದನೆಂದು ಆತನಿಗೆ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಂಡು ಬರುವುದು. ಆದಕಾಗಿ ಆತನು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸುವನು.

ಎಂದ ಬಳಿಕ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು, ಕೇವಲ ಬಳಕೆಗಾಗಿಯಲ್ಲದೆ ಲಾಭದ ಗಳಿಕೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನಿಂದ ತಿಳಿದು ಸಾಗಿಸಿದರೆ ಸಿದ್ಧವಾದ ಸರಕುಗಳೆಲ್ಲವೂ ವೆಚ್ಚವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದಾದರೂ ಸರಕು

ಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೇ ಮರ್ಯಾದಿತವಾಗಬಹುದಲ್ಲದೆ ಜನರ ಕೊಳ್ಳುವ ರಕ್ತ ಕುಗ್ಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಕೂಲಿಯ ಮೊತ್ತವು, ಬಳಿಕೆಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಸರಕುಗಳ ಬೆಲೆಯಷ್ಟು ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುವುದು. ಸಮಾಜದ ಬೇಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪೂರೈಸಿದ ನಂತರವೇ ಅತ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಂಭವಿಸುವುದು. ಆದರೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನೊದಗಿಸಿ ಹಿಂಗಿಸುವುದು ಬಹುಶಃ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಮಾಜದ ಅಗತ್ಯಗಳ ಚರಮಸೀಮೆಯನ್ನು ಮೀರುವ ವರೆಗೆ ಅದರ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನಾಗಲಿ ಯಂತ್ರಗಳ ಬಹಿಷ್ಕಾರವನ್ನಾಗಲಿ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡುಬರಲಾರದು.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೊಂದಿಗಲು ಬಹಳ ಕಾಲಬೇಕು. ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವುಳ್ಳವರೆ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಾ. ಮಟ್ಟಸವಾದ ಚಿಕ್ಕ ತೋಟವಿರುವ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ಮನೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನು ಸಲಕರಣೆಗಳು, ಕಂಬಳಿ ಜಮಖಾನೆಗಳು, ರೇಡಿಯೊ, ರೆನರ್ಲೆಟ್ ಕಾರ್, ಸಾಧಾರಣ ಅನುಕೂಲತೆಯುಳ್ಳ ಪುಸ್ತಕಾಲಯ, ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿನ ಸಂಗೀತಸೌಕರ್ಯ, ಹಿತವಾದ ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರ, ಸೊಗಸಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಓದುಬರೆಹ ತಣವುಗಳಿಗಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ, ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿರಿ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕಡುಬಡವನ ಮನೆಯನ್ನೂ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿರಿ. ಇದನ್ನು ೫೦ ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿರಿ.

ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಶರಣು ಹೋಗುವುದು, ನಾವು ಮೇಲೆ ಆಲೋಚಿಸಿದ ರೋಗದ ಲಕ್ಷಣ-ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೆದುರಿಸಲಾರದ ಹೇಡಿತನ. ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಲ್ಲದ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನೆದುರಿಸಬಾರದೆಂದಿದ್ದರೆ ಸದ್ಯದ ಸಮಾಜದ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಬುಡವಿಲ್ಲದ ಭಾವನೆಯ ಮತ್ತು ಕಟ್ಟಿಲ್ಲದ ಕಲ್ಪನೆಯ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಬಹು ಸುಲಭ. ಅದುವರಿಂದ ನಿಜವಾದ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅಪರಾಧವನ್ನು ಉಕ್ಕು-ಗಚ್ಚುಗಳಿಂದಾದ ನಿರ್ಮಾಣ ವಸ್ತುಗಳ ತಲೆಯಮೇಲೆ

ಯೋಗವು ಮುಕ್ತವಿರೋಧಕರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಯಂತ್ರವು ಮಾನವನ ಕಲ್ಪಾಣಕ್ಕಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾದ ವಸ್ತು.

ಯಂತ್ರಗಳು ಸಿಂಧು ನದಿ ಬಗೆಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕು. ಆಚಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರ ಕಾಡು ಇನ್ನೂ ಕೆಟ್ಟಿತ್ತು. ಯಂತ್ರಗಳ ಪ್ರವೇಶದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದುವಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಯಂತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಯಿಂದ ವಿಶೇಷ ಗಳಿಕೆಯುಂಟು. ಹಾಗೂ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯುಳ್ಳ ಉದ್ಯಮಗಳೊಡನೆ ನಡೆಯುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ಸರ್ವಾನುಕೂಲವೂ ಇದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಯಂತ್ರಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪುರಸ್ಕಾರ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಈ ಕಾರಣಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು ಇನ್ನೂ ಇದೆ. ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ತೊಡಗಿಸಲು ಅನುಕೂಲವುಳ್ಳವರು ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬಲಿಷ್ಠಪಡಿಸಿದರು. ಅವರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮಗ್ಗು ಆಧುನಿಕ ಉದ್ಯಮಗಳೆದುರು ಕಲೆ ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಲಾರವು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದವ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯಿಂದ ಸರಳುತಿಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಮ ಆರ್ಥಿಕ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದವು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲಿಗೆನು ತೊಲಗದೊಡನೆ ಸಮೃದ್ಧಿಯಂತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಯ ಹುಡ್ಡು ಎಲ್ಲೆ ಬಿಡಲಾರದು. ಅವರ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಗಾಗಲಿ ಉದ್ಯೋಗೀಕರಣಕ್ಕಾಗಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗೆಲುವು ದೊರೆಯಬಹುದೆಂದು ನಂಬಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆದ ಸಕ್ಕರೆಯ ಗಲಲಿನನ್ನೇ ನೋಡಿರಿ. ಭಾರತದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ವಿರೋಧಕ್ಕಿಂತಲೂ ತೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸರಕಾರವನರು ಹೊರನಾಡಿನ ಸಕ್ಕರೆಯ ಮೇಲೆ ಕರವನ್ನು ಹೇರಿದರು. ಅದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೆ ಸಕ್ಕರೆಯ ಗಿರಣಿಗಳು ಮುಚ್ಚಿಗಲುವ ಮುಳುಗಂತೆ ತಲೆದೋರಿದವು. ಕೈಯಿಂದ ತಯಾರಾದ ಜಿಲ್ಲಿನನ್ನೇ ಕೈಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅದುತಹ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರೂ ಈ ಸಕ್ಕರೆಯ ಬಿಡುಗಡೆಯ ರಭಸವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಬಗೆಯ ಆರ್ಥಿಕವೃತ್ತಿಗಳಿರುವಾಗ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳುವವರು? ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಕಡೆಯಿಂದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಬಾರದು. ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಬಹು ಭಾವನೆಯ ಗುಳ್ಳು.

ನಾನು ಒಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಪೇಳಿದಂತೆ, ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ (Dictatorship) ಪ್ರಯೋಗದಿಂದಲ್ಲದೆ, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ತಕ್ಕುವುದಾಗಲಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ತರದಂತೆ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಜಡೆಯನಿಗೆ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವು ದೊರೆಯುವುದು ದುರ್ಲಭ. ಅವನಿಂದ ಅದನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ಆಗದು. ಬಂಡವಾಳಗಾರ-ಕೂಲಿಕಾರರಂತೆ ಈತನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ಒಕ್ಕಲಿಗನಿಗಿರುವಷ್ಟು ಬೆಲೆಯೂ ಆತನಿಗಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಕೃಷಿವಲರಿಗೆ ಸದ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಮುದತ್ತವಿದೆ. ಆದರೂ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಂತಿಕ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಆರ್ಥವಾದಿಗಳು ಯಾವಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ಅವರಿಗೆ ನಾನೊಂದು ಸರಸವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳುವೆ. ಸಮಾಜದ ಉತ್ಪಾದನಶಕ್ತಿಯ ಸುಮಾರು ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅವರು ಹಂಬಲಿಸುವ ಸೈತಿಕ-ಭೌತಿಕ ಸಂಪತ್ತೆಲ್ಲವೂ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಾರಗೋಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಏಷ್ಯಕವು ?

ಇನ್ನು ಈ ವಿಷಯವು ಸಾಕು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಒಳ್ಳೆ ಹೇಳುಗಲಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾದವರು. ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟದ ಮಗಿಯೂ ಹಾಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಗುರಿಯು ಎಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾದರೂ ಇದು ಅಸಾಯಕಾರಕವಾದ ಮಹೋಪಾಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನೆನಪಾದರೂ ಆನಂದವಿಲ್ಲ. ಇದು ನಿಜವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿ ಬರಿಯ ಸಾಧನವಾದ ಬಯಕೆಗಳಿಂದ ಸಮಾಜದ ಕೇಡುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಗೆ ಹರಿಸಲು ಹೊರಟದ. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಇದು ಜರಾತಿಯ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣೆರಚಿ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಸಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು.

ಮನು-ಮಾರ್ಕ್ಸರು

ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಇಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಭಗವಾನ್ ದಾಸರಿಂದ ಮಿಗಿಲಾದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟರೆನಿಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಬರೆದ ... ಪ್ರಾಚೀನ ಮರು

ಅಧುನಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಾಹ್ಯವಾದ " ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದ ಕಡೆಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಆಕರ್ಷಣೆ ಅನುರಂಜಿತವಾದ ನಾನು ಹೊರಟೆನು. ಡಾಕ್ಟರರ ಪುಸ್ತಕದ ಬಹು ಭಾಗವೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ರಸಿಕತೆ, ಸ್ವಾಸಿಜಮಾನ್ಯತೆಗಳಿಂದಲೇ ಮೂಡಲಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಭೂತಕಾಲದ ಮಂದಗಾಮಿಗಳ ವಿಮರ್ಶೆ ಸಹಿತ. ಅವರ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಘವಾದಿಗಳು ಅನಂದ ರಿಂದ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ. ಈಗಲೇ ರಸಿಕರಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೋಷವಾದ ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕೆಂದಾಗಲಿ. ಅಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು, ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಗಲಿ ಯಾವ ಸಂಘವಾದಿಯೂ ಹುಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ. ಮಾರ್ಕ್ಸಜಮ್ನಿನ ಮೂಲ ಭೂತವಾದ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನೇ ಡಾಕ್ಟರರು ತಮ್ಮ ತಿಳಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮಾನವೀಯತಾವಾದ ಅಧಿಭೌತಿಕ ಅರ್ಥ (Materialist interpretation of History). ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕಲ್ಪನೆ, ವರ್ಗವಿರಹಿತ ಸಮಾಜ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವು ಸಾಹ್ಯವಾದದ ಪ್ರಭಾವಾಂಗಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವರು ಸ್ಪಷ್ಟ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೇ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಎತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟೆನು.

“ಪ್ರತಿಭಾವಂತರು ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಲೆನಿನ್ ನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಯವರು ಇದನ್ನು ಟೀಕಿಸುವಾಗ “ಇತಿಹಾಸದ ಭೌತಿಕಾರ್ಥವು ಮೇರೆಗೆ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರು ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆ ಹುಟ್ಟಬೇ ಎಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ಜನರೇ ಏಕೆ ಹುಟ್ಟುವರು? ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಲೋಕೋತ್ತರವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿರುವುದೇಕೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇತಿಹಾಸದ ಭೌತಿಕಾರ್ಥವು (Materialist interpretation) ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಏಕೆ ಎತ್ತರವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಡಾಕ್ಟರರು ಕೇಳಿದ್ದು ದೇ ಅರ್ಥವೇ. ಮಾನವರ ಬುದ್ಧಿ ಶಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ವಿಂಧ್ಯ-ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳ ಎತ್ತರಗಳ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವೇ ಇತಿಹಾಸದ ಭೌತಿಕಾರ್ಥಕ್ಕೂ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಭೌತಿಕಶಕ್ತಿಗೆ ಮೊದಲಿನ ಅಂತರವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದಂತೆ ಎರಡನೆಯದೂ ಆಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಸಾಧಾರಣ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಏಕಿರುವರೆಂಬುದಕ್ಕೆ

ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರವು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬಹುದಲ್ಲದೆ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚರಿತ್ರೆಯ ಯಾವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅಷ್ಟೇ. ವಸ್ತುವು, ಅಣುಗಳ ವಿವಿಧವಾದ ಅನುತ ಸಂಯೋಗದ ಮೇರೆಗೆ ನಾನಾ ರೂಪಗಳನ್ನೂ ಆಕಾರಗಳನ್ನೂ ತಾಳುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುವಂತೆ ಮಹಾನುಭವರೂ ತಲೆದೋರುವರು.

ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ “ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗವು ಭೌತಿಕವೋ, ಹೈತುಕವೋ ? ಅಥವಾ ಅದು ಅನುಭಾವಿಕವೋ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದೋ ? ” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಡಾಕ್ಟರರು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ‘ ಭೌತಿಕ ’ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವೊಂದರಿಂದ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಪ್ರಸ್ತುತಿಗಳುಳ್ಳವಳೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಬಹಳ ವ್ಯಸನವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಶಬ್ದವನ್ನು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಯೋಗಿಕವೆಂಬ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಪದಾತಿ ಇರುವುದು ಈ ತೊಂದರೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸನ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಲ್ಲ “ ಇತಿಹಾಸದ ಭೌತಿಕಾರ್ಥವು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಉನ್ನತವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆದರ್ಶಗಳಿರುವವೆಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗಳಿಯುವುದು ” ಎಂಬ ಆಕ್ಷೇಪದಿಂದ ಮುಂಬಿರುವುದು. “ ಮಾನವನರ್ಗವು ಕೇವಲ ಮೊಟ್ಟೆಯ ಬಲದಿಂದಲೇ ಮುಂದೆ ಸಾಗುವುದೆಂದು ಈ ಭೌತಿಕಾರ್ಥವು ಸಾರುತ್ತದೆ ” ಎಂಬುದಾಗಿ ವ್ಯಾಲಿನೊಸ್ಕಿಯು ಹೇಳುವನು. ಇತಿಹಾಸದ ಭೌತಿಕಾರ್ಥದಿಂದ ಇಂತಹದೇನೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನ ನಡತೆಯ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗ, ಆತ್ಮನಿಗ್ರಹ, ಸೇವೆ, ಕಾಯಕ್ಲೇಶ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನೊಳಗೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ಬಗೆಯ ನಡತೆಯಿದೆಯೆಂಬುದು ಮಾರ್ಕ್ಸನ ಅನುಯಾಯಿಗಳ ಕಣಿಗಿ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಅವರು ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದರೆ ಸಿಕ್ಕ ನೋಡಲು ಸಿಕ್ಕುವ ಇಂತಹ ನೋಟವನ್ನು ನೋಡಲಾರದಷ್ಟು ಕೂಡ ಅವರು ಕುರುಡರೆಂದು ಈ ವಿಮರ್ಶಕರು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆಂಬುದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿ. ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ-ಅನುಭಾವ-ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಗಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ನಡತೆಯಿದೆಯೆಂದು ತೋರಿದಾಗ ಆತನು ಇತರರಂತೆಯೇ ಸಮಾಜ ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಗುಣಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ಆಧುನಿಕ ಆಚಾರವಾದಿ (Behaviourist) ಯಂತೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಪಂಥದವನು ಕೂಡ, ಮಾನವನ ನಡತೆಯು ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರದ (ಸ್ನಾಯು, ನರ, ಮಾಂಸಖಂಡ ಮುಂತಾದವುಗಳ) ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ (ಗೃಹ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಬಂಧಗಳ) ಗುಣಧರ್ಮಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ತಲೆದೋರುತ್ತದೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾನೆ.

ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ಆಚಾರಕ್ಕೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಾಚಾರ ವೆಂದು ಕರೆಯುವ ರೂಢಿಯಿರುವುದೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದು ಈ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ (ಪ್ರಭಾವಗಳಿಂದ) ಅಲಿಪ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕ (Material) ಕಾರಣಗಳೆಂದು ಹೆಸರು. ' ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಚಾರ ' ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ನಾವು ಮಾನವನ ಒಂದು ಬಗೆಯ ನಡತೆ (Behaviour) ಯನ್ನೇ ಬಣ್ಣಿಸಿದಂತೆ. ' ಭೌತಿಕ ' ಎಂಬ ಪದವು ವರ್ಣನೆಯನ್ನಲ್ಲದೆ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಇತರ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ನಡತೆಗಳಂತೆ, ಭೌತಿಕ ಅರ್ಥ—ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಮಾಜ-ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಡುವ ವಿವೇಚನೆ—ಇದೆಯೆಂದು ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಪಂಥದವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಘನತೆವೆತ್ತ ಈ ಡಾಕ್ಟರರು ಮಾಡಿದ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ವಿಷಯದಿಂದ ಬಹುದೂರ ಹೋಗಬೇಕಾದೀತು. ಆದುದರಿಂದ ಕೇವಲ ಅವರ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಮ್ಯವಾದವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರ ಮಾಡೋಣ.

ಸಮಸ್ಯೆ

ಡಾಕ್ಟರರು ಮಂಡಿಸಿದ ಸದ್ಯದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವಂತಹದೆಂಬುದೇ ಸಮಾಧಾನದ ಸಂಗತಿ. “ ಸಮಾಜದ ಸಂಘಟನೆಯ ನೂತನ ವಿಧಾನವೊಂದರ ಅಗತ್ಯವಿದೆ; ಅಥವಾ ಪುರಾತನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ವ್ಯಕ್ತಿ-ಸಮಾಜಗಳ ಜೀವನದ ಸರ್ವ ವಿಷಯಗಳ ಅಡಳಿತದ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯಾಗಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ವಿತ್ಸರ್ಜನಾಂಧವ್ಯವು ವ್ಯವಹಾರ್ಯವಾಗಬೇಕು; ಜಗತ್ತಿನ ಸದ್ಯದ ಔದ್ಯೋಗಿಕ,

ಯಾಂತ್ರಿಕ, ನಾಗರಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದು (ಇದು ಪೂರ್ಣ ಅಳಿದು ಹೋಗಿ ಪುನಃ ಪುರಾತನ ಗ್ರಾಮೀಡ್ಯೋಗ-ಕೃಷಿ-ವಾಣಿಜ್ಯಗಳು ವಾತ್ಸರ್ಯ ಉಳಿಯುವುದು ದುಸ್ತರವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು), ಅನ್ಯಾಯವಾದುದೆಂದು ಒಡೆದುತೋರುವ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪ್ರಭುತ್ವಗಳ ದಂಡನೀತಿಯು ಬೆಂಬಲದಿಂದ ಮೇರೆ ಮೀರಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಿತಸಾಧನವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ತಳಹದಿಯಿಂದ ಕೆತ್ತಿ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಹಾಗೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಬಹುದಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತುಗಳು, ಅದರ ಅಗತ್ಯಗಳು, ವಿಲಾಸಮುಖಸೌಕರ್ಯಗಳು ಇವುಗಳ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾದ ಪಾಲು ಸಿಕ್ಕುವ ಅನುಕೂಲತೆಯುಳ್ಳ ಅಸ್ತಿವಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವನ್ನಿರಿಸಲು ಬರಬೇಕು. ”

ಪರಿಹಾರ

ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಯೋಜನೆ ಯಾವುದು? “ ಅಖಿಲ ಮಾನವ ಜಾತಿಗಾಗಿ, ವ್ಯಕ್ತಿ-ಸಮಾಜಗಳ ಜೀವನದ ನಿತ್ಯ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು-ಸಂಚಾರವಾರ್ಷಿಕ, ದರವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನಲ್ಲ-ಮನುವು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಕುಟುಂಬಜೀವನ, ನ್ಯಾಯ, ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆ, ಕಲೆ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲಭೂತ ತತ್ತ್ವಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಳಗೊಂಡಿವೆ. ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಭಾರತದ ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಕಷ್ಟಾಯದ ಸಹಕಾರ, ವ್ಯಷ್ಟಿವಾದ-ಸಮಷ್ಟಿವಾದ. ಸ್ವಹಿತಬುದ್ಧಿ-ಪರಹಿತಬುದ್ಧಿ, ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ-ಅಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಕೇವಲ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಕೇವಲ ರಾಷ್ಟ್ರವ್ಯವಸ್ಥೆ, ರಾಜಸತ್ತೆಯ ಅತಿವ್ಯಾಪ್ತಿ-ಅದರ ಅಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಅದು-ಇದು ಮುಂತಾದ ದ್ವಂದ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿರುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ಆಯುಷ್ಯದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳ ಅಧಿಕಾರ-ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಿ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದು. ಈ ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಗೆ ಆಯಾ ಅಶ್ರಮದ ಧರ್ಮಗಳೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮುಂದೆ ಆತನು ಪ್ರಾಯಪ್ರಬುದ್ಧನಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕನಾಗಿ ಗೃಹಸ್ಥನಾದನೆಂದರೆ ಆತನಿಗೆ ವರ್ಣ

ಧರ್ಮಗಳೂ ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಈ ಹಕ್ಕು ಬಾಧ್ಯತೆ, ಕರ್ಮ-ಭೋಗ (ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲ) ಇವುಗಳ ತಕ್ಕ ಹೊಂದಿಕೆಯಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯುಂಟಾಗುವುದು. ಅವೇಕೆ, ಸಮತೆಯು ಸಹ ಸಿದ್ಧವುವುದು. ಆದರೆ ಇದು ಸಂಘವಾದಿಯ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಚಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಗಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಾತ್ಮಿಕ ಅರ್ಥದ ಅಧವಾ ಮನಃಪ್ರಸಂಚದ ಸಮತೆ ಯಾಗುವುದು.

ಅದಲ್ಲದೆ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ. “ ಭಾರ ತೀಯ ಪರಂಪರಾಗತ ತತ್ತ್ವಗಳ ಮೇರೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಗಗಳಿರ ಬೇಕು. (೧) ಬೌದ್ಧಿಕ ವ್ಯವಸಾಯಗಳ ವರ್ಗ, (೨) ನಿರ್ವಾಹಕ (Executive) ವರ್ಗ, (೩) ಅರ್ಥವ್ಯವಸಾಯದ ವರ್ಗ, (೪) ಮಡಿತ ದಾಳಿಗಳ ವರ್ಗ. ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಗಗಳ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮಧುರ ಸಹ ಕಾರವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೂ ಆ ತತ್ತ್ವಗಳಲ್ಲುಂಟು. ಆ ಮೇರೆಗೆ ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರ ವನ್ನು ಏಕೀಕರಿಸಿ ಒಂದು ವರಿಷ್ಠ ಶಾಸನ ಮಂಡಲದ ಅಡಳಿತಕ್ಕೊಳಪಡಿಸ ಲಾಗುವುದು. ಈ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಅಭೀಕ್ಷಣಾ ನಿವಾರಣಾ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕ ನೊಬ್ಬ (Supreme Executive head) ನಿರೂಪಿಸು. ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ನಾಲ್ಕು ವ್ಯವಸಾಯಗಳ ನಿರ್ವಾಹಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಂದ ಈ ವರಿಷ್ಠ ಶಾಸನಮಂಡಲದ ರಚನೆಯಾಗುವುದು. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಮೊದಲ ನೆಯ ವರ್ಗದ ಬುದ್ಧಿಯು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಶಾಸನಗಳ ನಿರ್ವಾಹಣ ಮಾಡಿ ಎರಡನೆಯ ವರ್ಗದವರ ದೇಶರಕ್ಷಣೆಯ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕ್ರಮಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಪ್ರಜೆ ಗಳನ್ನೂ ಮೂರನೆಯ ವರ್ಗದವರ ಕಾರ್ಯವಾಗುವುದು. ಈ ಮೂಲಕ ಅಖಿಲ ಜನಾಂಗದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ದಗಿಸುವ ಮೂರನೆಯ ವರ್ಗದ ಉತ್ಕರ್ಷವಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಗವು ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮರ್ಥ ವಾಗುವುದು.”

ಇದುವೇ ಡಾಕ್ಟರ್ ದಾಸರ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ತಿರುಳು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅವರು ಸುಸ್ಥವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ ಸಯುಕ್ತಿಕವಾದ ಸುಖಸಮೃದ್ಧಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಮಾಜದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮೆದುರು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಯೋಜನೆಯು ಬಹು ಸರಳವಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ವ್ಯವಸಾಯಕ ವರ್ಗಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ,

ವ್ಯಕ್ತಿ, ಶೂದ್ರ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದಲೂ ಬೌದ್ಧಿಕ, ನಿರ್ವಾಹಕ, ಅರ್ಥಿಕ, ಸೇವಕ ಎಂಬ ನಾಮಕರಣಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರ್ಗಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ ಬಾಧ್ಯತೆಗಳು, ಅಧಿಕಾರ-ನಿಶಿಷ್ಟ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಯಾವುವೆಂದು ನಿರ್ಣಯ ವಾಗಬೇಕು. ಮಂತ್ರಿ ಶಾಸನಾಧಿಕಾರವು (Supreme Legislative power) ಬೌದ್ಧಿಕ ವ್ಯವಸಾಯದ ವರ್ಗದ ವಶದಲ್ಲಿರಬೇಕು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಏಕೆಂದು ಅನುಮಾನಗಳು ತಲೆದೋರುತ್ತವೆ. ಸಮಾಜದ ಈ ಬಗೆಯ ವಿಭಾಗವು, ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಏನೋ ಅನ್ನು ವಂತೆಯೂ ನಿರಂಕುಶವಾದುದಾಗಿಯೂ ತೋರುತ್ತದೆಲ್ಲವೂ ? ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಮೊದಲಿನ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಸಂಗಟಿಸುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಹು ದುಸ್ತರ. ಸಮುಕ್ತಕವಾದ ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ವ್ಯವ ಸಾಯದವರೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ನಿರ್ವಾಹಕ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸುವ ಸಂಭವವೇ ಹೆಚ್ಚು. ಇತ್ತ ಕೆಳಗಿನ ಸ್ಥಳಗಳೆಲ್ಲ ದೊಡ್ಡದುಮದ ವರ್ಗದಿಂದ ಮುಂಬಿ ಹೋಗುವುವು. ಧನೋತ್ಪಾದಕ ವರ್ಗವೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅದರ ಕಾರ್ಯ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರ್ವಾಹಕ ಮತ್ತು ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳ ವರ್ಗಗಳ ಜನರೇ ಮಾಡುವರು. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಪರ್ತಕರು, ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೊಡೆಯರು, ಕುಸಿದವೃತ್ತಿಯವರು ಮುಂತಾದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಧನೋತ್ಪಾದಕ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸು ವುದು ತಪ್ಪೇ ಸರಿ. ಕೂಲಿಕಾರರ ವರ್ಗದವರೇ ನಿಜವಾಗಿ ಧನೋತ್ಪಾದಿಯನ್ನು ಮಾಡುವವರೆಂದು ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಡಾ. ಬೆಗವಾನ್ ದಾಸರು ಧನದ ಉತ್ಪಾದಕ-ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ವರ್ಗವೆಂದು ತಿಳಿದವರು ವಸ್ತುತಃ ಧನದ ಉತ್ಪಾದನವನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಧನೋತ್ಪಾದಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಕ್ರಮದ ಬಲದಿಂದ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭವನ್ನು ಸೇಳಿಯುವರು. ಏನೇಕೆಸಮಗ್ರವಾದ ಯಾವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಈ ಧನೋತ್ಪಾದಕ ವರ್ಗವು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ವಾಹಕ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸೇರಿಹೋಗುವುದು.

ಡಾಕ್ಟರರ ಸಮಾಜವಿಭಾಗವು ಸುಪ್ರಸಾರವಾದುದಲ್ಲದೇ ಅಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯವಸಾಯಗ ಫಲಕಾರ ಯಾವ ಸಮಾಜ ವನ್ನಾದರೂ ವಿಶೇಷತಃ ಈಗಿನ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸಮಾಜಗಳನ್ನು ವಿಭಾಗಿಸುವುದು

ಯಥಾಯೋಗ್ಯವೇ ಅಗಿದೆಯೆನ್ನಬಹುದು ಇವೆಲ್ಲ ಸರಿ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದೇ ಹೋದ, ಅನುಸರಿಸದ ಎರಡನೆಯ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಯೊಂದಿದೆ. ಸಮಾಜವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಅಥವಾ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವ್ಯವಸಾಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಾಗಿಸಿದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಅವರಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನೆದುರಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಒಗೆಹರಿಯುವುವೋ? ಸುಲಿಗೆ ಮತ್ತು ತೀವ್ರವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಮತೆ ಇವುಗಳೇ ಡಾಕ್ಟರರ ವಿವೇಚನೆಯ ಮೂಲ ಕಾರಣಗಳು. ಸಮಾಜವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಅಥವಾ ಹಲವು ವ್ಯವಸಾಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ಕಾರಣಗಳ ನಿವಾರಣೆಯು ಹೇಗಾಗುವುದೆಂಬುದೇ ದೊಡ್ಡ ಅನುಸಾಧನ.

ಕೃಷಕವಾಗಿ ಯಾವ ಸಮಾಜವೂ ವಿಭಾಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲೆಂಬುದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಮೊದಲು ಮೂಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಖಂಡಿತ ಮತ. ಸಮಾಜವಿಭಾಗವು ಸಮಾಜದ ಸಹಜವಾದ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ; ಅವರ ಅಂಗಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಜನರು ತಮ್ಮ ಉಪಜೀವಿಕೆಯನ್ನು ದೊರಕಿಸುವ ಪದ ತಿರುಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಜವಿಭಾಗದ ಮೂಲ ಆಧಾರವೆಂಬುದು ಮಾರ್ಕ್ಸನು ತೋರಿಸಿದನು. ಸಮಾಜವು ನಾಗರಿಕತೆಯ ಒಂದು ಅಂತಸ್ತಿಗೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಅಗ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದ್ದ ಸಮಾಜ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನೇ ಕ್ರಮಗೊಳಿಸಿ ಅವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಟ್ಟಳೆಯೊಂದನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವುಗಳು ಸಮುಕ್ತಿಕವಾಗಿರುವುದೆಂದು ತೋರಿಸುವರು. ಹೀಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಮುಕ್ತ ಅವು ಸಮುಕ್ತಿಕವಾಗುವೆಯೆಂದು ಸಾಧಿಸಲು ಮಾಡುವ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ಪೂರ್ಣತೆಯ ಸಜೀವ ಮೂರ್ತಿಯೇ ಮನುವು.

ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೊಂದು, ಸಮಾಜದ ವಿಭಾಗದ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ಡಾಕ್ಟರ್ ವಾಸರು ನಮ್ಮೆದುರಿಗಿಟ್ಟಿದ್ದು ತಿರುವುಮುರುವು ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಕುದುರೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದಂತಾಗಿದೆ. ಸಮಾಜದ ಈಗಿನ ವಿಭಾಗವು ತೀರ ತಪ್ಪಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಸದ್ಯದ ವಿಭಾಗ ಕ್ರಮವನ್ನು ವೆಳ್ಳೆ ನೂರನ ವಿಭಾಗವೊಂದನ್ನು—ಅದು ಆದರ್ಶಕ್ರಮವಾಗಿರಬಹುದು—ಮಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮುರುವರಲ್ಲಿ ತಾವು ಎದುರಿಸಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗೇ ರಠಣ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಸದ್ಯದ ವಿಭಾಗಕ್ರಮದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಕ್ರಮವೆಬ್ಬಿ ನೂತನ

ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ಮೊದಲು, ಸದನಾದವು ಈ ಪರಿಗೆ ಈಗಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ವಿಭಾಗಪಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಅಲೋಚಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಭಾರತದಲ್ಲಾಗಲಿ ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಈಗಿರುವ ವಿಭಾಗಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ತಂದು ಹೇರಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಸಮಾಜಭೂಮಿಯಿಂದಲೇ ಆಯಾ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಹಜವಾಗಿ ತಲೆದೋರಿ ಬಿಳಿದಿದೆ. ಬೇರೆ ತರಹದ ವಿಭಾಗಕ್ರಮವು ಬೇಕೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವುಳ್ಳ ಪ್ರೇರಣೆನ್ನೇ ಸಿದ್ಧವಡಿಸಬೇಕು.

ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಂಖ್ಯವಾದಿಯು ಪದ್ಧತಿಯ ಶ್ರೇಷ್ಠತನವಿದೆ. ಉದ್ದತ್ತಿ-ಉಪಜೀವಿಕೆಗಳ ಸಾಧನಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ವಿಚಾರವಲ್ಲವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ-ಸಹಕ, ಧನಿಕ-ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಪ್ರಬಲರು-ಅಬಲರು ಎಂಬ ಅನ್ಯಾಯವಾದ ವಿಭಾಗವೂ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಇರಗೊಟ್ಟರೆ ಎರಡನೆಯದು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಲೆದೋರದಿರದು. ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಘಟನೆಯ ಬುನಾದಿಯನ್ನೇ ತಿದ್ದಿದರೆ, ಸಮಾಜದ ವಿಭಾಗವನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗೂ ತಮ್ಮಿಂದ ತಾವೇ ಸರಿಹೋಗುತ್ತವೆ.

ವಿದ್ಯಾಗೃಹಗಳಾದ ವಾಕ್ಯವರು ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಂಘಟನೆಯ ನವೋದ್ಧಾರವೆಂಬ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಡೆಯ ಹಚ್ಚಿದರೆ ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದು ಆ ಮೂಲಕದಿಂದ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿ ತನ್ನ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಸಹ ಬಲಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿಲ್ಲೆಂದು ಅವರು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಎಂದರೆ, ಅಂತಹ ಯಶಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಸಮಾಜವ್ಯಕ್ತದ ಕೊಂಚ-ರೆಂಬೆಗಳೆಂದರೆ ಅರಂಭಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ ಮಡ-ಬೆರಗಿನವಲ್ಲವೆಂದು ಅದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಈ ಚಿಂತಾಪದ್ಧತಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಹೋಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಮವಾದವೇ ಉಪಯೋಗವಾಗಬೇಕು ಎಂದರೆ ಸದನಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಹಾಕಲಿವೆ. ಕೈವಲ್ಯ ಸಮಾಜವು ವಿಭಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೈವಲ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾರಿ ಕೂಡುವೆಂದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಆಯಾ ವಿಭಾಗವು ಕರ್ತವ್ಯ-ಕರ್ಮ-ಧರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅವರವರ ಅಹಾರ ಕ್ರಮವನ್ನು ವಿಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಂದ ಸಮಾನವಾದುದು ದ್ರವ್ಯ ಸೇವೆಯಾದುದು ಅವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಅವರ ಬರಿಗೈ ಕರ್ಮಕ್ಕಾಗುವು ವಿಧಿಸುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಮಾಡುವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇವರ ಮೇಲೆ ಕರ್ಮದ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ, ಮೊದಲು ಜನರನ್ನು ಆಯಾ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಸಲೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಾಗಿ ವಿಧಿಸಿರುವ ಕೈವಲ್ಯ ಮೇಲೆ ಕೈವಲ್ಯದ ಕಡೆಯವರೇ ಮಾಡಲೇಕು. ಹಾಕಲಿವೆ ಯೋಜನೆಯ ನಾಕಿಗೆ ಗುಣವು ಬರುವುದು ಇದ್ದರೂ ಅದು ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚಿ.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಅಳವಡು ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕು. ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಒಲೆಯ-ಅಳು, ಎರಡು-ಬಿಡುವು. ಸುಲಿಗೆಗಾರ-ಸುಲಿಗೆಗೊಳಗಾದವ ಮುಂತಾದ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಸಮಾಜಬದ್ಧ. ಒಡೆಯರೆಂಬುವವರಿರುವುದು ಬಿಡುವು ಬಿಡುವು ಮುಕ್ತ. ಆಯಾ ವರ್ಗವೂ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಬಿಡುವು ಬಿಡುವು ಈ ಸಮಾಜವು ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಸಮಾನವಾಗಿ. ಪ್ರೇಮಿಸ್ಕಾರದ. ಮಂಡು ಇವುಗಳಿಂದ ಸುಸಜ್ಜಿತವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಈ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ ಬಿಡಿಸಲು ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಮಹಾವಿವರವಾದ ಹಾಕಲ್ ಭಗವಾನ್‌ದಾಸರು ಆರಂಭ ಸಮಾಜಸಂಘವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಂಪತ್ತು, ರಕ್ತಿ, ಸೌಕರ್ಯ, ಕರ್ಮವು, ಉದ್ಯೋಗವು ಪುನರ್ವಿಭಜನೆ (Redistribution) ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಕಲಿವೆ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯವಾಗಿಸುತ್ತೇನೆ ಇಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವರು? ಇದು ಅಳುವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದಿಗೆ ಬಹಳ ಅನಾನುಕೂಲವಾದ ಯೋಜನೆ ಇದು. ಅದರಿಂದ ಈ ಕಂಪೆನಿಯ ಮೇಲೆಗೆ ಇರುವುದು ಎರಡು ದಾರಿಗಳು. ಮುಕ್ತ. ಸಮಾಜವು ಮೇಲೆ ಇದನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಹೇರಬಲ್ಲ ಜನರಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೆ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿ

ಇಂದಿರುವ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವಂತೆ ಹೇಗಾ

ದರೂ ಮನವೊಲಿಸಬೇಕು. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯದಿದ್ದರೆ, ಆ ಯೋಜನೆಯು ಮನುಷ್ಯನು ಪುಣ್ಯನಾಮದ ಸಂಬಂಧವಿಂದ ಪವಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮೇಲೆ ತೇಲಲಾರದು.

ಆದರೆ ಸುಲಿಗೆಗೊಳಪಟ್ಟ ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷತಃ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ವರ್ಗದಿಂದ, ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಶಕ್ತಿಯೂ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಒದಗುವವೆಂದು ಸಾಮ್ಯವಾದಿಯು ನೆರೆನಂಬುವನು. ಆತನ ಶ್ರದ್ಧೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ವರ್ಗಕಲಹದ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ. ಆತನ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಸುಲಿಗೆ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗಳ ಗೋಳಗಾಡವರ ಸಂಘಟನೆಯಿಂದ ಸದ್ಯದ ಸಮಾಜದ ಅಸ್ತಿವಾರವನ್ನೆಳೆದು ಹೊಸ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಮೊಸ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕೆಂದು.

ಆದರೆ, ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರಂತೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ವಾಸರೂ ಹೃದಯ ಪರಿವರ್ತನದ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುವರು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರೊಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮನುವಿನ ಪುಣ್ಯನಾಮದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹಚ್ಚಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ “ ಸ್ಥಿರವಾದ ಒಂದು ವರ್ಗವನ್ನು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಸಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಸುಜ್ಞರೂ ಸುಶೀಲರೂ ಆದ ಶಾಸನಕಾರರು (Legislators) ಒದಗಬೇಕು. ರಾಜ್ಯವಾಳಲು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾದ ಜನರು ಸಿಕ್ಕಬೇಕು. ಇವರಿಲ್ಲ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಗೌರವ ವರ್ಚಿಸ್ಸುಗಳುಳ್ಳವರಾಗಬೇಕು. ಇಂತಹ ಜನರೇ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಿಸಿದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದಾಗುವ ಅನ್ಯಾಯ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುವುವು. ಮನುವು ತನ್ನ ಸಮಾಜ-ಸಂಘಟನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ಇಡಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೌಧವನ್ನೂ ಇಂತಹ ‘ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ’ ಎಂಬ ಒಂದು ವರ್ಗದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು-ಕರ್ಮದಿಂದಲೇ ಹೊರತು ಜನ್ಮದಿಂದಲ್ಲ-ಬ್ರಹ್ಮನ (ದೇವರ) ಪಾದಿಗಳು (ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು).

ಮೊದಲಿನಂತೆ ಆಶ್ರಮ ಪದ್ಧತಿಯ ಪುನರುಜ್ಜೀವನವಾಗಿ ಹಿಂನೆಯ ವರ್ಷದ ನಂತರ ಜನರು ಅರ್ಥಸಂಪಾದನೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಿಂದಲೂ ಮನೆತನದ ಕೆಲಸಗಳಿಂದಲೂ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿ ಆಶ್ರಮವಾಸಿಗಳಾದರೆ ಅಂತಹ ಜನರಲ್ಲಿ

ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯದ ಮೂರನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ—ವಾನಪ್ರಸ್ಥಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ—ಪೂಜ್ಯರೂ ವಿಶ್ವಾಸಯೋಗ್ಯರೂ ಆದ ಋಷಿಗಳಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ-ಭೀತಿಗಳ ಬಲದಿಂದ ಎಳ್ಳೆಯ ಚಾಸನಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಮುಂದುವರಿದು ಅಡಳಿತದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಿ ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಡೆಯಹಚ್ಚಲು ಆಸಕ್ತರಾಗಿಯೋಗ್ಯರಾಗುವರು.

ಹ್ಯಾನದೆ ನಾನಿಬು ಪೂಜೆ ಮಾಡುವ ಮುನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ, ವಿವೇಕವಿಸ್ತಾರ, ಸಮಾಚಾರವರ್ಧನ, ಸುಸ್ವಭಾವಾಕರಣ ಮುನ್ನು ನರುಣರ ದೇಹಬಲ-ಸಂವರ್ಧನ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಡೆಯ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು ತಮ್ಮ ತಪೋಬಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಲೋಕಸಂಪನ್ಮತ್ತಿ, ಮಾನವಹಿತ ಬುದ್ಧಿಗಳಲ್ಲದೆ ಸಪೋಜೀವನದ ಪುಣ್ಯಪ್ರಭಾವ, ಆದರ ಸಹಜಕೃಪಾಶಕ್ತಿ, ಅದರ ನಿಷ್ಕಟಿಬಲ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಧೀನಪಡಿಸುವ ಆದರ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಶಕ್ತಿ ಇವುಗಳನ್ನೂ ಜೋಡಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಜಗದರೊಗವೆಲ್ಲ ಗುಣವಾಗುವುದು ರಾಜ್ಯವಾಗುವುದು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಪಾಪ, ದರ್ಶ, ಲೋಭ, ಕಾಮಗಳೆಂಬ ಭೂತಗಳೆಲ್ಲ ಹೇಳಹಸೆಯದೆ ಪಲಾಯನ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುವುವು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನಿಜವಾದ ಲೋಕಸಂಪಕರಾಗುವರು” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಾಜ್ಞರಾದ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಹೊಳೆದ ದರ್ಶನವು (Vision) ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕವಾದುದು ಅವರೆ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದೊಂದು ಕೂಸಿನ ರಾಜ್ಯ, ವಾಸ್ತವವಲ್ಲವೆಂದು ಎಂದು ಕಂಡುಬರುವುದು. ನಮಗೆ ಇಂದು ಕುಶಲರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದೇನು? ವಿಶ್ವವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಮೆದುಳಿನ ಹರಿಯುವ ಹುದುಗರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಸಮಾಜವೆಲ್ಲ ಸ್ವಾರ್ಥ-ಸ್ವವರ್ಗಹಿತಗಳೆಂಬ ಸುಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೆಂತೂ ಹೇಳಿಕೇಳಿ ವರ್ಗಪ್ರಭಾಸವಾದ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿವೆ. ಮುಸ್ಲಿಮರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಾರ್ಥವೋದಗಗಳನ್ನು ಬಿಡಲಾರದೆ ಮಾನವನು, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಹೊಸ ರಾಜಕೃತ್ಯಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ನವಯೌವನವನ್ನು ಕೋರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭ

ದಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ದಾಸರ ಈ ಭವ್ಯದರ್ಶನವು ಅಸಂಖ್ಯಾತ್ಯಾಕ ಯಾವ ಬೋಧಕಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದೋ ಏನೋ ಎಂಬಂತೆಯೂ ಕಂಡುಬರುವುದು.

ಆದಿರಲಿ. ಡಾಕ್ಟರ್ ದಾಸರ ಯೋಜನೆಯ ವರ್ಗನೆಯನ್ನು ಮುಂದರಿ ಸೋಣ. ತಾವು ವರ್ಣಿಸಿದ ಮಾದರಿಯ ಮುಂದಾಳುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಯೋಗಶಾಲೆಯೊಂದು ಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುವರು. “ ಯೋಗ ಶಾಲೆ ” ಎಂಬ ಭಾಗದಲ್ಲಿ “ ಅಗತ್ಯವುಳ್ಳ ನೈತಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ, ಶಾರೀರಿಕ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವರನ್ನು ಮತ್ತು ಅನುಭವವುಳ್ಳ ಕೆಲವು ನಿಜವಾದ ಯೋಗಸಾಧಕರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಥಿಯೊಸೊಫಿಕಲ್ ಸೊಸಾಯಿಟಿಯ ಬೆರೆ ಬೆರೆ ಕೇಂದ್ರಗಳಿಗೆ ಆಮಂತ್ರಿಸಿ ಅವರು ಇವರಿಗೆ ವರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಯಸುವವರು ಯೋಗಶಾಲೆಯ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ನೈತಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ದೈಹಿಕ ಗುಣಗಳ ತಕ್ಕ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಅವರಲ್ಲಿ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುವ ಅಪಾಯಗಳನ್ನೆದುರಿಸುವ ಸಿದ್ಧತೆ ಇರಬೇಕು. ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಆಸಕ್ತಿ ಸುವವನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಗಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸುವವರಿರಬಾರದು. ಸಂಸಾರದ ಸಂಬಂಧವಿರಕೂಡದು. ಯೋಗದ ಪ್ರಯೋಗ-ಪ್ರವರ್ತನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ವಾದ ಮಾರ್ಗದಿಂದಲೇ ನಡೆಸಬೇಕು. ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ವಾಗಿ ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಲಾಗದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಡೀರಿಂದು ತಿಷ್ಠರನ್ನು ಕೇಳಬಾರದು. ಇಂತಹ ಯೋಗಶಾಲೆಯೊಂದರಿಂದ ವಂದಿತರೂ ಸಕಲಗುಣ ಮಂಡಿತರೂ ಆದ ಆತ್ಮವೀರರು ಸಿದ್ಧರಾದರೆ, ಇವರ ನೈತಿಕ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೂ ಮಾನವ ವರ್ಗದ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಇವರು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂಪಿಷ್ಟಗುಣಿಗಳೂ ಛಾತಿಕ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸೌಖ್ಯವೂ ಲಭಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ವರ್ಗಕಲಹದ ಬದಲು ಡಾಕ್ಟರ್ ಭಗವಾನ್‌ದಾಸರು ಯೋಗ ಶಾಲೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ. ಎಚ್. ಜಿ. ಪೆಲ್ಲರು ಸ್ವಾಲಿನ್ನರಿಗೆ ಪಿ. ಇ. ಎನ್. ಕ್ಲಬ್ಬನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದರು. ಜಗತ್ತಿನ ದೂರದ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಆಲೋಚನೆಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಅವರಿ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಕ್ತಿಯು ಒಂದೇ. ಮಧ್ಯಮ

ವರ್ಗದವರು ಇಮ್ಮು ನಾನಾಜನ ಅರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅಪಾಯವಾಗದಂತ ತಮ್ಮ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳ ಮೇರೆಗೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಬಗೆಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಬಲವಾದ ಬಯಕೆಯೇ ಇವಕ್ಕಿಲ್ಲ ಕಾರಣ.

ಇನ್ನು ಯೋಗವಾಲೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಾ. ಈ ಯೋಗವಾಲೆಯ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಗ್ರಹಿಕೆಯೇ ತೀರ ತಪ್ಪಾಗಿದೆಯೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಬ್ರಹ್ಮನ ಪಾಪಗಳ - ಪ್ರತಿಸಿಧಿಗಳ ಕೊರತೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಕಾಶವು ಈ ಬಗೆಯ ತೊಂದರೆಗಳಾಗದೆಯೆಂದು ಡಾಕ್ಟರರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅಥವಾ ಇವನ್ನೇ ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ. ಬ್ರಹ್ಮನ ನಾಕಷ್ಟ ಜನ ಪ್ರತಿಸಿಧಿಗಳು ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಜಗತ್ತಿನ ಪೀಡೆಯ ಪರಿಹಾರವು ಬಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದೆಂದು ಅವರ ನಿಸ್ಸಯದ ನಂಬುಗೆ. ಈ ಗ್ರಹಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮೇಲ್ಮೆಗಳ ಮಾಡಿದಂತೆ. ಒಳಗೆನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸದ್ಯದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದ-ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಗಳ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆಂದ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನ ಪ್ರತಿಸಿಧಿಗಳ ದುರ್ಭಿಕ್ಷೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮದೇವನ ಪ್ರಚಾರಕರ ಕೊರತೆಯಾದುದರಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಯಮನ್ಮುಖವಲ್ಲದ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಸಂತೆ ನೆರೆ ದಿದೆ, ಪ್ರಭಾವ ಬೆಳೆದಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಸಮಾಜವು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬೆಲೆಕಟ್ಟುವ ಸ್ವಂತ ಪದ್ಧತಿಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅದು ಬೆಳೆಸಿ ಸನ್ಮಾನಿಸುವುದು ಬೇರೆ ತರದ ಸ್ವರ್ಗಗಳನ್ನೇ. ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು ಫೋರ್ಡ್ಸ್, ನೊಂಟ್ಸ್, ಲಿಂಡ್ ಬರ್ಗ್-ಹಾಸ್ಟೆನ್ಸ್, ಹೇರ್-ಹಿಟ್ಟೆಲ್, ಹಿಂದನ್‌ಬರ್ಗ್, ಐನ್‌ಸ್ಟೈನ್ ಇಂತಹ ರಸ್ತೆ ಹೊರಲು ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಿರಸರಿಗಳನ್ನಲ್ಲ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಪಟ್ಟಭದ್ರವಾಗಿರುವ ವರೆಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಿರಸರಿಗಳೆಂಬವರು ತಲೆಮೋರುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ.

ಅದರ ನಾಮ್ಯವಾದ ಮಿರಸರಿಗಳ ಮಾರು ಬೇರೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಅವರನ್ನು ಮಟ್ಟಿಸುವುದು. ಧನವರ್ಗದ ಹಿರಿಯ ಶೂದ್ರದ ವರ್ಗಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಮ್ಯವಾದವು ಬೇರು ಜಿಟ್ಟು ಬೆಲೆಯುವುದು. ಸದ್ಯದ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಇದರ ಸತ್ಯತೆ ಕೋರಿಬರುವುದು. ಈಗ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರವಾಗಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೆದುರಿಸಿದ ರಾಜ

ಈ ಯಶಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಘಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸೇರಿದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಗಳ ಬಕ್ಷವೇ ಅನ್ಯಂತರದೊಡ್ಡದು. ಸಾಮಾನ್ಯಿಕ ಸಂಘಟನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರಚಾರಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಎಣಿಸದಿರುವುದೇ ಮೇಲು. ಅಂತಹರು ಹಿಡಿ ಜನರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲವೂ ಎಂಬುದು ಸಂದೇಬ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಿಗಳ ಬಲವು ಅತ್ಯಲ್ಪವೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಕ್ಕೆ ಪುಟಕೊಡುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕೇವಲ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದುದು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದಕ್ಕೆ ಎಡೆಕೊಡುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳುಂಟಾದುದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ. ಆದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯಿಕ ಪುನರ್ವಿಜ್ಞಾನವು ಬಗೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ಸಮತಾವಾದಿಗಳ ಬಳಗವೇ ದೊಡ್ಡದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಛಿಯೊಸಾಫಿಕಲ್ ಸೊಸೈಟಿ (ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ ಸಂಘ) ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಇತರ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಿಶನರಿಗಳು ಸಿದ್ಧರಾದರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ. ಆದರೆ ಅವರಿಂದ ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟಕಾರ್ಯವು ನೆರವೇರುವುದೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು? ಅವರು ಸಮಾಜದ ಪುನರ್ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲರೋ? ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಧನ, ಅಧಿಕಾರ, ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಹಂಚಿಹಾಕಬಲ್ಲರೋ?

ಬ್ರಹ್ಮವಾದದಲ್ಲಿ ಅಮಿತನಾದ ಶ್ರವಣವುಳ್ಳವರು ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ “ಅಹಮ” ಎಂಬ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲರು.

ಕೊನೆಗೆ ಇಷ್ಟೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರಚಾರಕರ-ಮಿಶನರಿಗಳ-ವಿಷಯವು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಗಾಂಧಿಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಉಸಿರಾಡಲು ಬರದಂತಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಕುಸ್ವಳಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹುಚ್ಚಿದು ನರಳುತ್ತ ವಿನಾಶದ ಕಡೆಗೆ ಜೋರಾಗಿ ಉರುಳುತ್ತಿದೆ; ಲಕ್ಷಾವಧಿ ಜನರು ಕೆಲಸಗೈದಿರಲಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಿಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ ತೊಳಲಿ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಸುಲಿಗೆ-ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾಗಿ ನೂತನ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ, ದೊಡ್ಡಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ, ಒಕ್ಕಲುನಾಡುಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುವ, ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಜನರ ಜೀವನದೊಡನೆ ಜೂಜಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಗಳ ಸೂತ್ರಧಾರಕನಾದ

ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಬಳಸುವುದು ಸಹಗಮನದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮನಸ್ಸು ತಲ್ಲಣಿಸುವ ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿ ಶಾಂತ-ಗಂಭೀರಭಾವದಿಂದ ಯೋಗವಾಲೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ! ಇದಲ್ಲವೆ ಅವ್ಯವಹಾರದ ಸಂಗತಿ ?

ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್

ಅಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಜೀವನರಂಗದಲ್ಲಿ ತೋರಿಬರುವ ರಕ್ತ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗಳ ನಮನಾದರೂ ಪರಿಚಯಿಸುವುದು, ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅಕ್ರಮಿಸಲಾರದಂತೆ ಮಾಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುದು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದದ ಎದುರಾಳಿ. ಅದರ ಕಲ್ಪನೆಯ ಹಗ್ಗ.

ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಅಂಗವೆಂದು ಲಕ್ಷಣ. ಹೇಗಾದರೂ ವಾತಿ ಪ್ರಣ ಉಂಟಾದಾಗಲೇಕೆಂದು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯು ಹೂಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನ. ತನ್ನ ಮನಬಂದಂತೆ ಬಗ್ಗುಬಿಟ್ಟ ಕಬ್ಬಿಳಿಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಹೂಕಾಸಿನ ಮುಗ್ಧತ್ವವನ್ನು, ಕೂಲಿಕಾರರ ಪಂಗಡದ ಬೀಕೆಯಿಂದಾದ ರಾಜಕೀಯ ಅಪಾಯವನ್ನೂ ಅವಕ್ಕೆ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅದು ಈಗ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಸದ್ಗತಿಗೆ ಅಗ್ನಿ ಸಂಸ್ಕಾರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಸಾಧನವಾಗಿರುವ ಈಗಿನ ಈಗಿನ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವ ಅನಿಯಂತ್ರಿತ ಅಧಿಕಾರಬಲಗಳನ್ನು ಅದು ಬಳಸುವುದು. ಅದಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಏಕೀಕರಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೇರೆದಂತೆ ಪಲ್ಲಟಿಸಿದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೂ ಅದು ಬೇಕೆಂತ ಕಮರಿಸಬೇಕೆಂದಿದೆ. ಧನಿಕರಿಗೆ ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮ ಕಾರಿಯಲ್ಲದಾದರೂ ಅಡ್ಡಿಯಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದದ ಸ್ಥಾನವನ್ನಾಕ್ರಮಿಸಲು ರಕ್ತವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತ್ಯಾಗಗಳಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕೆಲಸಗಾರರಂತೆ ಜನತೆಯ ಹಿತವನ್ನು ಹಂಬಲಿಸುವ, ಮತ್ತು ಅವರಿಗಾಗಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವ, ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ ಅಗ್ನಿ ಅಪಾಯಕಾರಕವಾದ ಪರಮ ಶತ್ರುವೆಂದು ತಪ್ಪದೆ ಮನವರಿಕೆ

ಯಾಗುವುದು. ನಿಲ್ಲಲು ಅವಕ್ಕೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಎಡೆಕೊಡಬಾರದೆಂದೇನಿಸುವುದು.

ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ನುಜನತೆಯ ಹಿತವನ್ನು ಎಷ್ಟು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆಂಬುದು ಸರ್ವವಿಶ್ರುತವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಅವರ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ದಿದ್ವರೂ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಅವನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಅಟ್ಟಕ್ಕೇರಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಮ್ಯವಾದ-ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್‌ಗಳ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಸಮನ್ವಯದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮಾತಾಡುವುದು ತಿಳಿಗೇಡಿತನದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿರುವಂತೆ ಅತ್ಯಂತ ಅಪಾಯಕಾರಕವೂ ಆಗಿದೆ. ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್-ಸಾಮ್ಯವಾದಗಳ ನಡುವೆ “ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ” ದಂತಹ ಕೆಲವು ಸದ್ಭರ ಲಕ್ಷಣಗಳಿರುವುದೇ ಈ ಸಮನ್ವಯ ವಿಚಾರದ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಸಾದ್ಭರವು ಬಹಳ ಮೋಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದು. ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ಅನುಕೂಲ ನೇರಪಥದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವ ಉದ್ಯಮಪ್ರಭುಗಳ ಮತ್ತು ಕುಸಿದವೃತ್ತಿಯವರ (Bankers) ಆಲೋಚನಾ ಕೂಲಿಕಾರರ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಆಲೋಚನಾ ಬಹು ಅಂತರವಿದೆ. ಮೊದಲಿನ ಪಂಗಡದವರ ಆಲೋಚನೆ ಕೇವಲ ಕೂಲಿಕಾರರ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮುಲಿಗೆಗಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ಕೂಲಿಕಾರರ ಆಲೋಚನೆ ಈ ಮುಲಿಗೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಹೋರಾಡುವುದು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಾಮ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ನಾವು ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್-ಸಾಮ್ಯವಾದಗಳ ಹೊರವೈಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡಲಾಗದು; ಆವಾಹಿನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅವುಗಳ ಮನಾವಿರುದ್ಧೇ ಪರಿಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಧನಿಕ ವರ್ಗದ ಅಪಹಾರ-ಲೋಭಗಳೇ ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್‌ನ ತಾಯ್ತೀರು. ಈ ಅಪಹಾರ-ಲೋಭಗಳ ಹಿಡಿತದಿಂದ ತಮ್ಮ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಜನತೆಯ ಹಟವಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಹುಟ್ಟು. ಇಂತಹ ಸಮನ್ವಯವೇ ಆಗಲಾರದು.

ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್‌ನ ಬಗೆಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ವಿವೇಚನೆಗೆ ಹೋದರೆ ಬಹಳ ವಿಸಯವಾಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್‌ನಿಂದ ಸಂಭವಿಸುವ ಗಂಡಾಂತರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ

ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ನಿನ ಬಗೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನಮಗೆ ನನ್ನ ಮೊಂಡು ಸೂಚನೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಹಲವು ಗ್ರಂಥಗಳಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ. ಆರ್. ವತ್ಸರು “ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಾಂತಿ” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ನಿನ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ನಾನು ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ವರ್ಗಪಕ್ಷಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದವನು. ಮಹಾಯುದ್ಧದ ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಬಗೆಗೆ ಲೆನಿನ್ ನು ಬರೆದ “ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದ” (Imperialism) ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಷ್ಟೇ ಈಚೆಗಿನ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ವಿಲಸಿಕ್ಕತೆಯ ಬಗೆಗೆ ಶ್ರೀ. ವತ್ಸರು ಬರೆದ “ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದ ಸುಹೃದ್ವೈಪುರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಫ್ಯಾಸಿಜಮ್ನಿನ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡು ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದಿದೆಯೇ ಇರಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿವೆ.

೪. ರೀತಿ-ವಿಧಾನಗಳು

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ದಿ ಹಿಂದಸ್ತಾನ್ ಟೈಮ್ಸ್ ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆ “ವಿದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಮುನ್ನಡೆಗೆ ತಡೆಯಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗವೇನನವೂ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದೆ. ಜನಾಂಗವು ಅದನ್ನೊಮ್ಮೆ ಸಿಮೂಲಿಸಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ಜನತೆಯ ಕೇಳಲು ಸಿದ್ಧವಿದರೆ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ತತ್ತ್ವಗಳ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ-ಸಂವರ್ಭಗಳು ಸಿಕ್ಕುವವು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಕಟವು ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಎದುರಿಸಿರುವಾಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವೈಷಮ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಬೊಬ್ಬರಿಯಿತು.

ಈ ಪತ್ರಿಕೆ ಭಾರತೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಉಸಿರಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ನಮಗೆ ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಕಾಠವನ್ನು ಕಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ದೇಶಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ದೌರ್ಬಲ್ಯ. ನಿಜ

ವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಹುಟ್ಟಿನೊಂದಿಗೆ ಜನಾಂಗದ-ದೇಶ ಭಕ್ತಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯು ಉದಯಿಸಿತು. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಏಳಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಇದರ ಪ್ರಭಾವವೂ ಬೆಳೆಯಿತು. 'ನಾಡಿಗೆ ಗಂಡಾಂತರ' ವೆಂಬುದೇ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಬಲವಾದ ರಕ್ಷಾಕವಚ. ಇದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ೧೮೩೧ರ ಮಹಾಚುನಾವಣೆಯೇ ದೊಡ್ಡ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಸಾಹ್ಯವಾದವೇ ಸದ್ದದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಒಂದೇ ಒಂದಾದ ಮಕ್ಕು ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯವೆಂದು ಈ ಮುಂಚಿನ ಆಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿರುವೆನು. ಅದಲ್ಲದೆ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗದೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪುನರ್ಘಟನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು ನನುಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲೆಂಬುದನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದುದರಿಂದ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವವರೆಗೆ ಸಮತಾವಾದದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಗಳು ಮತ್ತು ನಿರರ್ಥಕವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ವಾದಿಸಬಹುದು. ಅದೇಕೆ, ಮೇಲ್ಕಂಡ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕರಂತಹರು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ನಿರರ್ಥಕವಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಬಿಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕುಚೇಷ್ಟೆಯೆಂದು ಸಾರಿದ್ದಾರೆ. "ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಾಧನೆಗೆ ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯವು ಬೇಕು; ಆದರೆ ಸಾಹ್ಯವಾದವು ಆ ಐಕ್ಯವನ್ನೇ ಒಡೆಯುವುದು" ಎಂದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅದುದರಿಂದ ಸಮಾಜವಾದದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದ ಜನಾಂಗದ ಶಕ್ತಿ ಕುಗ್ಗುವುದೆಂದು ಅವರ ಆಲೋಚನೆ. ಈ ಭಾವನೆಯು ಬಹಳ ವಿಫಲವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿರುವುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

ಜನಾಂಗದ-ದೇಶದ-ಐಕ್ಯ

ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯವೆಂದರೇನು ? ಜನಾಂಗವೆಂದರೇನು ? ಜನಾಂಗಭಾವ (Nationalism) ವೆಂದರೇನು ?

ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗದ ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾದ ೧೮೫೭-೧೮೫೮ರ ಎರಡು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಂಗತಿಗಳ ತುಲನೆ ಮಾಡುವ. ಇವೆರಡು ಘಟನೆಗಳೂ ಬರಿಯ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನೆರವೇರಿದವು. ಆದರೂ ಅವುಗಳಿಂದ ಜನಾಂಗಭಾವದ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಲಕ್ಷಣ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಘಟಿಸಿದುವು. ಆದರೆ ೧೮೫೭ ರಲ್ಲಿ

ಸಾರ್ವಭೌಮ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಂತಿ-ಬಂಡಾಯಗಳಾದುವು. ಆದರೆ ಗಲಾಟೆ ರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸವಿಸಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳ ಸಮರ್ಪಣೆ ಯಾಯಿತು. ಸಾರ್ವಭೌಮ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಬಂಡಾಯವ ಸರಿ ರ್ರಮಕ್ಕೂ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಗಾಗಿ ರಾಯಲ್ ಕಮಿಷನ್ ನಿಯಮಿಸಬೇಕೆಂಬ ಲೇಡಿಕೆಗೂ ಎಂಕವ ನ ತಾ ಸ್ತಿ ಆದರೂ ಈ ಎರಡನೆಯ ಕೃತಿಗೆ "ಭಾರತೀಯರ ಜನ್ಮಸಿರ ಹಕ್ಕುಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯ ಪ್ರಾರಂಭ" ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ೧೮೫೭ನು ಿ ಗಲಾಟೆ ಈ ಎರಡು ಸರ್ವಗಲ್ಲಿಯೂ ಜನಾಂಗ ಭಾವದ ಚಳವಳಿಗಳೇ ಆಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ ಬಳಿಕ, ಈ ಜನಾಂಗ ಭಾವವು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಜೀರಿ ಲೀರೆಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಒಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸೂತ್ರವಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರು ಸಮಾ ವಿಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರೆಯೆಂಬಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ೧೮೫೭ರಲ್ಲಿ ಪಾಳೆಯಗಾರರೂ ಆವರ ದಂಡಾಳುಗಳೂ ಜನಾಂಗಭಾವದ ಮಿಲರರಾಗಿದ್ದರು (Nationalists). ೧೮೫೭ರಲ್ಲಿ ಸೇವಾಸಿಕ್ತರಾದ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿ, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಒಬ್ಬ ಜನ ಸಭೆಗೆ ಹಕ್ಕು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸ್ವತ್ತಿಯವ (Nationalists) ರಾಗಿದ್ದರು.

ಜನಾಂಗಭಾವದ ಮುತ್ತು ಜನಾಂಗದ ಜಕ್ಕತಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯ ಬಗೆಗೆ ಈ ಎರಡು ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಸುಂಬಾ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ೧೮೫೭ರಲ್ಲಿ ಮೋರಾದಿದ ಪಾಳೆಯಗಾರರಾಗಲಿ ೧೮೫೭ರಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರಾಗಲಿ, ಸಮಗ್ರ ಜನಾಂಗದ ಮುತ್ತು ಆದರೂಳಿಗಿನ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗ ಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ೧೮೫೭ರಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಸ್ಕರಣೆಂದಿಗೆ ನಾಡಿನ ಒಕ್ಕಲಿಗರಲ್ಲೂ ಬೂಡಿಯ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಲಿಕ್ತರನ್ನು ಸಹಿದಮಿಗೆ ಸರಕಾರದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂದೂ ನ್ಯಾಯಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯನಗನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅಮೂಲವು ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಆದೇಕೆ, ಈಗಲೂ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯೇ ನಡೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಅಂದಿನಕಾಲದೂ ಇಂದಿನಮು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ ತರಗತಿಯ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯಾಗಿರುವುದು. ಶಾಯನ್ಮಾಡು ಎಂದರೇನೆಂಬುದು ಒಕ್ಕಲಿ ಗರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ: ಸ್ವರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಮುಂಜೆಯೇ ತಿಳಿಯದು.

ಇಂದಿನ ಸುತೀಕ್ರತರು, ಇಂತಹ ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಕಷ್ಟೋಡನೆ ಈ ಮಾನ್ಯಭೂಮಿ-
ಸ್ವರಾಜ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದಾಗಿ ಹೆಗಲಿಗೆ ಹೆಗಲು ಹಚ್ಚಿ ಕಾದಾದಜೇಕೆಂದು
ಕೋರುವುದೂ ಒಂದು ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ?

ಅಂತೂ ನಮಗೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯ ಸರಿಯಾದ ಕಲ್ಪನೆಯಾಯಿತು.
‘ಜನಾಂಗ’ವೆಂದರೆ ಸಿಜವಾಗಿ ಇಡಿಯ ಜನಾಂಗವಲ್ಲ. ಮತ್ತು ‘ಜನಾಂಗ
ಭಾವ’ದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳ, ಎಲ್ಲ ವಂಶಗಳ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳೆಲ್ಲ
ಸೇರಿರುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವರ್ಗದವರು
“ಜನಾಂಗ”ದ ರಚನೆಗೆ ಕಾರಣರಾಗಿ ಜನಾಂಗಭಾವವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸು-
ವರು. ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಂಗಡದವರು ಅಥವಾ ವರ್ಗದವರು
ಜನಾಂಗಭಾವವನ್ನು ತೋರುವರೆಂಬುದು ಆಯಾ ಕಾಲದ ಇತಿಹಾಸದ
ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಘಟನೆ ಇವುಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಒಂದು ಕಾಲದ
ಜನಾಂಗಹಿತವೆಂಬುದು ಆಗಿನ ಜನತೆಯ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕರ ಸಿಜವಾದ ಒಳ
ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಇರಲಿಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವಕ್ಕೆ ತೀರ
ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು. ಗ್ರೀಟ್ ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ೧೯೩೧ರ ಮಹಾ
ಚುನಾವಣೆಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ‘ನಾಡಿಗೆ ಗಂಡಾಂತರ’ ಎಂಬ ಕೂಗನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿ-
ದಾಗ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಒಂದು ಬಲೆಯನ್ನೇ ಬೀಸಿದ್ದರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್
ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆ ಸಿಜವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಕೆಳಗಿನ ತರಗತಿಯ ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ
ಬಂಧನವನ್ನೂ ಅವಹಾರವನ್ನೂ ಎತ್ತಿಬಿಡದೆ ನಡೆಸಿರುವುದು. ತಮ್ಮ
ಕುಶಂತ್ರವು ಹಿಡಿತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗುವಂತೆ ಜನರ ಅನುಕೂಲ ಮತವನ್ನು
ಕೊಡಬೇಕೆಂದೇ ಈ ಕೂಗನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿ ಅವರನ್ನು ವಂಚಿಸುವುದು. ಆದುದರಿಂದ
ಜನಾಂಗವೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ನಾನಿವ ಬಾಕೆಲ್ಲ ಬಂತೆಂದು ತಿಳಿಯು-
ವುದು ತಪ್ಪು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಪ್ರಬಲ ವರ್ಗದವರ
ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ನಾವು ಎದೆಕೊಟ್ಟು ಬಲಿಯಾದೆವೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು.

ಭಾರತದ ಜನಾಂಗವೆಂಬುದು ರಾಜರು, ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಭುಗಳು,
ಕುಸಿದವೃತ್ತಿಯವರು, ನರ್ತಕರು, ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳು
ಮುಂತಾದವರಿಂದ ಕೂಡಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳ ಜನಾಂಗಭಾವವೂ ಒಂದೇ
ಬಗೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂದು ತೋರುವುದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ

ತೋರದು. ಅವಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲ ಪರ್ಗಗಳೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮವನ್ನು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾರವು.

ರಾಜರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಾ. ಅವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರ. ಈ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಕಾಳಿಗವ ಕಣವ ಮೇಲೆಯೇ ಗೆದ್ದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ೧೮೫೭ರ ನಂತರ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಮೋಗುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಯಾವ ಅರಸನಲ್ಲಿವೆ ? ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಅರಸರೆಲ್ಲರೂ (ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಒಡೆಯರು) ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸದನ ಮಾಡಲಿಕರಾಗಿಯೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಉಳಿಯ ಬೇಕೆಂಬುದು ಒಡವು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸದನದ ಪಿರೋಧ ವಾಗುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜರುಗಳು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದರಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದು ಇದನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಪಿರೋಧಿಸುವವರೇ ಸರಿ. ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಬಿರುಕು.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಜನೋಪದಾರರೆಲ್ಲ ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಕೈಗೂಸು ಗಳೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿ. ಮೊದಲ ಮೊದಲ ಪರ್ಗದಾರರೆಲ್ಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸದನ ಸೆರೆಯಾಗಿ ನಿಂತು, ಹಳ್ಳಿಗಳೆಲ್ಲ ಅದರ ಭದ್ರ ವಾದ ಬೆಂಬಲವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಜನಾಂಗಭಾವದ ಅರ್ಥವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರದ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಾನಗಳು ತಮಗೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಆಗಬಹುದೆಂಬುದೇ ಅವರಿಗೆ ಜನಾಂಗಭಾವವೆಂದಾಗುವುದು ಒಂದೇ ಒಂದು ಅರ್ಥ. ಜನಾಂಗಬಲದ ಪ್ರಭಾವವಿಂದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರವು ದೊರೆಯುವ ಸಂಭವವಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮದೇ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ವೀರಬೇಕು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸದನವನ್ನೆದುರಿಸುವುದಾಗಲಿ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ಚಳವಳಿವನ್ನು ಹೂಡುವುದಾಗಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ವರಕ್ಕೆ ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಬರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹಿತವೆಂಬಂಥ ಗಳಿಗೆ ಬಾಧೆ ಬರಬಾರದೆಂದೇ ಅವರು ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ರಾಜಕೀಯ ಸಂಗತಿಗಳ ಜ್ಞಾನಾನುಭವವುಳ್ಳವರು. ಈ ವರ್ಗವಾರರೊಡನೆ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಮಾತನ್ನೆತ್ತುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಎಡೆನೆಯ ಬಿರುಕು.

ಇನ್ನು ಉದ್ಯಮಪೂರಕ ವಿಚಾರ. ಹೇರದ ಜನಧನದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಸಮೃದ್ಧವಿರುವನ್ನು ದೆಕಿಸಲು ಪೂರ್ಣಾವಕಾರ ಮೊರೆಯ ಬೇಕೆಂಬುದೇ ಇವರ ಹಂಬಲ. ಜನಾಂಗಭಾವವಿಂದ ಇವರಿಗಾಗುವ ಅರ್ಥವೂ ಇದೇ. ಮೇಲೆ ನಾವು ಹೇರದ ಅರ್ಥಕೋಶವನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ್ದಾಗ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಧಿಸಲು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬದುಕುಬೆಟ್ಟಿನ ನಿಯಂತ್ರಣ ಅಸರ ಕೈಯಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಬರಬರುತ್ತ ಸರ್ವ ಸೂತ್ರಗಳೂ ಅಸರ ನರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಒಮ್ಮೆಲೇ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದರೆ ಅನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಿಗ್ಗಿಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ಎಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಪಡೆಯುವುದು ಗಂಡಾಂತರದ ಕೆಲಸವಾದುದರಿಂದ, ಅಧಿಕಾರವೆಲ್ಲ ಹಿಡಿದಿಡಿಯಾಗಿ ರಮ್ಯ ಕೃತಿಗೆ ಬಂದರೂ ಅನರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ. ಸುಧಾರಣೆಗಳೆಂದಲೇ ಅನರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಭಾರತೀಯ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ವರ್ಗವು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಕಂಕುಳು ಕೂಸು. ರಾಜಕೀಯ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಸಯಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ತೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಐರ್ಲಂಡಿನ ಉದ್ಯಮಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ಅಮೆರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲವೆಂತೆ ಇವರಿಗೆ ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಆಧಾರವಿಲ್ಲ. ಜನರಲ್ಲಿ ಹುರುಪು ಹುಟ್ಟಿ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಇವರ ಏಕೈಕ ಯಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿಲ್ಲ: ನಾಡಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜೀವನದಮೇಲೆ ಇವರ ಪ್ರಭಾವವೂ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ವರ್ಗವು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನೇ ಮರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬಹಳವಾದರೆ ಇವರು ಅನಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯದ ಜಿನ್ನಹವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಆದರೆ ರಮ್ಯ ವರ್ಗದ ಸಂಘಟನೆಯಿಂದ ಈ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಇವರಿಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಇವರು, ತಮಗಿಂತಲೂ ಹಾನಿಯ ಸಂಭವವು ಕಡಿಮೆ ಇರುವವರಿಗೆ ಮಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಯಮ ನೆರವಾಗಿ ಅಸರು ಅಸರ ಕೊಡುವ ಚಳವಳಿವನ್ನು ಹೂಡುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಿಸಬಲ್ಲರು. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲರೇ ಮೊರತು ನೇರವಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಅಸರಲ್ಲಿಯೂ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಮುಗ್ಧನಾದರೂ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವ ಯೋಗವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಔದ್ಯೋಗಿಕ ವರ್ಗದ ವಶಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರವು ಬರಬೇಕೆಂಬುದು ಜನಾಂಗವಾದದ ಗುರಿಯಾಗಿರುವವರೆಗೆ ಇವರೂ ಜನಾಂಗವಾದಿಗಳೇ (Nationalists). ತಮ್ಮ ವರ್ಗದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾದ ಉದ್ದೇಶವಿರುವ ಜನಾಂಗವಾದದಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಅಭಿರುಚಿಯಿಲ್ಲ.

ಎಂದಬಳಿಕ ಒಂದನೆಯದಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ವರ್ಗದವರು ಸ್ವತಃ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ಮರೆತು ನೋಡಲಾರರು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ತಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕೋನ್ನತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಸಿಕ್ಕರೆ ಇವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ವಾಗುವುದು. ತಮಗೆ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುವ ಜನಾಂಗವಾದ ವನ್ನಷ್ಟೇ ಇವರು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವರು. ಇದುವೇ ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಕೋಟೆಯ ಮೂರನೆಯ ಬಿರುಕು.

ಇನ್ನು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಸಮಾಚಾರವೇನು? ಭಾರತವು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ನಾಡು. ಇವರ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಹೊರತು ಇಲ್ಲಿಯ ಜನಾಂಗವಾದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಬಿಡುಗಡೆ ಎಂತಹದು? ಬೇರೆ ಸಂಗತಿಗಳು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ. ಇವರನ್ನು ಬಿಳಿಯರಾಗಲಿ ಕಪ್ಪು ಜನರಾಗಲಿ ಸುಲಿಯದಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಈ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಅರ್ಥ. ಅವಲ್ಲದೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ, ತಮ್ಮ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗುವಂತೆ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಧೋರಣಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಅವಕಾಶವು ಸಿಕ್ಕಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಅದು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ರಾಜ್ಯವಾಗಬೇಕು.

ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ಮಾರ್ಗವು ತೋರಿಬರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ ನೇರವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಅಸರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಗಳ ಅರಿವು ಹುಟ್ಟುವುದೊಂದೇ ತಡ; ಬಾಣ ಬಿಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಗುರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುವರು. ಇದರಿಂದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡೆಸುವ ಪರಕೀಯರಂತೆ ಸ್ವಕೀಯರಿಗೂ ತುಂಬ ಅಪಾಯವಾಗುವುದು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಈ ಒಕ್ಕಲಿಗರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಬಾರದೆಂದೇ ಸ್ವಕೀಯರು ಬಯಸುವರು. ಇದರ ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ. ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಜಾಗೃತರಾದರೆ ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಮುರಿಯುವುದು ಖಂಡಿತ. ಇದ್ದು ಒಕ್ಕಟ್ಟಿಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಕುತ್ತು.

ಇದರಂತೆಯೇ ಕೂಲಿಕಾರರ ಸಂಗತಿ. ಆತನುಗಳ ಬಿಡುಗಡೆಯೆಂದರೆ, ಅವರನ್ನು ಕೂಲಿಯ ಜೀತದಾಳುಗಳಾಗಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಬಿಡಿಸುವುದು. ಉತ್ಪಾದನ ಸಾಧನಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡೆತನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉಪಾಯ. ಒಮ್ಮೆ ಜಾಗೃತರಾದರೆಂದರೆ ಇವರು ಕೂಡ ಒಕ್ಕಲಿಗರಂತೆ ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಸುಟು ನೇರವಾಗಿ ಪೀರ್ಯವತ್ತಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನೇ ಕೈಕೊಳ್ಳುವರು. ಅದರಿಂದ ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಉಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಈ ವರ್ಗದವರೂ ಜಾಗೃತರಾಗಕೂಡದು. ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಪೀಡೆ.

ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಈಸರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಒಂದು ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬುಗೆ. ಸಾಮ್ಯವಾದಗಳು ಮುಂದು ಮುಣ್ಣುಗೂಡಿಸಬಹುದಾದ ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯವೆಂಬ ವಸ್ತು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಂತಹ ಐಕ್ಯವೊಂದು ಸಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರೆ ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳನ್ನು ದೂರಬಹುದಿತ್ತು. ದೇಶದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳಿಗೂ ಜನಾಂಗವಾದವೆಂದರೆ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. “ವಿದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಹಾರಿಹೊಡೆಯಬೇಕು” ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಅದಿ ತೋರಿಸುವಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ಹಗುರಾಗಿಯೂ ಈ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗದು. ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಈ ವಿದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವು ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಅವರ ಸ್ವಭಾವವೇ ಅಂತಹದು. ಈ ಸರಕಿಯ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವ ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾರವು. ವಿರೋಧಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳವರ ಮೂಲ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳು ಮೊದಲಿನವರ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳಿಗೆ ತೀರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿವೆ.

ಈಸರೆಗಿನ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ವಾಗ್ಯ ಒದವಿತು ತೋರುವುದು. ‘ಹಿಂದುಸ್ಥಾನ ಟೈಮ್ಸ್’ ಪ್ರಕಿಯು ಹೇಳುವ “ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯ” ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಸಿಜವಾಗಿ ಒಂದೇ ಅರ್ಥ. ಕೆಳಗಿನ ವರ್ಗದವರು (ಒಕ್ಕಲಿಗರು-ಕೂಲಿಕಾರರು) ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವೊಡನೆ ಹೋರಾಡಬೇಕು. ಏಕೆ? ಸುಲಿಗೆಯಿಂದ ಇಮ್ಮು ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಲ್ಲ. ಅದೇ ಈ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ದೂರವಿರುವ ಕೂಡ ಮಾತುಗೊಳ್ಳದ ಮೊಡದೊಡ್ಡ ಜಮೀನುದಾರರನ್ನು ಮುತ್ತು ಬೆಡ್ಡೋಗಿಕ ವರ್ಗದ ಧನಿಕರನ್ನು

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ದಡ ಬದಲು ಅಧಿಕಾರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಒಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿಯಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರಪಡಬೇಕು.

ಈ ಐಕ್ಯವಾದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖವೂ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಈ ಒಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಹಿಂಜ್ವಲನೆಯಿಂದಲೇ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸೋಣ. ಈ "ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯ" ಪೆಂಬುದು ವಂಚನೆಯಿಂದಲೂ ಇಂದ್ರಜಾಲದಿಂದಲೂ ಮುಂಬೆದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಬೇರೆ ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು.

ಅಧಿಕಾರ-ಅರ್ಪಣೆಗೆ ಬಗೆಗೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಜಾಗೃತರಾಗದಿರುವುದು ಅವರ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾದುದೇ ಎಂಬುದು ವಾದಗ್ರಸ್ತ ವಿಷಯವೆಂದು ಈ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಪದವನ್ನು ಪಡೆಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿ ಧನಿಕವರ್ಗದವರನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆರಿಸುವುದು ಯೋಗ್ಯವೇ? ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಜರತೆಯೂ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೂ ಒಂದಾಗಿ ಪೋರಾಡಿದರೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಒಡಿತನಾಗಿ ಬೇಗನೆ ಕಾಲೆ ಗೆಯುವದೆಂಬ ನಿಶ್ಚಾಸನವುರೆ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಲೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಉದ್ಭವವಾಗುತ್ತದೆ. "ಬಂಡವಾಳಗಾರರೊಡನೆ ತಾವು ಸೇರಿ ಹಗಲಿಗೆ ಹಗಲು ಹೆಚ್ಚಿ ಕೂಡಾಡಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಸೋಲು ತಿಂದು ಧನಿಕವರ್ಗದವರ ಹೊಲತ್ತಿಗಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ ತಾವು ಈ ಧನಿಕವರ್ಗದವರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪದ ತಿಯನ್ನೂ ಬೇಕಾದರೆ ಕಿತ್ತೊಗೆದು ಹತ್ತು ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತಿಗಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಕೇಳಬಹುದು. "ಈಗ ಬೇಕಾದರೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಈ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ವಿರುದ್ಧ ಇನ್ನೊಂದು ಬಂಡಾಯವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಭಂಗಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಮೊದಲು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಪೋರಾಡುವುದು ಲೇಸಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಲವು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕೇಸಗಾರರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರುವುದು ತೋರಿಬರುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಬಗೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಾರಾಸಾರ ವಿಚಾರವು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ನಾನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಿ. ಅದರೂ ಮೆಲ್ವಿಂಡ ಸರಿಣಾಮವು ಕೈಗೂಡುವುದಾದರೆ, ನಾನು ಅತ್ಯಂತ ಅನಂದದಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವೆನು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಒಂದು ಮೂರ್ತಿಯ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ನಿರ್ಣಯವು ಬೇಕು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಿಯು ಸೋಲುತ್ತಿಂದು ಮರೆಯಾದೊಡನೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರನೆಯ ಸದ್ವಿಷಯ ಅಡಗುವಂತೆ ಅವರ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಮುಕ್ತ ಕೂಡಲೆ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಅದನ್ನು ಬೇಗನೆ ಎರಡನೆಯ ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ಒಂದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ವಿಶಾಲವಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಪರಾಭವವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಮನವರಿಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಬಲ್ಲದು. ಆದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಯೋಜನೆ ಬರಿಯ ಬಂಜೆಯೆಂದು ತೋರುವುದು. ಇದರಿಂದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಒಕ್ಕುಂಡವಾಗಬಹುದಲ್ಲದೆ ಅನರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸೋಲಾಗಲಾರದು.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೆಂದರೆ ಇಷ್ಟೇ ಭಾರತೀಯ ಧನಿಕವರ್ಗವು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನೆದುರಲಾರದು. ಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಧುಮುಕುವ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯು ಅವರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ನಂಬಿವೆ. ಅದರೊಡನೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಂದ ಅವರ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿಗಳೆಂದು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವ ಬಲವೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಂಗಡವರಂತೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹುಂಗಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಉಳಿಯಲೆಂದು ಬಯಸುವರೆ ಹೊರತು ಅದರೊಡನೆ ಕಾದಾಡಲಾರರು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ನಿರಂತರ ವೃದ್ಧಿಭವ್ಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ಮಾಡುವವರು ಅವರೇ. ಅದರ ದಲ್ಲಾಳಿಗಳೂ ಅವರೇ. ಇದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬಳಗವಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ವರ್ಗದವರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವರು. ಇವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ವಣ್ಣುಮುಕ್ಕಿದರೆ ಆಗಬಹುದೆಂಬ ಬಲವಾದ ಅನೇಕ್ಷೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಅವನ್ನು ಎದುರಿಸುವರು ವಿರೋಧಿಸುವ ಕೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ತೆರೆಯ ಮರೆಯಿಂದ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಲ್ಲದೆ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಸೆಡ್ಡು ಹೊಡೆದು ನಿಲ್ಲಲಾರದು. ಇನ್ನು ವರ್ಗದಾರರಿಗೂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಕ್ಕೂ ಇರುವ ನಿಕಟಸಂಬಂಧವನ್ನೂ ಅವರು

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ನಡೆಯುವರೆಂದೂ ನಾನು ಈ ಮುಂಚೆಯೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಭಾರತೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರೂ ಧನಿಕರೂ ಒಂದಾಗುವುದರಿಂದ ಅದಾವ ಅದಾಯವೂ ಆಗಲಾರದು. ಏಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರನ್ನು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ತೆರುವರೆಂಬುದು ಸುಳ್ಳು. ಅವರಿಂದ ದೊರೆಯುವ ನೆರವು ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ. ಬರಿಯ ತೋರಿಕೆಯ ಕಾದಾಟ ವಾದರೂ ಅವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಪರಿಣಾಮವೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದ ಸಲ ನಡೆದ ಸವಿನಯ ಶಾಸನಭಂಗ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಬಹಿಷ್ಕಾರ-ವಿದೇಶೀ ಸರಕುಗಳ ಬಹಿಷ್ಕಾರ-ವೇ ಮುಖ್ಯಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಇದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಔದ್ಯೋಗಿಕ ವರ್ಗದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೇ ಸಮರ್ಥರೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆಯೇ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಇಲ್ಲಿಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಗೆಲುವುಗಟ್ಟಿ ನಡೆಸುವುದಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಿಳಿದೋ ತಿಳಿಯದೆಯೋ ಧನಿಕರೊಡನೆ ಸೇರಿ, ಧನಿಕರ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ವಿದೇಶೀ ಸರಕುಗಳ ಅಂಗಡಗಳೆದುರು ನಿರೋಧನವನ್ನು-Picketing-ನಡೆಸಿ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಬಡವರು ಸೆರೆಸುನಗೆ ತೆರಳಿದರು. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುತ್ತ ಈ ಧನಿಕವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಂಬುಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾರದು. ಈ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ದೇಹವನ್ನು ದಣಿಸಿ ಬಡವರೊಡನೆ ಸೇರಿ ಗಂಡಾಂತರಗಳನ್ನೆದುರಿಸಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡಲು ಹಿಂದೆಗೆಯುವರು. ಇವರಿಗೆ ಕಷ್ಟ ಬೇಡ. ಇಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಲಾಭೇಶವನ್ನಾದರೂ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲ. ಇವರಿಗಾಗಿ ಇತರರು ಮೈನುಗುನಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕಳೆದ ಆರ್ಥಿಕ ಬಹಿಷ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಇವರು ಬ್ರಿಟಿಶರ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನಿಷ್ಕೆಯಿಂದಲೂ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಯೂ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿ ತಳ್ಳಿದ್ದರೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಜನತೆಗೆ ಇವರಲ್ಲಿಯ ವಿಶ್ವಾಸವು ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಾಮ್ಯವಾದಿಗಳು ಏನೆಂದರೂ ಕಿವಿಗೊಡದಷ್ಟರ

ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಂಬುಗೆ ದುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು. ಜನಾಂಗವೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯ ಧನಿಕ ವರ್ಗದವರನ್ನು ಹಾಡಿ ಹರಸುತ್ತಿತ್ತು. ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಬಿರುಕಿನ ಭಯವಿಲ್ಲದ ಭದ್ರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾರತೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು-ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಭುಗಳು-ಕ್ರಾಂತಿಯ ಭೂಮಿಕೆಯನ್ನೇರಲು ತಪ್ಪಿರುವುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿಂಬುದು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಜನತೆ ಮುಕ್ತ ಧನಿಕರು ಒಂದಾಗುವ ಯೋಗವು ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಧನಿಕವರ್ಗದವರು ಶಾಸನಭಂಗ-ಬಹಿಷ್ಕಾರ-ದ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಹಾದಿಯನ್ನು ನುಡಿದದ್ದರಿಂದ ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಏಟು ಬಿತ್ತು.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕೆಲಸಗಾರನೂ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಇದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಹಾರಮಾಡಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಲಾರೆ. ಆದರೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ—ಏಕೀಕೃತ ಉದ್ಯಮ-ವಾಣಿಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ—ನಡತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಗಾರರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಿವೆ. ತಾವು ಮೋಸಹೋದವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೊಡನೆ ಕೂಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಳೆದಿದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಕ್ರಾಂತಿರಂಗರಕ್ತಿಯಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಖಂಡಿತವಾಯಿತು. ಎಷ್ಟು ಮುಂದಾಳುತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನೆದುರಿಸಬಲ್ಲ ಬಲವಾನ ಚಳವಳವನ್ನೂ ಅವರು ನಡೆಸಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದು ಹೋದರು. ಇವಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ಚಳವಳವು ಜಯಶೀಲವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾದಕವನ್ನ ಜನತೆಯು ಅದಷ್ಟು ಕಷ್ಟಾಗಿ ಸೇರಬೇಕು, ಎಂದರೆ ಇದು ಜನತೆಯ (Mass) ಹೋರಾಟವಾಗಬೇಕು. ಚಳವಳವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವುದೂ ಅವರಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಮುಂದಾಳುತ್ವದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಚಳವಳವು (Mass movement) ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂಬಲ್ಲಿ. ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳೆಷ್ಟೋ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಜನತೆಯ ಚಳವಳವನ್ನು ಕೇವಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಯಿಂದಲೂ ಜನಾಂಗಭಾವನೆಯನ್ನು ದ್ವಿಪೀಯೂ ಹೂಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನಿ ಅಥವಾ ಗ್ರೇಟಿಬ್ರಿಟನ್ನಿನಂತಹ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಜನಾಂಗ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಪವಾಡ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಹ

ನಾಡಿ ತೋರಿಸಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಆಳಿಕೆಯಿಂದ ಈ ಭಾವನೆಯು ಮಹಾ ಉನ್ನತಿಯನ್ನೂ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಭಾವನೆ ಎಂದೂ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿಲ್ಲ. ಜನತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಆಳಿಕೆ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಜನಾಂಗಭಾವನೆ ಇಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಆಕರ್ಷಕವೆಂದಾಗಲಿ ಪ್ರಯೋಜನವುಳ್ಳದೆಂದಾಗಲಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಮಾಜಸೇವೆಯ ಹಣೆಯಬರೆಹವಾದರೂ ಅದೇ. ಅದರ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಸಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಿತವಾಗಿವೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ರಾಜಕೀಯ ಸಂಬಂಧವು ಬರುತ್ತದೆ! ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಯ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ರಂಗಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುವುದು ಬಲು ಬಿಗಿ. ಎಷ್ಟೋ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕೆಲಸಗಾರರು ಯಾವುದಾದರೂ ದೃಢವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಸಮಾಜಸೇವೆಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ತ್ವ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ರೋಗಚಿಕಿತ್ಸೆ, ಹರಿಜನೋದ್ಧಾರ, ಖಾದಿ ಮುಂತಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ತೊಡಗುವರು. ಬೇರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಈ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಮಹತ್ತ್ವವು ಒಂದು ವೇಳೆ ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಜನರನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ಹೋರಾಟದ ಕಣಕ್ಕೆ ಕರೆತರುವ ಶಕ್ತಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಕೆಲಸಗಳು. ಮುಂಚೆ ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಉದ್ದೇಶವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಬರಸೆಳೆಯುವುದೇ ಹಿರಿಗುರಿಯಾಗಿರುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಕ್ರಾಂತಿಯು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ನೆರವೇರುವುದು. ನಮಗೆ ಜನರ ಮನೋಗತಿಯನ್ನು ಪಲ್ಲಟಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕ್ರಾಂತಿಯ ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವರ್ಗದ ಹಿತ ಸಂಬಂಧಗಳು, ಆಶೆ-ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು, ಅನುಮಾನ-ಭಯಗಳು ಇವುಗಳಿಂದ ಪ್ರಚೋದಿತರಾಗಿ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದವರೂ ಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ದುಮುಕಬೇಕು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸುವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ?

ಜಗಳವನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವ ಛಾರವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರಕಾರವು ಮೊತ್ತಿರುತ್ತದೆಂತೂ ಅತ್ಯಂತ ಏಕೈಕವಾಗಿದೆ. ಒಕ್ಕಲು ಒಡೆಯರುಗಳ ಹೃದಯದ ಸಂಬಂಧವೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಿತಬುದ್ಧಿಯೂ ಇದರಿಂದ ಬೆಳೆಯಲಾರವು. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗೆ ರುವಾಗ ಐಕ್ಯವಾದಿಗಳಿಗೆ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಮಾತು ನೆಗೆಗೆಡಾಗಿ ತೋರಿದಿರುವುದು ಹೇಗೆಂಬುದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿ.

ಕಂದಾಯ ಲಾಸಗೇಜ್ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಮಟ್ಟಿನ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವ ಮನಸ್ಸು ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗಿರುವುದು. ಆದರೆ ಜಮೀನುದಾರರೊಡನಿರುವ ಇವರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಕಾಡಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನೂ ನೋಡುವರೆ ಇವರು ಅಂತಿಮತೆಗೆ ಹಸಿವಿನ ಅಭಿವಚನಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಲಾರರೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿಯೂ ಹುರುಳಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅನಲ್ಲದೆ ಅನುತ್ಪಾದಕ ಅಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಕರಾದ ಹಿಂದನ್ನಾ ನದ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಇವುಗಳು ಸಂಬಂಧಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಂದ ಕಂದಾಯ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಈಗಿನ ಸುಖಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಛಾಗವನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದರೆ ಒಡಳ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರ ನಂಬುಗೆಯಿರಬೇಕು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದಿನ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಂದಲ್ಲದೆ ಇಂದಿನ ನಡತೆಯಿಂದ ಫಸರದ ಪ್ರಾವಸಣಿಕತೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸೋಚಿಗದ ಮಾತು.

ನಾನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ಮತ್ತು ಕೊರತೆಗಳ ಮೂಲಕ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯನ್ನು ಅನುದಾರವಾದ ಮಹಿಮೆಯ ತಾಯಿಯ ಅಂತಃಕರಣದಿಂದ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕ್ರಾಂತಿಯ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚಳವಳಿಗೆ ದುಡ್ಡಿನ ಸುರಿಮಳೆಯನ್ನು ಕರೆಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದನ್ನಾ ನದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಸ್ವದೇಶಿ'ಯಂತಹ ಸುರುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೇ ನೋಡೋಣ. ಇದು ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಗೆಯದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಜನಾಂಗಭಾವವುಳ್ಳ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ

ಬಾಯಿಯಿಂದಲೂ ಸ್ವದೇಶಿಯ ಜನವು ನಡೆಯುವಂತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಸೇತುಮಾಚಲವ ವರೆಗೆ ಸ್ವದೇಶಿಯ ಕೂಗನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿ ಕೆಲ ಗಡಚಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವದೇಶಿಯ ಪ್ರಚಾರಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಪ್ರಲವಾದ ಕ್ಷೇಮನಿಧಿ (Reserve) ಯಿದ್ದರೂ ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ "ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಸರಕುಗಳನ್ನೇ ಕೊಳ್ಳಲಿ" ಎಂಬ ಪ್ರಬಲವಾದ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಭಾರತದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಮಾತ್ರ ಭಾವನಾಪ್ರಧಾನರಾದ ಕೆಲವು ತರುಣರಿಗೆ ಸ್ವದೇಶಿಯ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಮಾಡದಷ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಭಾರತೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕೊರತೆಗಳಿವೆ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ಏರೋಧಿಸುವ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ದುಮುಕಲು ಅವರು ದುರ್ಬಲರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಧ್ವಜದ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರಿಸಲು ಅವರಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ ಅವಾಯವಿಲ್ಲದ ಆದರೆ ಜನತೆಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಅವರು ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಬಲವಾದ ಕೊರತೆಗಳುಳ್ಳ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೊಡನೆ ಸೇರುವುದರಿಂದ ಕೈಕೊಂಡ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಕುಂಠಿತವಾಗಿ ಕಮರಿ ಹದಗೆಟ್ಟು ಹಾಳಾಗುವುದು. ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಈ ಕಾಳಿಗದಲ್ಲಿ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಜನತೆಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರುವಷ್ಟು ಆಕರ್ಷಣವಿಲ್ಲ. ಎಂದ ಬಳಿಕ ಹೀಗಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು? ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತವೇ ಸರಿ. ಜನತೆಯು ಕೆಲವು ಕಾಲ ತನ್ನ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತರದೆ ಉಚ್ಚಪರ್ಗವರೊಡನೆ ಸೇರಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ರತ್ನವನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಮೋರಾಡದೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ಧೋರಣಾದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಕೆಲವು ಒಪ್ಪಂದಗಳು ಮಾತ್ರ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಒಪ್ಪಂದಗಳಿಂದ ಜನತೆಯ ಹಿತಕ್ಕೆ ಬಾಧೆ ಬರುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡದೇಕೆ ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಒಪ್ಪಂದಗಳಾಗುವುದು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಿಗಳ ಮತ್ತು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ನಡುವೆ. ದೇಶದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನೂ ಸಾಮಾಂತಿಕ ಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಿಯದೇಕೆಂಬುದೇ ಒಪ್ಪಂದಗಳ ವಿಷಯ. ಭಾರತೀಯ ಉಚ್ಚಪರ್ಗವರ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ನಡುವೆ ಆಗುವ

ಒಡಂಬಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಬಹುದೆಂದು ನಂಬುವುದು ಮರುಕವೇನೂ. ಆದುದರಿಂದ ಜನತೆಯು ಒಡಂಬಡಿಕೆಗಾರರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚಳವಳಿವು ನಿಷ್ಕಲನವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಜನತೆಯ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಸೆಟ್ಟು ಬೀಸುವುದು. ಜನತೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಬಗೆಯ ಒಪ್ಪಂದ ಗಣಗಬಲ್ಲನೆಂಬುದನ್ನು ಆಶೋತನಿಂದಲೇ ಜನಕೆ ಅನುಗ್ರಹವೆಂದು ಯಾವ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ವಿವೇಚಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೇನಿರುವುದೇ ಮೇಲು.

ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕೂಡಲಾದ ಸೂಸ ಘಟನೆಯ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿರಿಯೇ ಬರಹವಾಗಿದೆ. ಈ ಘಟನೆಯು ಜನತೆಯ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸುಲಿಗೆಗಾಗಿ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರು ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಿಗಳು ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯಿಂದ ಇಂದಿನ ಒಂದು ಒಡಂಬಡಿಕೆಯೆಂದು ಹಲವು ಸಲ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನತೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಈ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯು ಸರಿಸ್ಪರ್ಶವೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗತಿ.

ನೂತನ ವ್ಯೂಹ

ವಿವೇಚನೆಯ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಸಿರಿವೆ ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯವೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಯೊಂದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣಿಸಲು ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟೆ. ಇಂತಹ ಜನಾಂಗದ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಗಾಡುಮರೆಯಲ್ಲಿ, ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿರುವಂತೆ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಅಭಿಸಮಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಹೋರಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರು. ಉಚ್ಚ ವರ್ಗದವರು ಕ್ರಾಂತಿಕರಗೊತ್ತಿರುವುದು ಹೇಳುವುದರಿಂದ, ಒರಿಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯ ಹೋರಾಟದಿಂದ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಚಳವಳಿ ಕೆಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಜನತೆಯು ಅನುಮತಿಸಿತು.

ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳವಳಿ ಪ್ರಭಾವವು ಬೆಳೆಯುವುದೆಂತು ? “ಮೊದಲು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು, ಆ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಸ್ವರಾಜ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಬಹುದು” ಎಂಬುದಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವ ಜನರ ಸವನುಧಾನಕ್ಕೋಸ್ಕರ, ಜನತೆಯ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ ನಿರ್ಲಿಪ್ತಭಾವದಿಂದ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವಾ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ಕೇವಲ ತಪ್ಪು, ಭ್ರಾಮಿಕವಾದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ

ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವೆನು. ವರ್ಗಭಾವನೆಗಳನ್ನುಳಿದ ರಾಜಕೀಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದವರನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿ ಅನಾಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸೋಣ.

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ದೇಶದ ಸರ್ವ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಜನತೆಯೊಂದೇ - ಕೂಲಿಕಾರರು, ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಮತ್ತು ಇತರ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು-ಕಾಡಾಡಬಲ್ಲುದು ಏಕೆಂದರೆ. ಅದು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನೆ ನಂಬಿ ಸಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮುಂಚೆಯೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಜನತೆಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವ ಬಲವಿರುವುದಿಲ್ಲವೆ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಿರಿ ಹಂಬಲವೂ ಇದೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಬಾಳುವುದು ಜನತೆಯನ್ನು ಸುಲಿಸು, ಅವರ ಸ್ವತಂತ್ರವನ್ನು ಹಿರಿ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಜನತೆಯ ಹಗೆಯನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಲು ಅದರ ದಾಳಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲವು ಕೆಲವು ಅನ್ನದ ಅಗುಳುಗಳನ್ನು ಚೆಲ್ಲಬಹುದು. ಅದರ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುವೆನೆಂದು ಅದು ಹೇಳಿದರೆ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಅಲ್ಲಗಳೆದಂತೆ, ಹೇಳುವುದನ್ನು ಹೂಳಿದಂತೆ, ತನ್ನ ಅಂತರಿಕ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಹೊರತಾದಂತೆ. ನಾಡಿನೊಳಗಿನ ಬೇರೆ ವರ್ಗಗಳೊಂದಿಗೆ ಅದು ಸಂಧಾನವನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದು, ಸೌಕರ್ಯ-ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು, ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಅದರೇ ಇಲ್ಲಿಯ ತನ್ನ ಕೈವಾರಿಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅಥವಾ ಸರ್ವೋಪಯೋಗವಾಗಿ ನಡೆಸುವ ಜನತೆಯ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಒಪ್ಪಿತೆಂದರೆ ಅದು ತನ್ನ ಸಾವನ್ನು ತಾನು ತಂದು ಕೊಂಡಂತೆ. ಇದರ ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನೆ ದುರಿಸಬಲ್ಲ ವರ್ಗವೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪೊಳ್ಳು, ಒಪ್ಪಂದವೂ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪಣ ತೊಟ್ಟಿದೆ. ಬೇರೆಯವರು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಜಯ ಗಳಿಸಿ ನಗುವರು. ಇಲ್ಲವೆ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವರು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಒಪ್ಪಿದರೂ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ. ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ಮಾತುಗಳು ತುಟಿಯ ತುದಿಯಿಂದ ಬುಗಿದು ಬರುತ್ತವೆಯಲ್ಲವೆ ಹೃದಯದಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ನೆಗೆದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ವಿವೇಚನೆಯ ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಡಗರದಿಂದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಬಿರುದು ಭಾವಲಿಗಳ ಬಂಟರು. ಮೊಡ್ಡ ಮೊಡ್ಡ ವರ್ಗದಾರರು (Landlords)

ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಕೈಯಾಳುಗಳು ಮುಂತಾದವರೆಲ್ಲರೂ ನಾಡಿನ ಬಿಡುಗಡೆಯ ವಿರೋಧಿಗಳು. ತಮ್ಮ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಈ ವಿದೇಶೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಪ್ರತಿರೋಧಕವಾದುದೆಂದು ಭಾವಿಸುವ, ಆದರೆ ಅದರೊಡನೆ ಕಾದಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಕಿರಿಪಾಲುಗಾರರಾದ ಭಾರತೀಯ ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಭುಗಳಂತಹರು, ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಚಳವಳಿದಿಂದ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಜಾಗೃತಿಯುಂಟಾದೀತೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ತಮಗೆ ಜನರಿಯ ಸುಲಿಗೆಗೆ ತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಸಿಕ್ಕರೆ ಸಾಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬೇಳೆಯೊಂದು ಬೆಂದರೆ ಸಾಕು.

ಜನತೆಯು ಮಾರ್ತ್ರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವಂತಹದು. ಮಿಕ್ಕವರೆಲ್ಲ ಕ್ರಾಂತಿರಂಗಕ್ಕಿಳಿಯುವವರಲ್ಲ. ಅಂದಬಳಿಕ ನಾವು ಈ ಚಳವಳದಲ್ಲಿ ಹೂಡಬೇಕಾದ ಹಂಚಿಕೆ ಯಾವುದು? ಜನತೆಯು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನೆದುರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನಬಲ ಒಳ ಕೋಟಿಗೆ ಮಿಕ್ಕಿದೆ. ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವ ವಿದೇಶೀಯರಿರುವುದು ಬರಿಯ ಎರಡು ಲಕ್ಷ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಸಂಖ್ಯಾಬಲದ ಇಂತಹ ಅತ್ಯುದ್ಭುತವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಮಹಾಪ್ರಮಾಣವು ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನದ್ದು? ಒಂದು ಹಿಡಿ ಬಿಳಿ ಜನರು ವಿಪುಲ ಮಾನವಬಲವುಳ್ಳ ಇಡೀ ದೊಡ್ಡ ನಾಡೊಂದನ್ನು ಹೇಗೆ ಆಳಬಲ್ಲರು? ಈ ಒಳ ಕೋಟಿ ಜನರ ಬದಲು ಅಷ್ಟೇ ಕುರಿಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಕಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯಹಚ್ಚಲು ಸಹ ಎರಡು ಲಕ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಬೇಕಾಗಬಹುದೆಂದು ಒಬ್ಬರು ನುಡಿದಿರುವರು! ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜಾಗೃತಿಯಿಲ್ಲದುದೇ ಈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಕಾರಣವಿರಬಹುದೇ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ; ಶಿಕ್ಷಣವಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಹೀಗಾಗಿರಬಹುದೇ? ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೆ ಬ್ರಿಟಿಶರ ಆಳಿಕೆಯ ಬುನಾದಿ ಯಾವುದು?

ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಸ್ಯಾನ್‌ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಕೊದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾದ ಭಾರತೀಯ ಉಪನ್ಯಾಸಕರೊಬ್ಬರ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳುವ ಸುಯೋಗವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ದರ್ಶನ ಭಾವಣೆಗಳೆರಡೂ

ಅಷ್ಟು ನೋಗಸು. ಸಭಿಕರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸಿದವು. ಹೀಗಿನಿಂದ ಜನರಿಗಿದ್ದ ಚಪ್ಪಾಳೆಗಳ ಸಪ್ಪಳವು ಅಡಗುಮಟ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಭೆಯ ನಡುವಿನಿಂದ ಕುಳ್ಳಿರುವ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಎದ್ದು ನಿಂತು ನೇರವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದನ್ನು ಕೇಳಿದ— “ಒಂದು ಹಿಡಿ ಬ್ರಿಟಿಶರು ಒಂ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಹೇಗೆ ಆಳಬಲ್ಲರು ?” ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಉಪನ್ಯಾಸಕರು ಗೆಲುವುಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ ಪರಿಣಾಮವೆಲ್ಲ ಅರೆನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗುವಂತಾಯಿತು. ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಪುಟ್ಟವಾದರೂ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವಂತಹದು. ಅದರೂ ಉಪನ್ಯಾಸಕರು ನಂಬುಗೆಯ ನೋಟ ದಿಂದ ಮುಂದೆ ಸಾರಿ “ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಡು ಕೋಟಿಗಳಾದರೆ ನಾನು ಈ ಸಭೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಅಂಕಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಲು ಹಚ್ಚುವೆ” ಎಂದು ಮಾನ್ಯರಾದರು. ಅಧುನಿಕ ವಿನಾಶಕ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಸುಸಜ್ಜಿತರಾದ ಹಿಡಿ ಜನರು ನಿರಾಯುಧರಾದ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಜನರನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಳ ಬಹುದೆಂಬುದೇ ಅವರ ಮಾತಿನ ಮರ್ಯಾದೆ. ಸಭಿಕರ ಮೇಲೆ ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ನಾನರಿಯೆ. ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಐರ್ಲೆಂಡಿನವರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಇದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ವಾದಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟಿಶರ ಅನುಭವವು ಅವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅವರು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳಿಂದ ಅಂದಿನ ಭಾಷಣದಿಂದಾದ ಪರಿಣಾಮವೆಲ್ಲ ಅಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಈ ೧೫ ವರ್ಷಗಳ ಬಳಿಕ ಬ್ರಿಟಿಶರ ದಂಡುಗುಂಡುಗಳೇ ನಮ್ಮ ವಾಸ್ತವ ಕಾರಣವೆಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶ್ವಾಸವು ಎಷ್ಟೋ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ.

ನಾವು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದು ನಿರಾಯುಧರೆಂದಲ್ಲ. ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳ ಶಕ್ತಿ ಅದೆಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಜನರು ಒಂ ಕೋಟಿ ಜನರನ್ನು ಮಣಿಸಿ ಆಳಲಾರರು. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಐಕ್ಯವ ಅಭಾವ. ಜಾತಿವೈಪಲ್ಯ, ಮತಮತಾಂತರಗಳ ಗೊಂದಲ, ಭಾಷೆಗಳ ಬಾಹುಲ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳೂ ನಮ್ಮ ಪಾರಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಲ್ಲ. ಜಾತಿಯ ಸ್ವಭಾವದಿಂದಲೇ ನಾವು ಅಳಲ್ಪಡಲು ಯೋಗ್ಯರೆಂದೂ ಹೀಗಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ

ನಾವು ಗುಲಾಮರಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕತ್ರೀಯರ ಆಳಿಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿ
ಯಾಗಿ ನೆಲೆಯಾಗಲು ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ದಾರಿ
ಯಿಂದಲೇ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಮುಂಚೆ ನಾವು ಸಮಾಜ ಸಂಘಟನೆಯ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು
ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮೂಸನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸುಲಿಗೆಯೆಂಬುದು ನಡೆಯಲು
ಪ್ರಾರಂಭವಾದಂದಿನಿಂದ ಆದರಲ್ಲಿ ವರ್ಗಗಳು ಅರಿದೋರಿದುವು. ಈ ವಿಭಾಗವೂ
ಒಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ನುಸರಿಸಿಯೇ ಆಯಿತು. ಶೋಷಿತರು-ಶೋಷಕರು ಎಂಬ
ಮುಖ್ಯವಾದ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಾದುವು. ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ಪಂಗಡ
ಗಳಿದ್ದರೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ಭೇದಗಳು ಇವೇ ಎರಡು. ವಿಭಾಗದ ಪರಿಣಾಮ
ವಾದವು ಇಷ್ಟೇ. ಆಳುವ ವರ್ಗದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿದು
ವರ್ಗವಿರೋಧವಾದ ಸಮಾಜವು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಾಗರಿಕತೆ, ಆದರ್ಶ,
ಶಾಸನ ಮುಂತಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಕ್ರೋಧವರ್ಗದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ
ಯೇ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟವು. ಇಂಥದ ಸಮಾಜವು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ಅಚಲ
ವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗದು. ಶೋಷಕ-ಶೋಷಿತ ವರ್ಗ
ಗಳೆರಡೂ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ, ಬದ್ಧವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ,
ಕಾಣಾಡುವೆಲ್ಲೆ ಇದ್ದುವೆ. ಆದರೆ ಈ ಬದ್ಧಗಳವು ನಮಗಿಗ
ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹೊರಗಿನ ಒಂದು ವೆಂಡು ಒಂದು ಇಂಥದ ಸಮಾಜ
ವೊಂದನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದರಿಂದ ನಾಗುತ್ಸಾಹವೆಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವಾ. ಆ
ಹೊರಗಿನ ಬಲಕ್ಕೂ ಈ ಸಮಾಜವನ್ನು ಅಳುವ ಪಂಗಡಕ್ಕೂ ಮುಂಚೆ ಕೈಗೆ
ಕೈ ಹಿಡಿದವು. ಆನೆರಡರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾದ (ಮುಂದೆ ಈ
ಗಳ ವೈರುಧ್ಯಕ ಬೋಧ್ಯತೆಯೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು) ವರು ಗೆಲ್ಲುವರು.

ಈ ಹೊರಾಟದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ವರ್ಗದವರ ಬಾಳು ಏನಾಗುವುದು? ನಡು
ವಿನ ವರ್ಗಗಳೆಲ್ಲ ಅಳುವ ವರ್ಗದ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುವುವು. ಏಕೆಂದರೆ ಆದು
ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವ ಘಟನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಸಮಾಜವು ನಡೆಯಬಲ್ಲದಾದ್ದರಿಂದ
ಇವುಗಳ ಬದುಕುಮರಣ ತನ್ನೇ ಆವಲಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಸುಲಿಗೆಗೊಳಗಾದ ವರ್ಗ
ಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಪಡೆಯುವಾಗಲಿ ಅಗ ಪ್ರಚಲಿತವಿರುವ

ಸಂಸ್ಕೃತಿಜನ್ಯ ಮನಸ್ಸನ್ನಾಸ್ತರಿಗಳ ಒತ್ತಾಯದಿಂದಾಗಿಲಿ ಅದು ಗಳಿಸುವುದೋ ಅ ವರ್ಗವು ಮಾತ್ರ ಅದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಪರಕೀಯರ ಭಯದಿಂದಲೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಆಳುವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಇಂಥ ವರ್ಗಗಳಿಂದ ನೆರವು ದೊರೆಯುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಆದರೆ ಆಳುವ ವರ್ಗವು ಹೆಚ್ಚು ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವಂತಹದಾಗಿದ್ದು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪರಕೀಯರ ಆಳಿಕೆಯು ಹೆಚ್ಚು ಹಿತಕರವಾಗಿವೆರೆ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳೂ ಅವರನ್ನೇ ಸ್ವಾಗತಿಸುವುದೂ ಉಂಟು.

ಅಂತೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡತಕ್ಕ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಯಿಷ್ಟೆ. ಏಂಬರುವ ಪರಕೀಯರನ್ನು ಮೊದಲು ಎದುರಿಸುವವರು ನಾಡನ್ನಾಳುವ ವರ್ಗದವರು. ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಆಗ್ರೇಸರರಾದವರು. ಈ ವರ್ಗದವರೊಮ್ಮೆ ಹಣ್ಣಾಗಿ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿಸಿದರೆಂದರೆ, ಇವರಲ್ಲಿ ಅಳಿದುಳಿದವರಿಂದ ಕೂಡ ಈ ಪರಕೀಯರನ್ನೆದುರಿಸುವುದಾಗಿದ್ದರೆ, ಬೇರೆ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ರಮ್ಯ ಅಸಮಾಧಾನ-ಶ್ವೇಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೂ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಈ ಆಳುವ ವರ್ಗದ ಸಮಾನಸ್ಕಂಧವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನಾಕ್ರಮಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಗವು ತಲೆಮೋರಿ ಪರಕೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ತಳ್ಳುವ ವರೆಗೆ ಜನತೆಯ ಅಸಹಿಷ್ಣುತೆಯೆಂಬುದೆಲ್ಲ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಹುಸಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದು.

ಈ ಅನುಭವವನ್ನು ಹಿಂದನ್ನಾ ನದ ಮಂಸಿತಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿಹೋಡುವಾ. ಹೊರನಾಡಿನ ರಾಜವಂಶವು ಬಂದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಪಾಳೆಯಗಾರಿಕೆಯ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಿದ್ದು ಅದುದರಿಂದ ಹೊರನಾಡಿನವರಿಗೆಮಾರಾಗಿ ಮೊದಲು ಹೋರಾಡಿದವರೆಂದರೆ ಈ ಪಾಳೆಯಗಾರರೇ. ಇದು ಸಹಜವಾದುದು. ಹಗೆಗಳು ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೊಬ್ಬರನ್ನು ಮುರಿದು ಮಣಿಸಿದರು. ಇವನ ವಿರುದ್ಧ ಅವನನ್ನು, ಅವನ ವಿರುದ್ಧ ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಈ ಪಾಳೆಯಗಾರ ಅರಸರ ಬಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಮೆತ್ತಗೆ ಮಾಡಿ ನೆಲಕ್ಕುಟಿಸಿದರು. ಈ ಕಾಳಗಗಳಲ್ಲಿ ಜನತೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಾಲುಗೊಂಡಂತ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರೂರಾಕ್ರೂರಾಕೃತಿಯ ಅರಸೊತ್ತಿಗೆಯು ಪಲ್ಲಟ, ಅರಸುಮನೆತನಗಳ ಉರುಳುಟೆ, ಸಿಂಹಗಳ ಕೀಳುಟೆ, ಸುಸಲಕಡ್ಡು ಆಗುವ ಕಾಳಿಗಳ ಕಾಟ, ಇವುಗಳಿಂದ ಪಾಳೆಯ

ಗಾರ ಪ್ರಭುಗಳ ಮತ್ತು ಅವರ ಪ್ರಜೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳ ಕಟ್ಟು ಬಿಡಾಯಿತು.

ಪರಕೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಇಲ್ಲಿ ಜೀರುಬಿಟ್ಟು ಸೆಲೆಯಾಗುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಜನತೆಗೆ ಏನು ನಡೆದು ಹೋಯಿತೆಂಬುದರ ಗೋಚರವಾಯಿತು. ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ಕೈಗಾರಿಕೆಯವರು, ವರ್ತಕರು ಮುಂತಾದವರಿಗೆಲ್ಲ ತಾವು ತೀರ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಅರಸರೂ ಸವಾರರು ಸೆಲೆಸಮರಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು ಅನಾಥರಾದರು, ಅಸಹಾಯರಾದರು. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಗೆ ಆಗಾಗ ದೇಶೀಯ ಜನರ ದಾಳಿ ಗಳನ್ನು ಮರಿಸುವ ಪ್ರಸಂಗವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪಾಳೆಯಗಾರಿಕೆಯ ಅನಿವಾರ್ಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣವಾಗಿ ವರೆಗೆ ಸ್ಥಿರವಾದ ತಮ್ಮ ಆಳಿಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸುವ ಮುಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನವು ಜರುಗಲಾರದೆ ಹೋದುದು ಅವರಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಇದು ಸಜವಾಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ.

ನಾಪ್ರಜ್ಞರಾದವರಿಗೆ ಸೋವಲಿಸುವುದೂ ತನ್ನ ಆಳಿಕೆಯ ಬುನಾದಿ ಕ್ಷುಬ್ಧವೂ ಅಭ್ಯಾಸವೂ ಆಗದಾಯಿತೆಂದು ಗೊತ್ತು. ಅದನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಭವ್ಯವಾದವೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುರೂಪವಿತ್ತು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೂ ಒಕ್ಕಲಿನಾದಾಗಿ ಮುಡಿಪುಳ್ಳವು ಅದಕ್ಕೆ ದುಸ್ತರವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅದಲ್ಲದೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ನಾಕಷ್ಟು ಸೈನ್ಯಬಲವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿರಿಸುವುದೂ ಅಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇಲ್ಲಿಯ ಸಾಮಗ್ರಿಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಸುವ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು.

ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕೆಲವು ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನಾರಪಡಿಸದೆ ತನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣದ ಕೋಪಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ರಕ್ಷವಿಲ್ಲೆಂದು ಕಂಡುಬಂತು. ತನ್ನ ಆಳಿಕೆಯು ತಥೈವ್ಯವಾಗಿ ಭವ್ಯವಾದ ಸಂಸಾರ ಮಾರ್ಗ ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿಸ್ತಾರವಾಗುವುದನ್ನು ತದು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಬಯಸುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಸುಲಿಗೆಯ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಜೀಕಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾದ, ತಂತ್ರತೆಯುಳ್ಳ ಆಳಿಕೆಯು ಸೆಲೆಯಾಗು

ವುಮು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಕ್ಕೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ-ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ಅಳಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಇದರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ಸಮುದ್ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವುಂಟಾಯಿತು. ಈ ಭ್ರಮೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಸುಲಿಗೆಯು ಸುಲಭವಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತಾಯಿತು. ಅದರ ಇದೆಲ್ಲ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ತನ್ನ ಅಳಿಕೆಯನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಲು ಕೈಕೊಂಡ ಧೋರಣದ ವಗತಾಯಿತು. ಇದು ನಮಗೆ ವಿಶೇಷ ಮಹತ್ತ್ವದ ವಿಷಯವಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.

ರಕ್ಷಾಕವಚ

ಶಾಂತತೆಯ ಸರಕಾರವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುವ ಉಪಕ್ರಮದೊಡನೆ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಜನತೆಯ ನಡುವೆ, ಪ್ರಜೆಗಳ ವಿರೋಧವನ್ನು ದುರಿಸುವ ಒಳಗಿನ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನೂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಮಾಡಿತು. ಪಾಳೆಗಾರರ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥಾನಗಳಿಂದ ನಗರಗಳು ತನ್ನ ವಲದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಡಿದಲ್ಲಿಡುವುದು ಅವಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಳಿಕೆಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬೇರುಬಿಟ್ಟರೆ ಮುಂದೆ ತನಗೆ ಯಾವ ಹದರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವಕ್ಕೆ ಕಂಡುಬಂತು. ಆದುದರಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ತ್ವದ ಈ ರಕ್ಷಾಕವಚವನ್ನು ದಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಸಿತು. ನಾಡನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ತನ್ನೊಡನೆ ಅವ ಪಾಳೆಗಾರ ಪ್ರಭುಗಳ-ದೇಶೀಯ ಅರಸರ-ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ತೋರದು ತನಗೆ ನೆರವಾದ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಆಗಿನ ಸಮಾಜದ ಬುಡ್ಧವರ್ಗದ ಕುಲವಾರುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಭೂಭಾಗಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಹಾಕಿ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಒಕ್ಕಲಿಗರನ್ನು ಅವರ ಕೈಗೊಪ್ಪಿಸಿತು. ಇದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥಾನಿಕರೂ ಜಾಗೀರದಾರರೂ ದೇಸಾಯಿ ದೇಶಪಾಂಡೆಗಳೂ ತಾಲೂಕುದಾರರೂ ತಲೆದೋರಿದರು. ಜಮೀನುದಾರರನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಈ ಕುತಂತ್ರದಿಂದ ಹಲವು ಅನುಕೂಲ ಪರಿಣಾಮಗಳಾದುವು. ಇವರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ನಿತಾಂತ ನಿಷ್ಠೆಯ ಹಾಗೂ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳಾದ ನೆರವಿಗಾದರು. ಒಕ್ಕಲಿಗರ ರಾಜಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇವರು ಗಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ತಮಗೆ

ಮೊರೆತ ವಿಶೇಷ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿವೆಲ್ಲಾ ಉತ್ಪತ್ತಿವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಲೂ ಇವರಿಗೆ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವವೂ ಸುಖವೂ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯೂ ಉಂಟಾದವು. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಈ ಜಮೀನುದಾರರ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಆಳುಮೋಳುಗಳೂ ಒಕ್ಕಲಿಗರೂ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅನರಂತರವೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಭಕ್ತರಾದರು. ಸರಕಾರವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಭಯಭಕ್ತಿಗಳುಂಟಾಗುತ್ತಾಯಿತು. ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ಮೆಲೆಕು ನೋಡುವಾಗ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಬರುವಾಗ ಈ ಜಮೀನುದಾರರು -ವರ್ಗದಾರರು- ರಕ್ಷಾಕವಚವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಂತಾಯಿತು. ಒಕ್ಕಲಿಗರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವೇಳೆ ಅತ್ಯಸ್ತಿಯುಂಟಾಗಿ ಅವರು ಸಿಡಿಮಿಡಿಸಿದರೆ ಅವರ ಕೋಪದ ತಾಸವೆಲ್ಲ ಈ ಜಮೀನುದಾರರಿಗಾಗುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರಕ್ಕಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ವರ್ಗದಾರಿಕೆಯೇ (Landlordism) ಬ್ರಿಟಿಶರ ಆಳಿಕೆಯ ಮೊದಲಿನ ಮತ್ತು ವಿಶಾಲವಾದ ಭದ್ರ ಬುನಾದಿ.

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಪ್ರಬಲವಾದಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಜೋರುಬೀಳುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಪದವೀಧರರು, ಮಧ್ಯಸ್ಥರು, ದಲ್ಲಾಳಿಗಳು ಎಂಬ ಅನೇಕ ಸಹಾಯಕರುಂಟಾದರು. ಇನರೆಲ್ಲ ಕೈವಾರಿಗಳಂತಾದರು. ಈ ಸರಕಾರದ ಬಳಗದ ಜನರೆಲ್ಲ ಸಮಾಜದ ಮೇಲಿನ ಹಂಚಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಸಡಿಸತೊಡಗಿದರು. ಜಮೀನುದಾರರಂತೆ ಇವರೂ ಸರಕಾರದ ಸಂರಕ್ಷಕರಾದರು. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ ಸರಕಾರವು ತನ್ನನ್ನವಲಂಬಿಸುವ ಜನರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಒಂದು ವರ್ಗವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಈ ವರ್ಗದ ಸಾಹಾಯವೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ವಿಶಾಲವಾದ ತಳಹದಿ. ಅದರಿಂದ ಬ್ರಿಟಿಶರ ಆಳಿಕೆಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟದು ದಂಡಿನ ಬಲದಿಂದಲ್ಲ; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಸಮಾಜದ ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳ ಹಿತಸಂಬಂಧಗೊಂಡನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಒಪ್ಪಂದದ ಬಲದಿಂದ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ತನ್ನನ್ನವಲಂಬಿಸಿದ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ತನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸದಿಂದ ಹಣ ತೆತ್ತು ಸಂಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸಹ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದಂತೆಯೇ ಜನತೆಯಿಂದ ಗಣಿ-ಬಾಡಿಗೆ ಕಸ್ಟ-ಕಾಣಿಕೆಗಳ

ಮುಖಾಂತರ ತಮ್ಮ ಲಾಭವನ್ನು ಸೆಳೆಯತೊಡಗಿದರು. ದೇಶದ ನಿಜವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಕಾರರನ್ನು ಸುಲಿಯಬೇಕೆಂದು ಇವರಿಬರೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಈ ಅನ್ಯಾಯದ ಒಪ್ಪಂದವೇ ಬ್ರಿಟಿಶರ ಆಳಿಕೆಯ ಭದ್ರತೆಗೆ ಮೂಲಾಧಾರ.

ಇವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಒಪ್ಪಂದವಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ಬಗೆಗೆ ತಕ್ಕ ಜಾಗೃತಿಯಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಇದೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ನಡೆದಿದೆಯೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಇದೆಲ್ಲ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೊಡಕು. ಈ ಅವಲಂಬಕ ವರ್ಗಗಳ ನಿರ್ವಾಣದಿಂದ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಬಗೆಗೆ ವಿರೋಧಭಾವವು ಬೆಳೆದಂತಾಗದೆಯೆಂಬುದು ನಿಜ. ಇತ್ತ ವರ್ಗವಾದರೂ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೂ ಶತ್ರಿಕರಾದ ಬಳಗದವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರೊಡನೆ ಕಾದಾಡಬಾರದೆಂದು ಜನತೆಗೆ ಪಾಠಕಲಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅತ್ತ ಜನತೆಗಿಂತೂ ಈ ಸಮೀಪದ ಬಂಧುಗಳೇ ಇವರನ್ನು ನೆಚ್ಚಾಗಿ ಸುಲಿಯುವವರೆಂದು ಮನದಟ್ಟಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಸುಲಿಗೆಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವೇ ಮೂಲಕಾರಣವೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅದು ಸೇರವಾಗಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಸುಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರ ಎಷ್ಟೋ ಸುಲಿಗೆಗಳಂತೆ ಇದೂ ಒಂದು ಪೀಡೆಯೆಂದು ಮಾತ್ರ ಅದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ಮೇಲೆ ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಲು ಮನಸ್ಸು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಜಿಗಣಿಕೆಂತೆ ತನ್ನ ನೆತ್ತರವನ್ನು ಹೀರುವ ಬಂಡವಾಳಗಾರ-ವರ್ಗದಾರರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸದೆ ಅವರು ತನ್ನವರೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಆದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಇಂದು ಜನತೆಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು “ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಡಿ ಹಿಪ್ಪೆ ಮಾಡಿದೆ, ನೀವು ಕಣಿವೆಗೆ ಅದರೊಡನೆ ಹೋರಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಕಿರಿಚಿಕೊಂಡರೂ ಅದರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲುಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಹತ್ತರದ ಸುಲಿಗೆಗಾರರಾದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಮುಖ ಜಮೀನುದಾರರ ಸಂಬಂಧವು ಅದಿನ್ನಹದಲ್ಲಿ ಬರದಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದ ಕಾಸಿನ ಲೇಸೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ರಂಗದವರನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಣಿತನವು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇಬ್ಬರ ಬಗೆಗೂ ಇರುವ ದ್ವೇಷದ ಮೂಲವು ಒಂದೇ. ಒಂದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಇನೆ

ಓಡೂ ವರ್ಗದವರನ್ನು ಮನವಾರಿ ದೈವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಮಗಾದ ಬೇನೆಯ ತಿರುವು ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗಾಗಬೇಕು. ಸಾವಗ್ರಜವಾದದ ವಿರೋಧಭಾವವನ್ನು ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂದಿರುವವರು ದೇವಿಯ ಸುಲಿಗೆಗಾರರ ವಿಷಯ ಕ್ಷೆಯುಂ ಇವೇ ಮಾದರಿಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ 'ನನು ಮಾಡಲಿ, ಹೇಗೆ ಮಾಡಲಿ' ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯವಿಲ್ಲದ ನಡೆಸಾಟಕ್ಕೆಡೆ ಯಿಲ್ಲ. ನಿಶ್ಚಿತತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಸಾಗದು.

ಈ ದೇವಿಯ ಸುಲಿಗೆಗಾರರು ಸಾವಗ್ರಜವಾದದ ಕಿರಿಪಾಲುಗಾರರು. ಇವರ ಗೊದವೆಗೆ ಹೊಗಳಲಿ, ಕೆಳಲಿ ಸಾವಗ್ರಜವಾದವನ್ನೆತ್ತೇ ಕಾದಾಡಿ ಕಣ್ಣು ಮಾಡುವೆವೆಂದು ತೀರದಲಿ ಅವರ ಕೆಲಸ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಜನ ತೀಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಲೇಕಾದ ಸಾವಗ್ರಜವಾದದ ವಿರೋಧಕ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸುಲಿಗೆಗಾರರನ್ನೂ ಮಂಡಿಸುವ ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕು. ಸುಲಿಗೆಗಾರರ ಬಳಕೆಗೆ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವರೂ ಸವೆಡೆಯುವ ವಿಧತೆಯಿರ ಬೇಕು. ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ಕೂಲಿಯ ಕುಳು, ಕೆಳಗಿನ ಹೂದ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗ ದವರು ಮುಂತಾದವರೇ ಮುಖ್ಯ. ಸಾವಗ್ರಜವಾದದ ಕಡುಹಗೆಗಳು. ಇವರು ಸಾವಗ್ರಜವಾದವನಿ ಕೂಡ ಬಿಟ್ಟು ನಿಲ್ಲುವಂತಿ ಎತ್ತುಗಡೆ ಮಾಡುವುದೇ ಸತ್ಯ ಸತ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು. ಆದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಹುಡುಕೆ ಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಿಸುವೆವೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಆದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವು ಇಲ್ಲಿದೆ. "ಸುಲಿಗೆಯಿಂದ ಬದುಗಲಿ" ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದಿರಬೇಕು. ಜನತೆಯ ಅರ್ಥಿಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆದಿರುವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಆದರ ಕಣ್ಣಿಂದಿಗೆ ಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಈ ಹಣಕಾಸಿನ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ನೆರವು ಬಿಡುವ ಬಗೆಗನ್ನೂ ಜನತೆಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಯಾಗುವಂತೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಂತಹ ಸುಲಿಗೆ ನಡೆಯದೆಂತೆ ಜನತೆಯು ಸಾವಗ್ರಜವಾದದೊಡನೆ ಹೆಂಡುಬಿಡುವ ಕಾದಾಡುವಂತೆ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಕುಲಕೃಷುದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಿರಿಪೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಜನರು ತಾವೇ ಸೇರುವರು. ಸಾವಗ್ರಜವಾದದೊಡನೆ ನಡೆಯುವ ಸಂಗ್ರಾಮವೆಂದರೆ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನೆದುರಿಸುವ ಪೋರಾಟವೆಂಬುದು ಹೊದಾದಲಿ ಕೆಲಸವು ಬಗೆಹರಿಯಿತು ನಮ್ಮ ನೆರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸುಲಿಗೆಯು ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಕಾಳೆಗದ

ಕಣವು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವಾಗ, ಸುಲಿಗೆಗಾರರನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಎದುರಾಗ ಬೇಕು. ಇದು ಜನತೆಯ ಹೋರಾಟದ ಮೊಸ ಬಗೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಂಪತ್ತಿ ಸಂಗ್ರಾಹವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದರ ದಂಡನಾಯಕರಾರು? ಈ ರಣ ರಂಗವನ್ನು ರಚಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಕಾಳೆಗದ ಕಟ್ಟಳೆ ಎಂತಹದು? ಈ ಆರ್ಥಿಕ ಯುದ್ಧದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಯಾವುದು?

ಮುಂದಿನ ಮಾರ್ಗ

ಜನತೆಯ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ವರ್ಗಗಳ ಸಂಘಟನವನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ ಈ ರಣವ್ಯಾಪ್ತವನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ಹೆದ್ದಾರಿ. ಈ ಸಂಘಗಳು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಸುಲಿಗೆ-ದಬ್ಬಾಳೆಗಳನ್ನು ತಡೆಯಲು ಕೈಕೊಂಡ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವುವು. ಈ ಹೋರಾಟದ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ವಿರೋಧಭಾವದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಬಿಗುವುಗಳುಂಟಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವು ಸೋತು ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕುವುದು. ಈ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ವಾಗ್ಧ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬಳಿ ಗೂಡಿ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ-ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲ-ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದವರು ಸೆಡ್ಡುಹೊಡೆದು ನಿಲ್ಲುವರು. ಜನತೆಯೆಲ್ಲ ಕಲೆತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ಮಲೆತು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ಇದು ಒಳಿತಾದ ಹಂಚಿಕೆ.

ಆದರೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಕೂಲಿಕಾರರ ಕೂಟಗಳು ಸುಲಿಗೆಗಾರರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಷ್ಟು ಇಲ್ಲಿಷ್ಟು ಲಾಭವನ್ನು ಸೆಳೆಯುವ ಅಲ್ಪ ಸಂಪತ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಹಿಡಿದ ಕೆಲಸವು ಕೈಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸುಲಿಗೆಗಾರರೊಡನೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಲ್ಲ ಅವುಗಳ ಗುರಿ. ಅವುಗಳ ಅರಸು ಗುರಿ, ಸುಲಿಗೆ-ದಬ್ಬಾಳೆಗಳಿಂದ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬಿಡುಗಡೆಯೊಂದುವುದು. ಅವುಗಳು ಸುಧಾರಕರಾಂತಿಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೊರೆದೇ ಕ್ರಾಂತಿಭೇರಿಯನ್ನು ಮೋಳಿಸಬೇಕು. ಮೇಲೆ ರಾತ್ರ ಮೆತ್ತುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮನಸೋಲದೆ ದಬ್ಬಾಳೆಯ ಬುಡುಬೇರುಗಳನ್ನೇ ತುತ್ತವ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಅವುಗಳು ವರ್ಗಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಜ್ಞೇದುರಿಗಿಟ್ಟು ಮಡಿಯಬೇಕು. ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ ಮರಳಬಾರದು. ಶೂನ್ಯ ಒಪ್ಪಂದಗಳಿಗೆ ಮೋಹಿಸಬಾರದು.

ಇದುವೇ ನಮ್ಮೆದುರಿಗಿರುವ ಚಿಕ್ಕಂಠ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ-ತಾಳುವ ಬಾಳುವ-ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ. ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಹಿರಿದುಚ್ಚನ್ನು ನಾವು ಅಟ್ಟಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಬೆದರು. ಈ ಹುರುಳಿಲ್ಲದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಐಕ್ಯವೆಂಬ ಮಾಯೆಯ ಮುಸುಕನ್ನು ಹಾರಿಸಬೇಕು. ಜನಾಂಗದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಶುಭಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕಾಗಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಕೂಲಿಕಾರರ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಪಿಸ್ತೂರ ಮತ್ತು ಜನರ ಸಂಖ್ಯಾಬಲಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಉಪಯುಕ್ತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಅದೆಂತಹ ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳ ಪರಮ ಭಕ್ತನಿಗೂ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬೇಸರ ಬರಲಾರದು.

ಆದರೆ ವಿಧಾಯಕ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುವವರಿಗೆ ಇದು ಸರಿಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ವಿಧಾಯಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದಲ್ಲ. ಸಾಮ್ಯವಾದೀಯ ವಿಧಾಯಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೊಂದನ್ನು ತೋರಿಸಿರಿ ಎಂದು ನನಗೆ ಹಲವರು ಮೂದಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ಗಕಲಹದ ಬಗೆಗೆ ಮೈಲುದ್ದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಆಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಈಸೊಂದು ದರ್ಶನವನ್ನಾದರೂ (ನನು ನೋಟವನ್ನಾದರೂ) ನನುಗೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿಸುವುದೊಳಿತೆಂದು ಕೆಲವರು ಚುಚ್ಚಿ ಮಾಡಿರುವರು. ಸಾಮ್ಯವಾದದ ವಿಧಾಯಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ರುಭದರ್ಶನವು ಬೇಕಿದ್ದರೆ ರಶಿಯದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕ್ರಾಂತಿಯು ನೆರವೇರಿದ ನಂತರನೇ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯ. ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಜನತೆಯ ಹೋರಾಟವೊಂದನ್ನಲ್ಲದೆ ನಾವು ಏನನ್ನೂ ಕಟ್ಟಲಾರವು. ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸವು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ಅಟ್ಟಿದ ಬಳಿಕ. ಅದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮೋದ್ಯೋಗ-ಖಾದೀ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೋ ಅಥವಾ ನಾನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಕೆಲಸಗಾರರ ಕೂಟಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕೋ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೇ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದು ಲೇಸು.

ಇಂತಹ ಕೂಟಗಳಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಕೂಲಿಕಾರರ ಸಂಘಗಳೇ ಮಹತ್ತ್ವದವುಗಳೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಕಾರರ ಸಂಘಗಳು ಹುಟ್ಟಿ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳಾದುವು. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪೋಣಿಸಿ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಪ್ರೀಡ್ ಯೂನಿಯನ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಎಂಬ ಕೇಂದ್ರ ಸಂಸ್ಥೆ

ಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಬಲಗಡುವೆ ಹಿಡಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಮೊದಲ ಕೆಲಸ.

ಆದರೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಸಂಘಗಮನಕ್ಕೆ ಕುಂಟುತ್ತ ಕೂರುತ್ತ ಸಾಗುವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಧತ್ವದ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳೂ ನಾಟನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಲೆ ದೋರುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಬಿಡು, ಕುದುರಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮದು ಒಕ್ಕಲಾತನದ ನಾಡಾಯವೆಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಹಬ್ಬಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕು. ಇದು ನಮ್ಮ ಹಿರಿಗೆಲಸ.

ಈ ವರ್ಗಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿಕಾಸವಾದಂತೆ ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಒಂದು ರಾಜಕೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಯೂ ಉಂಟಾಗಬೇಕು. ಅದರ ಮುಖಾಂತರ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವೊಡನೆ ಮೋರಾಡಲು ಎದೆಯಾಗುವುದು. ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿರುವ ವರ್ಗಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಕೂಲಿಸೂಳುಗಳಿಗೂ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಸಂಗ್ರಾಮದ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವವು. ಇವುಗಳ ಮೋರಾಟವನ್ನು ಒಂದು ಹದದ ಲ್ಲಿರಿಸಿ ಅವಕ್ಕೆ ಹುರುಪನ್ನೊದವಿಸಿ ಹಾದಿ ತೋರಿಸುವ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯ ಆಗ ತ್ಯವಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಇವುಗಳ ಕಾರಾಟವು ಮೂಲಬದಲಾಗಿ ಸಾಗುವಂತಾಗುವುದು. ವರ್ಗಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ರೈತಮಜೀವಿಗಳ ಜನತೆಯ - ಸಂಘಟನವಾಗಲಿ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಲಿ ಕೈಗೊಡಲಾರದು. ಸ್ವವರ್ಗದ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಬಿಡುಗ ಬಿಲ್ಲುದು. ಆದರೆ ಇದು ಸಾಲದು. ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದವರೂ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕೇಂದ್ರಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕು. ಆದ್ದು ಆರ್ಥಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಬದುಕಿನಿಗಾಗಿ ಅನಿವಾರ್ಯವೂ ಹೊಲಿಗೆ ಹಗಲು ಹೆಚ್ಚಿ ಬಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಸಂಘಟಿತ ರಾಗಬೇಕು.

ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಹಾಸಂಘಯು-ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು-ಇಂತಹ ಕೇಂದ್ರ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಲಾರದೋ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಬಹುದು. ಆಗಬಹುದು- ಆಗಲಿಕ್ಷಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ರಾಜ-ರಾಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಕೇಂದ್ರ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಬೇಕಾದ ರಚನೆಯಾಗಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾಗಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಬೇರದ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಕ

ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂಬುದು ತಿಳಿಯಲಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೂ ಇದ್ದಾರೆ, ಬಡವರೂ ಇದ್ದಾರೆ: ವರ್ಗದಾರರಂತೆ (Land-lords) ಒಕ್ಕಲುಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ: ಉದ್ಯಮಗಳ ಒಡೆಯರಂತೆ ಆಳುಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂದೇನಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಮುಂಚೆಯೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಉಕ್ಕು ಮುತ್ತು ನೀಚ ವರ್ಗಗಳ ಜನರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಉಚ್ಚವರ್ಗದವರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯೇ ದುಡಿಯುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯು ತನ್ನೊಳಗಿನ ಎರಡೂ ವರ್ಗಗಳ ಮೀಸಂಬಂಧಗಳ ಸ್ಪಷ್ಟ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲುದೆಂದು ನಂಬುವುದು ಏನುಸಾಧಾರಣವಾದ ಮನಃಪೂರ್ವಕ. ರುದ್ಧ ಅಭ್ಯಾಸವೆಂಬುದು.

ಅದರಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಜನತೆಯ (Masses) ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಬೇಕಾಗುವರೆಂದು ತಾನು ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಲ್ಲವೆಂದು ತಮ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಸಾರಬೇಕು. ನಾವು ಜ್ಞಾನವಾದಿಗಳಷ್ಟೇ ದೇಶೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರರನ್ನೂ ತಾನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ರಾಜೀಯತೆಯು ನಿರ್ವಾಹನವಾಗುವುದು ಜನರ ನಂಬುಗೆ. ಅದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು "ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಸಂಸ್ಥೆ" ಎಂಬ ವಾದವು ಅಡಗಿ ತಮ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗುವುದು. ಅವರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕೊರತೆಯಾಗಬಹುದಾದರೂ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಪುಟ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಘಟನೆಯು ಸದ್ಯದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಮಿಟಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹಳವಾದರೆ ಈ ಕಮಿಟಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವಿದೆ. ಈ ಕೃತಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗುವುದು ಕಷ್ಟ. ತಮ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಜನತೆಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಜನತೆಯ ಸಂಘಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕು. ಅಥವಾ ತಳದಿಂದ ಬದಿಯ ವರೆಗೆ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಸೋವಿಯೆಟ್ ಘಟನೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತುಡಬೇಕು. ಬಿಲ್ಲಿಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಮಿಟಿಯು ಆ ಬಿಲ್ಲಿಯೊಳಗಿನ

ಕೃಷೀವಲರ ಸಂಘ, ಕೂಲಿಕಾರರ ಸಂಘ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದದ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುವ ವರ್ಗಗಳ ಕರ್ಮಸಂಘಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ (Functional Organisations) ಒಳಗೊಂಡ ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಇತಕ್ಕಂತ ಮೇಲಿನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಪರ್ಯಾಯದಿಂದಾಗಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಮಿಶ್ರಪದ್ಧತಿಯಿಂದಾಗಲಿ ಆರಿಸಬಹುದು. ಈ ಪ್ರಕಾರದ ನೂತನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗುವ ವರೆಗೆ ಸದ್ಯದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸದಸ್ಯತ್ವದೊಡನೆ ಈ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಏರ್ಪಾಟನ್ನೂ ಬೆರೆಸಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದೊಳಿತು.

ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಸದ್ಯದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಅದರ ಉದ್ದೇಶನಿವೇದನಗಳಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಜನತೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ಹಾಗಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅದರ ಉದ್ದೇಶಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತೀರ ಕಡಿಮೆಯೆಂದರೂ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಸಂಗತಿಗಳಿರಲೇಬೇಕು.

೧. ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ (ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ).
೨. ರಾಷ್ಟ್ರದ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಭುತ್ವವೆಲ್ಲ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳ (ಮಿದುಳಿನ ಕೆಲಸಗಾರರೂ ಇವರಲ್ಲಿ ಸೇರುವರು) ಕೈಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.
೩. ಕುಸಿದಾಗಾರಗಳು ಖನಿಗು ಮುಂತಾದ ಜ್ಯೇಷ್ಠ ಮತ್ತು ಜೀವಾಳದ ಎಲ್ಲ ಉದ್ಯಮಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾಗಬೇಕು.
೪. ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ವರ್ಗದಾರಿಕೆ(Land-lordism)ಯನ್ನೂ ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಬೇಕು.
೫. ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆಲ್ಲ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳು ಸಿಕ್ಕಬೇಕು.
೬. ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಕೂಲಿಕಾರರ ಸಾಲಗಳ ಸಂದಾಯವಾಗಬೇಕು.

ತನ್ನ ಸದಸ್ಯರ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯ ಸಂಘಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಗವಾಗಬೇಕು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ

ಸಂಸ್ಥೆಯ ಗೌರವಕ್ಕಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಈ ಮೂರು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನಾದರೂ ನಡೆಸಬೇಕು. ಇವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಬಾರದು.

ನಾನು ಮೊದಲು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಬಗೆಗೆ “ಆಗಬಹುದು—ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿವೆ: ಸ್ವಲ್ಪದ ಅದರ ರಚನೆಯ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಮೇರೆಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಅಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿಗ ಕೂಲಿಕಾರರಂತಹ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಹೇಳುಗಳುಳ್ಳ ಕೆಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರೂ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದು ಅಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಸಂಸರ್ಗದಲ್ಲಿರುವ ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯ ಜ್ಞಾನವಾಯಿತೆಂದರೆ ಅವರು ಕೂಡಲೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಜೋರಿಸಿದಲೂ ವಿರೋಧಿಸುವರು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಲು ನಾನು ಸೂಚಿಸಿದ ಸಂಗತಿಗಳು ಮೂಲಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಪರಿವರ್ತನವಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ವಿಚ್ಛೇದವೂ ಆಗಬಹುದು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಅಂಶಗಳ ಪೂರ್ಣ ಪರಿವರ್ತನವಾಗಲೇಬೇಕು. ಅದರ ಬಲ್ಲಿವರೆ (ಧನಿಕರ) ಪರಿವರ್ತನವಾಗುವುದು ದುಸ್ವರ. ಮೊದಲನೆಯ ಸಂಗಡದಲ್ಲಿ ಸಹ ಹಲವರು, ಸೊತ್ತುಳ್ಳವರು ಉಪದೇಶಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಂಭವವಿದೆ.

ಬೇರೆ ಯಾವ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಕೇವಲ ಜನಾಂಗದ ಒಕ್ಕಟಗೋಸ್ತರ ಅವರು ಪಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಖಂಡಿತ. ಎಂದ ಬಳಿಕ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಧನಿಕವರ್ಗದೊಡನೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡವರೊಡನೆ ಜಗಳವು ರವ್ವಿದ್ದಲ್ಲ. ಆ ನರ್ಗದವರಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗುವ ಅಗತ್ಯವೂ ತೋರಬಹುದು. ಈ ವಿರೋಧಕ್ಕಾಗಿ ಅದರದ ಗಡಬಡಿಯನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಅದರ ಮೂರ್ಖತನದ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊತ್ತುಗಳೆಯಲೂ ಕೂಡದು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಧನಿಕ ವರ್ಗದ ಹಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ವಿಚಾರಪಥದಿಂದ ಆಗಲಿರುವರೆಂಬುದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದಿ ಪಕ್ಷದ ರಚನೆಯಿಂದ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಮ್ಯವಾದದ ಪಕ್ಷ

ದವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಿಲ್ಲೆಂದು ಟೀಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇವರು ಫ್ಯಾಸಿಸ್ವರಿರುವರೆಂದು ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಈ ಸಾಮ್ಯವಾದೀ ಪಕ್ಷದವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನೊಳಗಿರುವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಪಕ್ಷದವರಾದ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿ ಅದರ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಬಿಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಿಜಸ್ಥಿತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಗತಿ ಇನ್ನೊಂದಿರಲಾರದು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಹೊರಗಿನ ಹಾಗೂ ಒಳಗಿನ ಪ್ರಚಾರಕಾರ್ಯದಿಂದ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಈ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವುದೇ ಈ ಪಕ್ಷದವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನೊಳಗಿರುವ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ. ಇವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದರೊಳಗಿನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯಿಂದಲೂ ಜಾಗೃತ ವರ್ಗದಿಂದಲೂ ಆಗಲೇದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ವಿಷಯವು ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದರ ಬಗೆಗೆ ಅನುಮಾನವಡುವುದೇ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದು ಅದರೊಳಗಿನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಚಳವಳಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹರಟುವವರು ತಮ್ಮ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು. ಆದರೂ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಘವಾದಿಗಳ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಶ್ರೀ. ಆರ್. ಪಾಲ್ಟೆದತ್ತರು ಪಟ್ಟ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಅನಂದದಾಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದೀಪಕ್ಷವು ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷವೆಂದು ತಾನು ಹೇಳಿದುದು ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಹಿಂದುಮುಂದಿನ ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ ಮನ ಬಂದಂತೆ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲೆಂದು ನೆರೆದವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ಕೊಟ್ಟರು. ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲು ಇದೀಗ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಾಮ್ಯವಾದೀಪಕ್ಷದವರ ಬಗೆಗೆ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗದಿರಲೆಂದು ಅತಿ ಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಚಳವಳಿ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದೇ ವಿಷಯದ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವುದುಕುತು. ಇದರ ಮುಂದಾಳುಗಳು ಯಾರು? ಸಾಳಿಯಗಾರರ ಮುಂದಾಳುತನದ ಕಾಲವೊಂದು ಸಂದುಹೋಗಿರುವುದನ್ನು

ನಾವು ಕಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸುಧಾರಣಾವಾದದ ಚಳವಳಿಗೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ಮುಂದಾಳುತನದ ಲಕ್ಷಣ ಯಾವುದು ? ಸುಲಿಗೆಯಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬಿಡು ಗಡೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಚಳವಳಿದ ಧ್ಯೇಯವಿರುವುದಾದರೆ, ಉತ್ಪಾದನ ಸಾಧನಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಸದ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಲಿಗೆ ಯೆರಿಯದ ಸಮಾಜದ ಕೇಂದ್ರವಾಗಬಹುದಾದ ವರ್ಗದವರೇ ನಾಯಕ ರಾಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಸದ್ಯದ ಸಂಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದನ ಸಾಧನಗಳ ಒಡೆತನಗಳಿಂದಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಒಡೆತನಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದವರು ಮಾತ್ರ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಯೋರಾಡುವವರು. ಈಗಾಗಲೇ ತಾವು ಸಮಾಜದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಉಪ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ ವೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವರನ್ನು ಈ ಬೆಡಕಿಗಾಗಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹುರುಪಿನಿಂದ ಯೋರಾಡಲು ಹಚ್ಚುವುದು. ಈ ಬೆಡಕಿಗಾಗಿ ಅಗ್ರಹ ಹುಡಿಯುವುದಲ್ಲದೆ ನೂತನ ಸಮಾಜರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವನ್ನೂ ವಹಿಸುವರು. ಜನತೆಯು ಪಡೆಯಬೇಕಾದ ಅರ್ಥವು ಕೂಲಿಕಾರರ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದೊಳಿಸು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿರೋಧಕ ಚಳವಳಿದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ ತನ್ನ ವಿಚಾರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಅವರ ಮುಂದಾಳುತನವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದು.

ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವವನ್ನು ಮುಗಿಸುವ ಮುಂಚೆ ರಾಜಕೀಯ ಕೆಲಸಗಾರರು “ ತಾವೆಂದರೆ ವರ್ಗಾತೀತರು. ಮಿಕ್ಕ ವರ್ಗದವರು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಚತುರಂಗದಾಟದಲ್ಲಿ ಬರೀ ಪೀದಿಗಳು (Pawns)” ಎಂದು ಬಗೆಯುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಮಾತ್ರ ತೀರ ಫಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಕೇವಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲ. ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಅಭಿಪ್ರಾಯಭೇದವಿದ್ದರೂ ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ಹಲವು ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆಂದು ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಿಕ್ಕಿ ಮೀರಿ ಸಿಂತ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳ ರಚನೆಯಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಅನುಭವದ ಮಾತು. ಸಾಮಾಜಿಕ

ವರ್ಗಗಳೇ ಈ “ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳು ”. ರಾಜಕೀಯ ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನು ವರ್ಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಕೆಲವು ಪಕ್ಷಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಆ ಪಕ್ಷಗಳೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ವರ್ಗಗಳ ಅಥವಾ ವರ್ಗಗಳ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳೊಡನೆ ಬೆರೆಸು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ೧೮೮೫ರಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಹಾಸಭೆ (ಕಾಂಗ್ರೆಸ್) ಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ೭೨ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನವರಾಗಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಾವು ಹೊರಪಡಿಸುವ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಹಿತಸಂಬಂಧಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿದ್ದರು.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಗಳಿಸುವುದು ತುಂಬ ಕಷ್ಟ. ಪ್ರತಿಯೇಬ್ಬನಿಗೂ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವೆಂಬುದಿದೆ. ತನ್ನ ವಿಚಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಆಗುವ ಹೊರಗಿನ ಅಪ್ಪಣೆಗಳ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಆತನು ತಾಳಲಾರನು. ಆದರೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಪ್ರಭಾವವು ಇದ್ದೇ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗಳೆಯಲಾಗದು. ನಾವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಲಿತಿರುವೆವು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ನಾವು ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಕಡಿಮೆ. ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಒತ್ತಡವೇ (Pressure) ನಮ್ಮನ್ನು ದುರಿದುಂಬಿಸಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ದಬ್ಬುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ಧರ್ಮ, ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಗಳ ರೂಪರೇಷೆಗಳನ್ನೂ ಅವುಗಳ ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಉಂಟು-ಕೆಲವರಿಗೆ ಮುಂಬಾ ಉಂಟು-ಆದರೆ ಆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಅವರು ಗುಣ ನೆರವೇರಿಸುವವರೆಂದೇ ಇವರಿಗೆ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳು. ಇವರೂ ಸ್ವತಂತ್ರರಲ್ಲ. ಆ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅಂಶಮಾತ್ರರು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಇವರೂ ಆ ಶಕ್ತಿಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಮಾಡುವರು.

ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಅನುಕೂಲವುಳ್ಳದಾಗಿದ್ದರೆ ಅದೊಂಥ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿಯಾದ ಮಾನವನಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳೊಂದನ್ನು ಹೂಡಲಿಕ್ಕಾಗದು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಸುಪಕ್ವವಾಗಿರುವಾಗಂತೂ ಅಂತಹ ಚಟುವಟಿಕೆ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದ್ದದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಕೈಗೆಲಸವು ತೀರ ಕಡಿಮೆ. ಅದರ ಜಯಾಪಜಯಗಳಿಗೆ ಆತನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದಾದರೂ ಅದರ ಸ್ವಭಾವಾದರ್ಶಗಳು ಮಾತ್ರ

ಆಗಿನ ಸಾವನಾಜಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಹಿಡಿದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕಬೇಕೆಂದು ಆ ಸಾವನಾಜಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸರಿಯಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದೇ ಮುಂದಾಳುನವರ ಲಕ್ಷಣ. ಮುಂದಾಳುತನವು ಬೇಕೇಬೇಕು. ಆದರೆ ಸಾವನಾಜಕ ನಿಯಮಗಳಿಗನುಸರಿಸಿ ಇರುವ ಮುಂದಾಳುನವರೇ ಗೆಲುವು ಪಡೆಯುವುದು.

ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲೇ ಈ ಮೇಲಿನ ದೇಶೀಯ ಚಳವಳಿ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಬುನಾದಿ, ಮುಂತಾದವುಗಳ ಏಕಮುಖಾತ್ಮಕ ಏಕೀಕರಣವನ್ನು ನಾನು ವರ್ಗಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಿರುವೆನೇ ಹೊರತು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲ್ಲ. ರಾಜಕೀಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಿಪ್ತಭಾವದಿಂದ ಕಾಣುವೆವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕುಲಸಂಗಾರರು ಧನಿಕರ ಕುಲಗೆಟ್ಟು ನವೋದಯದಲ್ಲಿಯೂ ರವುಗಳನ್ನೇ ತಿಳಿಹಿಡಿದಾರೆ. ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಲಿಪ್ತ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ನಾವು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾಜಕಾರಣವು ಶೂನ್ಯದ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಗಾಂಧೀ - ರಾಜಕೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯ

ಗಾಂಧೀಜಿ :

ನನ್ನ ಆರಂಭ ಜೀವನ			೨-೦-೧
ಭಾರತದಿಂದ ಕೊಲಗಿರಿ	...		೧-೪-೦
ಪ್ರಿಯರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು	...		೧-೪-೦
ಮಹಾತ್ಮರ ಮನೋರಂಗ			೪-೪-೦
ಮಂಗಳಪ್ರಭಾತ		...	೦-೮-೦
ನೀತಿಧರ್ಮ	...		೦-೫-೦

೩. ಕಿಶೋರಿಲಾಲ ಮತ್ತವಾಲಾ :

ಗಾಂಧೀವಿಚಾರದೋಹನ			೨-೪-೦
----------------	------	------	-------

೩. ಜಿ. ಡಿ. ಬಿರ್ಲಾ :

ಬಾಪು	...		೨-೦-೦
------	-----	------	-------

೩. ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣ :

ಸೌಮ್ಯವಾದವೇ ಏಕೆ ?		...	೧-೧೦-೦
------------------	------	-----	--------

ಕನ್ನಡದ ಯಾವ ಪುಸ್ತಕ ಬೇಕಾದರೂ
ನಮಗೆ ಬರೆಯಿರಿ

ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ ಕೊಪ್ಪೀಕರ ಬೀದಿ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

